

Giới thiệu Đầu Gõ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi

Bạn đang đọc truyện Đầu gõ, em nghĩ em yêu anh rồi của tác giả Nguyên Viện trên website đọc truyện online.

Lúc đó chú ý tới anh, có thể là bởi vóc dáng anh rất cao.

Giữa một đám học sinh trung học, anh có cái vẻ tài trí hơn người, giữa một đồng giáo viên, anh như hạc trong bầy gà, lưng rất cao lại thẳng, khiến cô chú ý tới.

Trừ lần đó, cô còn phát hiện bờ vai anh rất vững chắc, áo sơ mi màu trắng chói mắt, khố đen khiến anh thoát nhìn rất cao trắng, cái làm cô chú nhất là mái tóc đen cắt cụt ngắn, làm anh có cái vẻ của một thiếu niên ngây ngô, đứng giữa những người cùng tuổi lại vẫn toát lên sự già dặn.

Cánh tay anh rất rắn chắc, bàn tay rất lớn, tay cô áp trên tay anh nhìn như tay trẻ con, cô nhìn anh không chớp mắt, đi thẳng ra trước cửa trường dạy.

Giữa cơn mưa phùn dai dẳng, tư thái của anh khiến cô chú ý.

Trầm ổn, tĩnh mịch, bốn phía đang ảm ỹ, nhưng bầu không khí bao quanh anh lại rất bình thản.

Tầm mắt của cô dừng chân ở đó một lát, rồi lặng lẽ dời đi, ngồi trên xe của bạn trai, ôm chặt thắt lưng anh ấy, chiếc xe gào thét phóng qua, lướt qua trước mặt anh, ngay cả nhìn anh cũng không ngước lên.
Sau ngày đó, những lúc tan học Giang Lăng Lục thường lơ đãng chú ý tới anh.

Anh là học sinh trường bên cạnh, đó là một trường có tiếng, còn cô lại đến từ một ngôi trường tiếng tăm chẳng mấy tốt đẹp gì, hai người ở gần nhau, lại như cách xa cả bầu trời. Học sinh hai bên cũng hết sức hạn chế giao tiếp, trong lòng đều khinh thường đối phương, thỉnh thoảng còn xảy ra xung đột. Những lúc đứng ở cửa chờ bạn trai, cô lại nhìn anh.

Dần dần, những chuyện về anh lan đến tai cô, không phải cô cố ý nghe ngóng, mà là vì anh rất nổi danh.

Mới mười bảy tuổi, đã là quán quân võ thuật cả nước, thanh danh truyền khắp các tỉnh, chuyện về anh còn được đưa lên báo.

Cô biết được anh là người của trấn Hoa Đào, trấn nhỏ này cô có biết, cách nơi này không xa, nhưng bầu không khí lại khác xa.

Hoa Đào là trấn phồn vinh nhất trong tỉnh, thôn cô ở lại heo hẻo lánh, số dân không vượt quá trăm người, đất đai cằn cỗi không đáng nhắc tới.

Cô còn nghe nói lúc anh bảy tuổi đã được đạo quán Đồ gia thu dưỡng, nuôi nấng thành người kế nghiệp, tuy rằng là cô nhi, nhưng cha mẹ nuôi đối với anh vô cùng tốt, coi anh như con đẻ.

Anh lớn lên giữa đạo quán, là đại sư huynh được mọi người kính trọng, thành tích ở trường cũng vô cùng tốt, được hiệu trưởng khen ngợi, người người yêu mến.

Thật là một người may mắn!

Giang Lăng Lục hơi mỉm cười, thân nhiên nhìn hình bóng cao lớn đang đi ra cửa, đối phương rất trầm ổn, có người nói tạm biệt với anh anh chỉ gật đầu mỉm cười, trừ lần đó ra, ánh mắt chưa từng chuyển qua một ai.

Ha, là một người giỏi giang, nên có thể khinh thường không thèm nhìn người khác?

Giang Lăng Lục thu hồi tầm mắt, khóe miệng vẫn mỉm cười.

Một người may mắn như vậy, thực làm người ta phải ghen tị, cùng là cô nhi, so với cô anh lại hạnh phúc hơn nhiều.

Cô chưa từng nhìn thấy ba mẹ, được bà ngoại nuôi lớn từ nhỏ, chỉ nghe nói mẹ cô bỏ trốn theo người ta, ba cô là con ma men, sớm đã chết, mấy tin đồn này cô nghe được từ miệng người trong thôn, những người đó nói thế nào cô cũng mặc kệ, gần đây cô đã không còn muốn nghe.

Cuộc sống của cô quá bần cùng, bà ngoại chỉ có thể dựa vào việc đi nhặt rác để nuôi dưỡng cô, đối với việc học hành cô cũng không có hứng thú, nhưng bà ngoại lại cứ bắt cô đọc sách, nói thế nào cô cũng không chịu cho cô đi làm thuê.

Cô cũng đã chán ghét cái thôn này rồi, mỗi lần bắt gặp những ánh mắt kì thị, cô chỉ thấy chán ghét, thế nên luôn lang thang cùng bạn trao ở ngoài, rất muốn mới về nhà.

Cô không phải học sinh ngoan gì, thanh danh ở trường cũng không quá tốt, đánh nhau hút thuốc đều đã từng, còn chưa liệt vào hạng đàn chị, nhưng cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu.

A! Đúng rồi, cô nhớ một đàn chị trong trường cũng là người trấn Hoa Đào, quan hệ với người đó cũng không tồi.

“Sur huynh!”

Mới nghĩ tới đây, ở cửa đã lao ra một bóng người, lao thẳng tới bên người đó.

Cô giương mắt nhìn qua, chỉ thấy đàn chị nổi danh trong trường đang sùng bái lời kéo tay người đó, vui vẻ nói chuyện, mà anh lại cúi đầu, cực kỳ kiên nhẫn lắng nghe, ánh mắt vẫn yên tĩnh như trước, nhưng lại nhiều thêm một tia dịu dàng.

Sur dịu dàng đó làm khoé mắt cô hơi co lại.

“Tiểu Lục.” Bạn trai ngừng xe đến trước người cô.

Cô thu hồi tầm mắt, ngồi trên xe máy, xe chạy qua ven đường, mà ánh mắt người đó vẫn dừng lại trên người cô gái kia.

Từ hôm đó, cô không còn phóng tầm mắt tới anh nữa.

Càng nhìn càng thấy chướng mắt, không biết vì sao, mỗi khi nhìn thấy anh, tâm trạng cô lại rất kém, thôi thì đành nhắm mắt làm ngơ, bỏ thói quen đứng ở cửa chờ bạn trai.

Một ngày, cô thấy không thoải mái, sắc mặt trắng bệch rời khỏi trường học, bạn trai chưa tới đón, một mình cô bước đi, bụng âm ỉ đau, đau đến mức cô toát mồ hôi lạnh.

Thở sâu, cô ôm bụng tựa vào tường, từ từ nhắm hai mắt nhẹ nhàng hít thở.

Hôm nay ăn phải đồ gì sao?

Cô nhớ là không có mà! Nhưng thời gian sinh lý..... Cô sững sờ, đột nhiên nhớ ra kỳ kinh nguyệt của mình hình như đến chậm, ngày đó của cô thường rất chuẩn, lần này lại muộn tới nửa tháng.

Nghĩ vậy, mồ hôi lạnh trên người càng nhiều.

“Bạn học, bạn không khoẻ à?”

Giọng nói trầm thấp từ phía trên truyền đến, lập tức cô cảm nhận được sự ảm áp đang tiến tới gần.

Cô run run mở mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt ôn hoà, cặp mắt yên tĩnh đó đang nhìn cô chăm chú, trong mắt có một ánh quan tâm.

“Sắc mặt bạn kém quá, có khỏe không?”

Không khỏe! Cô đau đến phát điên, nhìn tư thái anh thoải mái, làm cô thấy thực khó chịu, mà vì khó chịu, nên cô càng đau.

Kính ngạc nhìn anh, cô trầm nghĩ trong lòng.

Thấy cô không nói lời nào, sắc mặt đối phương vẫn không đổi, vẫn ôn hòa như vậy, ngay cả mày cũng không nhíu, “Muốn mình mang đi gặp bác sĩ không?”

Cô bấu môi, làn môi trắng nhợt hơi nhếch. “Không.”

“Nhưng.....”

“Mình mang thai.” Có thể! Mặc dù chưa chứng thực, nhưng cô cố ý nói như vậy, muốn nhìn xem phản ứng của anh như thế nào.

Sắc mặt anh lại vẫn bình tĩnh, như thể đang nghe cô nói câu “Thời tiết tốt thật”, một chút biến hóa cũng không có.

Không kịp nghĩ, cô không nhận được thốt ra một câu. “Bạn muốn kết hôn với mình sao?”

Lần này, cô thấy ánh mắt anh hiện lên chút kính ngạc, bèn nở nụ cười. Rốt cục, sự yên tĩnh kia cũng tiêu tan.

“Mình thấy là.....”

“Được!”

Hả? Cô ngẩng đầu, sự kính ngạc hiện rõ trên mặt.

“Mình cưới bạn.”

Cô trừng mắt nhìn anh, cặp con ngươi đó vẫn bình tĩnh, không dậy nổi một tia gợn sóng.

“Bạn.....” Cô nghĩ là mình bị đau đến choáng váng, thành ra nghe lầm.

Ai ngờ, anh lại lặp lại. “Mình cưới bạn.”

Mở lớn miệng, Giang Lăng Lục nghi ngờ anh có bệnh, đang muốn mở miệng, bụng lại đột nhiên đau nhức, cô cắn răng, đau đến mức thở không nổi, trước mắt tối sầm, ngã xuống.

Trước lúc ngất đi, trong đầu còn vang vọng câu nói kia của anh –

“Mình cưới bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Bây giờ sáng.

Đạo quán Đồ gia đứng giờ truyền ra tiếng luyện quyền, rống to mở màn một ngày thường nhật.

Giang Lăng Lục theo trên giường đứng lên, tiếng luyện quyền từ nhà đối diện đã thành tiếng đồng hồ báo thức hàng ngày của cô, cô cào cào mái tóc ngắn rối tung, nhảy xuống giường, miến cường ngáp một cái, đi về phía trước cửa sổ, xốc rèm cửa lên, hít đôi mắt còn ngái ngủ nhìn xuống phía dưới.

Đối diện phòng cô ở là khu mở rộng của tứ hợp viện, gỗ lát phòng có nhiều dấu vết loang lổ, nhưng lại không mất đi hương vị cổ kính. Trước cửa là đình viện rộng thùng thình, mười giáo viên nam trần trụi nửa người trên, quyền đầu nắm chặt, chỉnh tề luyện quyền.

Ánh nắng ban mai hắt xuống, chiếu vào người đám đàn ông đó, mồ hôi theo thân thể trắng kien chảy xuống, những cơ bắp hùng tráng theo từng đường quyền mà cuộn cuộn chuyển động. ....

Giang Lăng Lục liếm môi, loại hình ảnh đẹp mắt này dù ngắm bao lâu cũng không thấy ngán.

Đôi mắt nhấp nhem lập tức thanh tỉnh, thay đổi tư thế đứng, vai phải dựa vào bên cửa sổ, ánh mắt dừng ở trên người đàn ông đứng đầu hàng đang luyện quyền.

Người đó rất cao, ít nhất cỡ mét chín, anh để tóc ngắn, dài hơn một chút so với mái húi cui của thiếu niên, nhưng vẫn thuộc vào loại ngắn gọn không cần sửa sang phiền phức.

Anh ngẩng cao khuôn mặt đoan chính, cằm có nét hõm thần nhiên, nghe nói đàn ông như vậy tính tình rất cố chấp; lông mày của anh đậm, ánh mắt nhất quán trầm tĩnh, mũi thẳng, môi đủ dày, về chính thể mà nói, khuôn mặt không tính là tuần tú, nhưng ánh mắt cô vẫn không nhịn được dừng trên người anh, rõ ràng thoát nhìn bình thường, lại không hiểu sao rất hấp dẫn người khác.

Vì nhiều năm luyện võ, hình thể của anh cường tráng hơn so với thường nhân, những đường cong của da thịt màu cổ đồng được ánh nắng hun đúc, khoang ngực nở, hơn nữa còn thấy cả tám khối cơ bụng, khi xuất quyền, động cơ bắp rắn chắc kia cũng phập phồng theo, mang theo một cảm giác nam tính rất mê hoặc.

Khuôn mặt bình thường kia, trầm ổn yên tĩnh, làm cho người ta thấy tĩnh mịch như làn nước suối, bình thần, cước bộ cũng không vì thế mà chậm chạp.

Ít nhất cũng rất hấp dẫn ánh mắt của cô.

Người đàn ông cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn, con ngươi đen vừa nhấc lên, nhìn về phía cô gái đứng ở cửa sổ đối diện.

Giang Lăng Lục cũng không né tránh, quang minh chính đại nhìn, thậm chí còn nhếch môi với anh.

Thần sắc anh không thay đổi, cũng không đáp lại lời cô, thần nhiên thu hồi tầm mắt, thân thể chuyển mình, tiếp tục dẫn dắt mọi người luyện bài quyền buổi sớm.

Đôi mắt với phản ứng lãnh đạm của người đàn ông, Giang Lăng Lục cũng không để ý, ngáp một cái, uể oải vận mình, đôi gò bồng đảo đáng yêu trên người theo động tác của cô mà nhếch lên, vạt áo vừa vận trễ ở chỗ gần giữa ngực, lộ ra chiếc eo thon nhỏ mê người xinh đẹp.

“A! Không tệ. ....” Phía đối diện lập tức truyền đến những tiếng bóp tay, một đám đàn ông đang đá luyện quyền nhất thời dừng lại, lòng lang dạ sói còn chưa kịp sôi trào, đã nguội ngắt dưới ánh mắt trầm tĩnh của đại sư huynh.

Mọi người lập tức thu hồi ánh mắt, sắc mặt đứng đắn, chuyên tâm vào khoá luyện.

Giang Lăng Lục đương nhiên nghe được mấy tiếng phía đối diện, cô trèo ra cửa sổ, ngồi ở bậc thềm dày, đùi phải thon dài gấp khúc, phía dưới ống quần đùi theo động tác của cô mà xéch lên, cô không chút để ý tới cảnh xuân đang bị lộ, cảnh môi xinh đẹp khẽ nhếch.

“Các anh ai muốn giúp tôi mua bữa sáng?” Giọng cô không thuộc loại mềm mại, ngược lại còn hơi khàn khàn, nhưng chính loại giọng này lại mang theo một tia gọi cảm mềm hờn.

Thanh âm mỹ nữ khiến các nam giới đang luyện quyền khí huyết mãnh liệt, thật muốn nhấc tay nói bọn họ sẵn sàng vì cô cống hiến sức lực, đừng nói là mua bữa sáng, hiến thân bọn họ cũng chấp nhận.

Nhưng..... Bọn họ dò xét phía trước, không ai dám dừng động tác, người người cố gắng ổn định tầm mắt luyện quyền, hoàn toàn không dám nhìn hướng lên trên.

“Đại Hùng.” Không có người để ý tới cô, Giang Lăng Lục liền tự mình điểm danh.

Người bị điểm danh tinh thần phấn chấn, muốn kêu có, nhưng nhìn sư huynh..... Anh không dám, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, làm như không nghe thấy.

“Đại Hùng.....” Giọng của mỹ nữ mềm nhũn, không phải ra vẻ làm nũng, nhưng lại làm cho người ta nghe xong cả người mềm oặt, đám đàn ông kia lập tức dùng sức nuốt khan nước miếng.

Thần sắc của người đàn ông phía trước vẫn không biến đổi, trầm tĩnh như một, ánh mắt trầm ổn, tuyệt không bị sắc đẹp dụ hoặc, nhưng anh hiểu được đám sư đệ phía sau đã vô tâm luyện quyền.

Thạch Hạo Nhiên dùng quyền, nếu tâm bọn họ đã động, vậy cũng không cần luyện nữa, anh chậm rãi mở miệng, “Toàn bộ chạy năm mươi vòng, hạn 30 phút, tám giờ bữa sáng bắt đầu, tới trễ một giây, vậy thì đến muộn chớ kêu.”

Nghe được lời sư huynh, mọi người khóc thét, còn không kịp xin khoan dung, Thạch Hạo Nhiên đã bắt đầu trước, thấy thế, bọn họ không dám chậm trễ, chạy nhanh hướng ra bên ngoài.

Thạch Hạo Nhiên dẫn đầu, nhìn các sư đệ nhanh chóng chạy ra đàn tràng, anh mới xoay người, không nhanh không chậm đi vào đạo quán. Bước tới trước cửa, anh chợt dừng bước.

“Mẹ tôi có chuẩn bị điểm tâm cho cô, rửa mặt chải đầu tới đó đi!” Giọng anh không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để cô gái phía đối diện nghe được.

Giang Lăng Lục nhú mày, nhìn bóng dáng người đó biến mất, đầu ngón tay xoa cánh môi, “Anh bảo tôi qua tôi phải qua sao?”

Mới nói tới đây, chợt nghe tiếng mở cửa dưới lầu, sau đó cô thấy người thân của mình bị kẹp hai bên..... Không, là được nâng, thân mật bước ra sân nhà mình.

Cô nhú mày.

“Tiểu Lục, bác gái gọi tới ăn sáng, chuẩn bị tốt rồi sang nhà đối diện đi!” Tinh thần bà Giang rất phấn chấn, ngẩng đầu vẫy tay với cháu gái, tuy rằng tóc đã bạc nửa đầu, gần thất thập cô hi, nhưng lưng bà vẫn rất thẳng, khuôn mặt tươi cười, rất có tinh thần, nhìn ra được sống đến trăm tuổi cũng không là vấn đề.

“Đừng đó, Tiểu Lục, mẹ tôi hôm nay nấu các món rất phong phú nha!” Trương trấn xinh đẹp cũng cười với cô, sau đó cúi đầu kéo cánh tay bà. “Bà, hôm nay mẹ cháu nấu món cháo khoai lang bà thích.”

“Ha ha, bà thích nhất là cháo khoai lang.....”

Giang Lăng Lục bĩu môi, biết lúc này mình không có cơ chen vào từ chối, chỉ có thể nhìn bà tươi cười đi về phía đối diện, cô bắt quay đầu, nhảy xuống cửa sổ.

Quên đi, đồ ăn miễn phí không ăn là ngu, chuyện này cũng không phải xảy ra lần đầu, một nhà bọn họ hai cái miệng ba bữa con hầu như mỗi ngày đều giải quyết ở nhà bên.

Đi vào phòng tắm, cô cầm lấy bàn chải đánh răng, bôi kem đánh răng, vừa ngẩng đầu, ánh sáng chiếu rọi trên gương một khuôn mặt rất nữ tính.

Mái tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng, hai bên là hai hàng mày mỏng manh như chiếc lông chim, các bộ phận khác càng phối hợp khéo léo với khuôn mặt nhỏ nhắn, cô có một đôi mắt to mà sáng ngời, lông mày không đủ nhu hòa, ngược lại mang theo một chút buồn bã, môi hình chữ vi, cảm gọn, ngũ quan như vậy không phải chuẩn, nhưng tụ lại trên người cô lại lộ ra một nét phong tình, biểu lộ một cách tự nhiên chút quyến rũ.

Thân thể của cô cao gầy, màu da bánh mật chứ không trắng nõn như thông thường, nhưng lại sáng bóng, bộ ngực sữa rất tròn, eo thon nhỏ không thừa một li, viên mông rất vênh, một đôi chân thon dài cân xứng, cả người tỏa ra một hương vị gọi cảm mê người.

Con gái như vậy, không có người tin nghe của cô lại là cảnh sát, hơn nữa nữ cảnh sát này còn kiêu ngạo bám lỗ tai — bên phải ba cái, bên trái hai cái, phụ kiện trên tai bức xạ ra thứ ánh sáng chói mắt, người có vòng tai như vậy rất dễ hấp dẫn ánh nhìn.

Đúng vậy, đừng hoài nghi, cô chính là nữ cảnh sát trưởng của trấn nhỏ Hoa Đào.

Giang Lăng Lục lại ngáp dài, miễn cưỡng chải tóc, suy nghĩ trong đầu cũng theo đó lưu chuyển, sau đó nghĩ đến cái tên đàn ông Thạch Hạo Nhiên đó.

Mình cưới bạn.

Lời nói của cậu thiếu niên năm đó lại hiện lên trong óc.

Cuối cùng anh có cưới cô sao? Đương nhiên không.

Sau khi cô té xỉu, tỉnh lại ở bệnh viện, hình ảnh mắt thấy đầu tiên chính là cậu thiếu niên nói muốn cưới cô, ngồi bên giường bệnh coi chừng cô.

Nhìn thấy anh, cô không khỏi kinh ngạc. Nhớ đến lời anh nói lúc té xỉu, lập tức cô không biết nên làm gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh, mà anh cũng im lặng đối diện cùng cô.

A..... Cứ muốn không nói gì như vậy sao?

Trong lòng Giang Lăng Lục xấu hổ nghĩ, có thể thấy được anh thật sự không định mở miệng, so với sự xấu hổ của cô, sự trầm mặc của anh lại rất mực tự nhiên.

Được rồi! Liếm môi dưới, cô quyết định phá vỡ bầu không khí. “A.....”

“Viêm dạ dày.”

“A?” Lời anh làm cho cô sững sốt.

“Bạn bị viêm dạ dày.” Anh dừng một chút, tiếp tục trầm mặc, mới lại mở miệng: “Mới này nguyệt kỳ của bạn đến, mình có nhờ y tá giúp bạn thay băng.”

“A?” Nguyệt kỳ..... A, khó trách cô cảm thấy nơi riêng tư có hơi khác thường. Giang Lăng Lục nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng nhè môi dưới. “Cảm ơn bạn đã đưa mình đến bệnh viện..... A, cái kia..... Trước đó có nói..... Ừm..... Cười mình.....”

“Ừ!” Anh gật đầu, trầm tĩnh nhìn cô.

Giang Lăng Lục há mồm, thấy anh không hé răng, khuôn mặt kia vẫn không chút thay đổi. “Quên đi, không có gì.”

Cô vẫy vẫy tay, dù sao cô cũng chỉ nói giỡn, cô nghĩ anh cũng chỉ đáp đùa, không phải thật lòng, tuy rằng cô hoài nghi cái hũ nút này có ghen hời hợt sao?

Thạch Hạo Nhiên cũng không hỏi nhiều, thấp mày, ngữ khí bình tĩnh nhất quán, “Bác sĩ nói bạn xét nghiệm xong có thể xuất viện.”

“Được, cảm ơn bạn.” Cô lại nói lời cảm tạ, thấy anh gật đầu, sau đó tiếp tục ngồi ở bên cạnh nhìn cô, cô lại sờ sờ cái mũi. “A..... Bạn có việc thì cứ đi đi.” Bằng không cô lại cảm thấy rất xấu hổ.

Thạch Hạo Nhiên lại không đi đâu, khuôn mặt kia vẫn bình thản không sóng gió. “Mình chờ bạn kiểm tra xong, đưa bạn trở về.”

“A.....” Đừng vậy chứ? Cứ nhìn nhau không nói chuyện rất xấu hổ! Cô thấy bộ dáng anh là thật, xem ra rất khó thay đổi ý định của anh, cô đành phải nhắm mắt lại, quyết định ngủ còn tốt hơn là cùng anh giương mắt nhìn nhau như vậy.

Vốn chỉ định giả bộ ngủ, nhưng có thể do rất mệt, mới chợp mắt không bao lâu, cô đã khó nhọc thiếp đi.

Trong lúc mơ hồ, cô cảm thấy có một bàn tay ấm áp đặt lên trán mình, sự dịu dàng khiến cô toàn thân thả lỏng, ngủ càng sâu.

Đó là lần đầu tiên bọn họ ở bên nhau, cô vốn nghĩ cũng là lần duy nhất.

Ai ngờ anh lại gắn bó với bà ngoại, hai người ở chung rất hợp, bà còn thường xuyên mời anh về nhà, làm cho cô có rất nhiều cơ hội ở bên cạnh anh.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô muốn đi làm, bà ngoại lại một mực muốn cô học tiếp, cô không đành bỏ bà sống một mình trong thôn, mình lại ra bên ngoài đi học.

Lúc đang giằng co, không biết anh lại nói gì với bà ngoại, bà quyết định rời khỏi thôn nhỏ, người trấn trên cũng cam đoan tiếp nhận bà, muốn cô yên tâm ra ngoài đi học.

Làm ơn đi, bằng vào thành tích của cô có thể theo học cái gì được chứ? Học hành chỉ lãng phí tiền của, không bằng đi làm còn thực tế hơn.

Lúc này Thạch Hạo Nhiên lại đưa cho cô một bản hồ sơ ghi danh, thân nhiên nói một câu: “Học không được, thể lực của bạn chắc phải được chứ?”

Nhìn tờ báo danh trên tay, cô mím môi, đang muốn cự tuyệt, bà ngoại lại xuất hiện, kiên quyết muốn cô ghi danh.

Cô có thể cự tuyệt anh, nhưng lại không thể cãi lời bà ngoại, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn đi khảo sát cảnh vệ, ngành học của cô là an ninh xã hội, hoàn thành vòng hai, cuối cùng cũng may mắn qua được.

Sau khi tốt nghiệp, cô làm cảnh sát hai năm, lập được ít công lao, cuối cùng được triệu hồi về khu vực phía đông, thành cảnh sát trưởng của trấn nhỏ.

Giang Lăng Lục chưa bao giờ ngờ mình sẽ chọn cái nghề này, tuy rằng cô như cá gặp nước! Không thể phủ nhận lúc trước ghi danh ngành cảnh sát là đúng, đối với điểm ấy, cô nên cảm tạ Thạch tiên sinh.

Vệ sinh xong, Giang Lăng Lục bước ra khỏi phòng tắm, mặc vào chiếc somi ngắn tay, thả một bên quần, đeo thắt lưng đi kèm với quần bò, buộc quanh dáng người cân xứng thon gọn.

Về phần cảnh phục, rất nhiều năm cô đã không còn mặc, dù sao ở trần nhà mình, không cần quá cầu nệ, cũng sẽ không có người để ý điểm này.

Ra khỏi phòng, cô ra cửa lớn, lười nhác bước về hướng đối diện.

Mới đứng ở cửa, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng náo nhiệt.

Đẩy cửa, cô đi vào căn phòng rất quen thuộc, cởi dép, chuẩn bị bước hướng đại sảnh.

“Tiểu Lục, đến rồi à?” Một người phụ nữ trung niên vừa lúc bụng đồ ăn từ nhà bếp ra.

“Bác Đồ.” Giang Lăng Lục cười chào hỏi, tay đón lấy giúp. “Đề cháu giúp bác.”

“Không cần không cần.” Bà Đồ né tránh tay cô. “Cháu tới đúng lúc lắm, sắp ăn cơm, giúp bác lên lầu gọi A Hạo xuống nhé.”

A? Giang Lăng Lục chưa kịp cự tuyệt, bà Đồ đã cất bước rồi đi, trước đó còn bỏ lại một câu “Phiền cháu nhé!”

Không! Cô chưa đồng ý mà!

Há miệng thở dốc, Giang Lăng Lục không nói gì nhìn hình bóng bà Đồ rời đi, lại nhìn cầu thang bên trái, chỉ có thể bắt đầu đi chạy lên lầu.

Cô đối với Thạch Hạo Nhiên không có hảo cảm, cũng không ghét anh, chỉ là tên đàn ông này rất khó ở cùng. Không phải là anh khó tính, ngược lại, còn chưa có ai tức giận được với anh.

Cô nghi ngờ tên đó sống khép kín chắc? Người giống một tảng đá, không chỉ là bộ dạng cứng rắn, mà cả tính tình cũng thế, không vui không buồn.

Anh rất ít nói, cả người trầm mặc, khuôn mặt cũng rất ít khi bộc lộ cảm xúc, rất bình tĩnh, từ hồi quen anh đến giờ cô chưa thấy anh biến sắc bao giờ.

Thường thì, loại người trầm lặng ít nói này, hơn nữa lại cao lớn đột biến, việc nhân duyên chắc hẳn không tốt, nhưng Thạch Hạo Nhiên lại hoàn toàn ngược lại.

Mọi người trên trần rất tôn kính anh, tuổi nhỏ sùng bái anh, rất thích chơi bên anh, thậm chí anh cũng rất có duyên với các bậc trưởng bối, ngay cả bà ngoại cô cũng thường khen anh.

Nghĩ tới nghĩ lui, cùng Thạch Hạo Nhiên không hợp chắc cũng chỉ có cô.

Bó tay, tên đó rất ít nói, cô và anh cũng chẳng có gì để nói chuyện.

Đi đến trước cửa phòng anh, Giang Lăng Lục gõ gõ. “Thạch Hạo Nhiên, bác Đồ gọi anh xuống ăn cơm.” Đợi một lát, bên trong không đáp lại.

Cô nhú mày, lại gõ cửa. “Thạch Hạo Nhiên!” Vẫn không hồi đáp, cuối cùng cô đành tự mở cửa, đi vào trong phòng.

“Thạch. ....”

Đúng lúc cửa phòng tắm mở ra, Thạch Hạo Nhiên ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ mặc một chiếc quần dài màu trắng, bả vai khoác khăn mặt, tóc ẩm ướt, nửa thân trên trần trụi tản ra hơi nước sau khi tắm.

Nhìn thấy cô, anh dừng bước, con ngươi đen bình tĩnh chăm chú nhìn.

Tuy rằng cách khoảng cách vài bước, Giang Lăng Lục vẫn có thể ngửi được mùi hương sau khi tắm trên người anh, mắt cô cũng không chớp, hoàn toàn không có sự xấu hổ của con gái.

Một đôi mắt đẹp chậm rãi dõi theo từng giọt nước lăn trên ngực anh, xuống chút nữa, nhìn đến chỗ cơ bụng tinh trắng, lưng quần dài, cô thấy thắt lưng anh có một dấu răng nổi lên.

Da anh ngăm đen, không để ý kỹ sẽ không nhìn thấy, nhưng từ góc độ cô đứng lại thấy được rõ ràng.

Giang Lăng Lục nhìn dấu răng đó, đường kính nhỏ chứng tỏ rõ là của con gái cắn, còn ở chỗ đó nữa, thật là mờ ám!

Cô dời ánh mắt, không thể dời sắc, giọng điệu vẫn lười nhác như cũ. “Điểm tâm đã xong.”

“Ừ!” Anh đáp nhẹ, cúi người cầm khăn mặt lau phía dưới, xoay người cầm lấy quần áo trên ghế chuẩn bị mặc vào.

Xem ra, cô và anh thật sự không có gì để nói!

Giang Lăng Lục bĩu môi dưới, xoay người rồi đi, trước khi đóng cửa lại, vừa lúc thấy anh đưa thắt lưng về phía cô, ánh mặt trời chiếu vào làn da rắn

chắc trên lưng, thoát nhìn thực là gọi tình.

Ưu điểm duy nhất của người đàn ông này chính là — anh có một dáng người rất đẹp.

Hơn nữa còn rất quyến rũ.....

“A!” Sau lưng đột nhiên truyền đến con đau làm Thạch Hạo Nhiên kêu rên, anh lảng lảng quay đầu, nhìn cô gái đột nhiên cắn lên lưng mình.

Khi anh quay đầu lại, một đôi tay cũng kéo mặt anh xuống, bờ môi hồng hướng lên, rất tự nhiên gắn vào miệng anh.

“Lăng.....” Anh định ngăn cản.

“Cầm miệng!” Cô gái mạnh mẽ chặn lời anh, dùng sức hôn vài cái, lại há mồm hướng cổ anh cắn mấy cái, lưu lại vài dấu răng ảm ướt nóng hổi, dù sao da anh cũng đen, nhìn không thấy đâu.

Chờ ăn đậu hủ xong, Giang Lăng Lục mới thỏa mãn nhảy xuống, liếm liếm môi, “Đi ăn điểm tâm đi!” Cô đã ăn bữa mở màn rồi, rất ngon.

A, đúng rồi, vết cắn trên thắt lưng anh cũng là của cô lưu lại !

Cô rất ít khi tìm đến anh, anh rất ít nói, hai người họ thật sự không có chuyện gì để nói, ở chung với anh cô thả ở với chó mèo còn hơn, ít nhất bọn nó còn vẫy đuôi với cô.

Nhưng mà... ở một « phương diện nào đó » anh lại rất hợp khẩu vị của cô!

Nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn, Giang Lăng Lục nuốt nuốt nước miếng, nghĩ đến hương vị của anh thực ngon miệng..... Cô có thể không cần ăn điểm tâm chỉ cần ăn cái đó được không?

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghi Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Cuối cùng Giang Lăng Lục sẽ được như nguyện đòi lợi phí của đồ ăn sao? Đương nhiên là không, món ăn kia chỉ thần nhiên lạnh lùng đẩy cô ra, không cho cô ăn tiếp.

Cô cũng chỉ đành nhịn xuống con thèm, đi theo phía sau, miễn cưỡng lấy điểm tâm thực để xoa dịu con đói.

Cũng tốt, ở cùng anh lâu trong phòng sẽ khiến người ta nghi ngờ, cô và anh không có quan hệ gì, nhiều nhất chỉ có thể xem như..... tình nhân?

Ngồi ở cực cảnh sát, Giang Lăng Lục đem gác đôi chân dài lên trên bàn, giày cao gót bị cô vứt dưới đất, mười ngón chân mượt mà son màu đỏ tươi, hai tay đặt ở sau đầu, nhẹ quay chiếc ghế, theo từng hành động của cô mà phát ra tiếng « cạch cạch » khe khẽ.

Không thèm nhìn chiếc ghế đang phát ra mấy âm thanh đáng ngại, cô cũng không sợ ghế bị hư, cùng lắm thì ngã đau thôi, không có gì.

Giờ phút này, cô đang tự hỏi.

Ánh mắt lạc vào cửa hàng hoa phía đối diện, một bóng dáng cao lớn vững vàng đang ngồi xổm ngoài cửa, cầm trên tay cái xẻng, giúp đỡ xây thêm bậc thềm, thuận lợi cho xe cộ qua lại.

Mặt trời rất chói, mồ hôi nhuộm ướt thân mình người đàn ông, cô chủ cửa hàng vội vàng rót cốc nước trà mát lạnh cho anh uống.

Nữ nhỏ xinh, nam cao lớn, thoát nhìn thực xứng đôi, đáng tiếc người phụ nữ là danh hoa đã sớm có chủ, người đàn ông không có cơ hội.

Giang Lăng Lục rất là tà ác nghĩ, ánh mắt vẫn đang hướng về phía thân hình người đàn ông, đối với thân thể của anh cô quen thuộc hơn hết so với bất cứ ai khác, biết cổ anh rất mềm cảm, chỉ cần cô khẽ cắn, nhất định anh sẽ thờ dốt.

Còn cả thắt lưng anh cũng là một nhược điểm, cô liếm hôn chỗ đó, có thể nghe thấy từng tiếng than nhẹ phát ra từ cổ họng của anh.

Khuôn mặt bình tĩnh kiên cường kia, vào lúc động tình, sẽ biến hồng, cặp mắt xưa nay vốn trầm tĩnh cũng sẽ ánh lên tia lửa..... Giang Lăng Lục nhìn không được liếm môi dưới, không chút khách khí YY (ý dâm ^^) anh trong đầu.

Không thể trách cô, ai bảo buổi sáng cô chưa được ăn no!

Nói ra cũng thật là kỳ, rõ ràng cô không hợp với tên đầu gối này, cũng không thích nói chuyện cùng, nhưng với thân thể anh cô lại ăn mãi không ngấy.

Được rồi, cô thừa nhận, cô rất rất thích.

Thân thể anh làm cho cô rất vừa lòng, chính vì như thế, quan hệ tình nhân của hai người mới có thể duy trì lâu đến vậy, hơn nữa cũng chưa bị ai phát hiện — hẳn là vậy? Mà dù có người biết, cô cũng không quan tâm.

Thật ra có quan hệ này với Thạch Hạo Nhiên, không phải do cô chủ động, nguyên nhân là vào mười năm trước, lúc cô chuẩn bị rời trần nhỏ đến tỉnh khác đi học.

Ngày đó, trên trần tổ chức lễ hội đưa tiễn vui vẻ, ai cũng vỗ ngực cam đoan sẽ chăm sóc bà cô thật tốt, muốn cô an tâm học hành.

Đối với sự nhiệt tình của người trần trên, cô rất cảm động, rất có khí phách cảm cốc bia to nhất kính rượu mọi người, cô uống rất hào sảng, người cùng li với cô không ai là không khen tửu lượng và hào khí của cô.

Không thể phủ nhận, cô được khen thì rất vui, tuổi còn nhỏ mà, đương nhiên không kháng cự nổi sự ca ngợi của mọi người, cô nghe mà lòng như hoa nở, bia cứ dốc hết ly này đến ly khác.

Sau đó, khi cô tỉnh dậy vào buổi sáng, lại phát hiện bị kịch kinh điển đã xảy ra.

Say rượu thất thân — Chuyện này không làm cô xanh mặt, mà chính là do người nằm cạnh, thiếu chút nữa cô đã rút cả tròng mắt.

Cô nuốt nước miếng, nhìn thiếu niên nằm cạnh, chần chập trên người anh bị cô kéo một nửa, lộ ra vòm ngực rắn chắc, che lấp bộ phận quan trọng nhất.

Dáng người thật tuyệt. .... Không! Cô nhìn vết cào trước ngực anh, lại cúi đầu nhìn móng tay phải của mình, a. .... có vết máu, là cô cào.

Thả chăn khỏi người, cô cúi đầu nhìn toàn thân, dấu hôn, vết cắn, còn cả sự đau đớn âm ỉ nơi đó. .... Thật sự bọn họ đã. ....

Vì sao lại như vậy?

Giang Lăng Lục ôm đầu, liều mạng nhớ lại.

Cô nhớ cô được mọi người kính rượu, mới đầu còn thanh tỉnh, sau đó cô uống say, cuối cùng. .... liền biến thành như bây giờ.

Cô uống rượu, anh thì sao? Anh có uống rượu sao?

Giang Lăng Lục hồi tưởng, khi đó Thạch Hạo Nhiên đang làm gì? Suy nghĩ cả buổi. .... Mẹ nó, cô không có ấn tượng, cô căn bản không chú ý đến anh.

Ha ha. .... Giang Lăng Lục lặng lẽ cười gượng, nên làm gì bây giờ? Cô ngó bốn phía, đây là phòng của anh, vậy hiện tại cô đang ở Đồ gia, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh — năm giờ năm mươi.

Dùng tai nghe ngóng, bên ngoài rất im lặng, xem ra hôm qua uống say không chỉ có mình cô, người trên trần hẳn là cũng uống rất nhiều.

Tốt lắm, thừa dịp mọi người đều còn chưa tỉnh mau chạy nhanh về nhà!

Tìm quần áo, Giang Lăng Lục chuẩn bị xốc chân, lại phát hiện đang bị một đôi mắt đen nhìn chằm chằm, cô lập tức cứng mình.

Anh. .... anh đã tỉnh?!

Trùng trùng nhìn anh, Giang Lăng Lục xấu hổ. “A. ....” Làm sao bây giờ, lúc này nên nói gì?

Trái ngược với sự lúng túng của cô, Thạch Hạo Nhiên lại rất trấn tĩnh, anh dời ánh mắt, xuống giường nhặt quần áo lên mặc vào.

Lúc này Giang Lăng Lục cũng nhìn thấy tình trạng bi thảm của anh, những vết cào, vết cắn. .... Mặt cô đỏ bừng, lúc lại xanh mét, vừa xấu hổ vừa quần bách không biết nói gì.

Thảm nhất là một chút ấn tượng cô cũng không có, chỉ có thể lặng lẽ khóc gào trong lòng.

“Cô đã uống say.” Thạch Hạo Nhiên mở miệng, ngữ khí trầm ổn, anh nhìn cô, khuôn mặt ngăm đen không chút dao động.

Không cần anh nói, cô cũng biết.

“Tôi cũng hơi say.” Anh lại thêm một câu.

Cho nên? Cô nhìn anh, không hiểu anh muốn nói cái gì.

Thạch Hạo Nhiên trầm mặc, một hồi lâu mới lại phun ra một câu. “Là ngoài ý muốn.” Nói xong, liền xoay người đi vào phòng bên cạnh tắm.

A? Giang Lăng Lục ngây ngô nhìn cửa phòng tắm, vẫn không biết ý anh là gì.

Say rượu, ngoài ý muốn..... Cô nhủ mảy tự hỏi, ý anh là coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra? Chuyện say rượu loạn tính chỉ có anh biết, cô biết, không cần đề lộ ra ngoài?

Được! Được thôi!

Giang Lăng Lục lập tức nhảy xuống giường, cầm quần áo mặc rất nhanh, sau đó khẽ vận thất lưng đau nhức, lén lút mở cửa phòng, bước nhanh chuồn khỏi Đồ gia.

Buổi chiều cô vác hành lý lên Đài Bắc học, về phần chuyện trên giường với Thạch Hạo Nhiên, cô rất có ý thức tự quăng ra sau đầu.

Ngoài ý muốn thôi, cũng không cần quá để ý, quên nó đi!

Nghỉ hè trở lại trấn trên, cô và Thạch Hạo Nhiên cũng không gặp mặt nhiều, đối với chuyện trên giường, hai người đều không nhắc lại, cứ để nó tự nhiên trôi qua.

Lúc đi học, cô cũng từng kết giao với vài người bạn trai, về phần người bạn trai thời trung học, từ lúc cô quyết định thi ngành cảnh sát hai người đã chia tay.

Mấy mối tình đều không hẹn mà tan vỡ, cô cũng không quá đau buồn, hợp thì gặp, không hợp thì tan, cô rất phóng khoáng.

Sau cô lại được triệu về trấn nhỏ, tuy rằng làm cảnh sát trưởng, nhưng cảnh sát cả trấn cũng chỉ có mình cô, dù sao cũng chỉ là một cái trấn nhỏ, không có người để ý đến.

Nhưng đối với cô mà nói lại là cầu còn không được, lúc ấy có thể nói là cô quang vinh hồi hương.

Đương nhiên, tiệc hoan nghênh nhất định phải có, cô không bớt hào khí lúc rời nhà năm đó, dũng cảm cầm cốc to ứng chiến với mọi người.

Sau đó, khi cô đau đầu vì say rượu tỉnh lại, mặt lại tái rồi.

Căn phòng đàn ông quen thuộc, người nằm cạnh, nhìn mặt anh, mặt cô xanh trắng, lại nhìn thân thể rắn chắc hữu lực.....

A, dáng người của anh so với năm đó còn tuyệt hơn, cơ ngực rắn chắc, tám khối cơ bụng hùng dũng, sau đó..... Cô xem đến nơi quan trọng nhất.

Oái..... Trong lòng cô thối nhẹ một hơi, kích cỡ không tệ — không! Mấy cái thứ này đâu phải vấn đề !

Rất khó khăn để dời mắt, Giang Lăng Lục đương nhiên cũng để lại trên người anh mấy vết cào, cái gì cũng không nói nổi nữa rồi.

Vì sao lại như vậy?! Say rượu thất thân, chuyện xưa như trái đất, đối tượng lại là cùng một người!

Tối qua..... Không có ấn tượng.

A.....shit, cả đời này cô uống rượu thất thân hai lần, sao nam chính lại là cùng một người? Tối qua cô uống say, chẳng lẽ anh cũng vậy?

Cau mày, Giang Lăng Lục cố gắng hồi tưởng, tối qua khi cô cụng rượu với người khác, Thạch Hạo Nhiên đang làm gì?

Suy nghĩ cả buổi, đầu vẫn trống rỗng.

Cuối cùng cô quyết định bỏ qua, dù sao sự tình đã xảy ra, cô cũng không còn là cô nữ sinh nhỏ năm đó, một người phụ nữ già dặn đương nhiên nên biết chịu trách nhiệm với việc làm của mình.

Ha, mau chạy thôi!

Thừa dịp còn sớm, không có người phát hiện, người bên cạnh cũng chưa tỉnh dậy..... ánh mắt cô đảo qua người đó, Giang Lăng Lục sừng sốt.

Anh đã tỉnh?!

“A.....” Sao lại khéo vậy? Giống hết năm đó.

Vuốt mũi, Giang Lăng Lục chỉ đành mở miệng. “Chào buổi sáng.”

“Chào.” Thạch Hạo Nhiên cũng mở miệng đáp lại, hình như vì vừa tỉnh ngủ, giọng anh không có vẻ lạnh nhạt thường ngày, ngược lại mang theo chút trầm trầm.

Giang Lăng Lục không khỏi cảm thấy sống lưng cứng lại, tim đập nhanh hai giây.

Thạch Hạo Nhiên cúi đầu nhìn, chần chừ hết trên người cô, cả người mình thì trần trụi, vật giữa hai chân cũng theo bản năng dục vọng mà ngóc đầu..... Đây là hiện tượng sinh lý bình thường của nam giới.

Giang Lăng Lục đương nhiên cũng đã sớm phát hiện, cô cố gắng bắt tầm mắt dời đi.

Đôi mắt với tình cảnh này, khuôn mặt ngăm đen kia vẫn không thay đổi, anh bình tĩnh ngồi dậy, thân thể tinh tráng hữu lực tùy theo đó mà phập phồng, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào trên người anh, da thịt màu đồng cổ sáng bong mề người.

Giang Lăng Lục không nhận được dùng sức nuốt nước miếng, bốn chữ “Mê chết người ta” chọt hiện trong óc.

Sớm biết dáng người anh tuyệt, lại không ngờ mê người đến vậy, cô đột nhiên cảm thấy đói bụng, muốn thưởng thức mỹ nam quả than trước mặt này.

Có thể vì ánh mắt của cô rất khủng bố, Thạch Hạo Nhiên tựa hồ hơi ngại người, ánh mắt đột nhiên dời đi, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện bên tai anh hơi hồng.

“Tôi qua.....”

“Tôi uống rượu.” Giang Lăng Lục nói tiếp.

“Ừ!”

“Anh cũng say.” Cô lại nói.

“Ừ!”

“Đây là chuyện ngoài ý muốn.” Cô hạ kết luận.

“Ừ!” Nghe cô kết luận, anh tưởng như vậy đã xong, đang muốn xuống giường, lời tiếp theo của cô gái bên cạnh lại khiến anh dừng lại.

“Muốn tiếp tục chuyện ngoài ý muốn này không?”

Anh quay đầu, trong lòng ngạc nhiên, nhưng khuôn mặt vẫn theo thói quen không một nét biểu cảm.

Lời nói vừa thốt ra, Giang Lăng Lục cũng bị chính bản thân dọa sợ, thấy anh quay đầu nhìn cô, cô ho khan, nhìn cơ ngực của anh, nhận không được liếm môi.

“Tôi nói..... chúng ta có nên tiếp tục quan hệ này không? Dù sao hiện giờ tôi không có bạn trai, anh hẳn là cũng chưa có ai?”

Thạch Hạo Nhiên trầm mặc, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Cô muốn làm quen?”

“Đương nhiên không phải.” Cô cho anh một cái nhìn xem thường, làm quen với cái hũ nút nhà anh, cô còn chưa tâm thần đâu! “Ý tôi là ở khía cạnh thân thể.” Dáng người của anh rất hấp dẫn cô.

“Có ý gì?”

“Nghĩa là sượt ầm lẫn nhau!” Giang Lăng Lục nhếch môi, nói rất thẳng: “Dù sao chúng ta cũng chưa có ai, mà thân thể của anh lại rất hấp dẫn tôi.”

Lời nói thẳng tuột của cô làm anh không thể không nhú mày. “Ý cô là quan hệ tình nhân?”

“Đúng.” Cô gật đầu. “Nhưng quan hệ này chỉ có tôi và anh biết, không thể để cho người khác biết.”

Nếu bà cô mà biết nhất định sẽ bắt cô ở bên anh, bà thích anh đến thế nào, cô rất rõ ràng, thậm chí còn luôn muốn tác hợp hai người bọn họ.

Cô không cần! Không phải ghét anh, mà là..... Cô cảm thấy ở bên anh là một chuyện rất nhàm chán, loại chuyện không thú vị này cô mặc kệ.

“Sao hả? Có muốn không?” Cô nhú mày nhìn anh.

Thạch Hạo Nhiên không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn cô.

Ánh mắt của anh quá sâu thẳm, cô bị anh nhìn thấy rất không tự nhiên, gãi đầu, tưởng anh không cần, vội nói: “Vậy thì th.....”

“Được.”

“Hả?” Lần này đến lượt cô sửng sốt, kinh ngạc nhìn anh. “Anh nói.....”

“Được.” Anh lại trả lời, con ngươi đen nhìn cô chăm chăm, sâu thẳm như đáy hồ nước.

Ánh mắt của anh làm Giang Lăng Lục cảm thấy khác thường, ngực như có cái gì nhộn nhạo, cũng không muốn nghĩ nhiều, thấy anh đáp ứng, cô vừa lòng nhếch môi.

“Vậy bắt đầu đi!” Cô gục trên người anh, hôn môi anh “Đây là con dấu kí kết.”

Sau đó hai người bắt đầu loại quan hệ này, cứ như vậy kéo dài được bốn năm.....

Bốn năm, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng với cô gái kia mà nói, xem như cũng được lâu dài?

Thạch Hạo Nhiên cúi người, đương nhiên đã cảm nhận được ánh mắt sau lưng, giác quan của anh nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, huống chi tầm mắt của cô còn trắng trợn như vậy.

Ánh mắt nóng rực đến vậy, tóc gáy anh còn dựng thẳng lên, lẽ nào có thể đoán được giờ phút này trong đầu cô đang nghĩ đến cái gì.

Nhất định đang YY anh!

Nếu không phải là trước mặt mọi người, anh tin cô nhất định sẽ xông tới anh, sự kiêu ngạo và lớn mật của cô gái này anh rõ ràng hơn ai hết.

Sau bốn năm quan hệ, anh biết cô ham thích thân thể của anh đến mức nào, bởi vì cô tuyệt không kiêng dè cho anh biết điểm ấy.

Cô thích anh, nhưng chỉ giới hạn ở thân thể anh, đối với con người của anh, một chút hứng thú cô cũng không có.

Nghĩ vậy, ánh mắt anh trầm xuống, tay nắm chặt cái xẻng, xúc một đồng đất, chờ công việc hoàn thành, anh mới đứng dậy.

“Chờ đồ bê tông là xong.” Khóe môi anh thản nhiên cười, anh coi bao tay, tuy rằng người toàn mồ hôi, nhưng nhìn anh lại không hề mất phong độ, vẫn mang theo vẻ thản nhiên.

“Hạo Nhiên, cảm ơn anh đã giúp.” Chủ cửa hàng cảm kích nhìn anh, thấy anh đổ mồ hôi toàn thân, không khỏi ngượng ngùng. “Xin lỗi, trời nóng vậy còn bắt anh ngửa đầu phơi nắng.”

“Không sao, làm một cái bậc thôi mà.” Thạch Hạo Nhiên cười, đối với người dân trấn trên, anh rất dịu dàng, tuổi nhỏ hơn mình, anh đều xem như em trai em gái ruột.

Chủ hàng cũng đã quen với sự chân thành của anh, tôn kính Thạch Hạo Nhiên như anh trai, “Đã giữa trưa, Hạo Nhiên anh muốn ở lại ăn cơm không?”

“Không được, tôi.....”

“Anh.” Một tiếng gọi truyền đến, một cánh tay trắng như tuyết lập tức cuốn lấy cánh tay trắng kiện của Thạch Hạo Nhiên, một người phụ nữ xinh đẹp đang mang thai vô cùng thân thiết dán vào anh. “Anh xong chưa?”

Nhìn thấy em gái, nụ cười trên mặt Thạch Hạo Nhiên càng dịu dàng, “Em à, trên người anh toàn là mồ hôi.” Anh vội vàng muốn tránh thoát, sợ làm dơ áo quần trên người cô.

“Không sao! Ôm anh, em thấy rất thoải mái.” Đồ Kiều Kiều đang vác cái bụng bầu rất tròn, phải đứng một người thực đúng là như tra tấn!

Thạch Hạo Nhiên đỡ lưng em gái, ngữ khí quan tâm pha chút trách móc. “Sắp sinh rồi còn chạy nhảy!”

Đồ Kiều Kiều nhảy mất với anh. “Biết làm sao được, ông xã em đi công tác, em chỉ có một mình, thấy chán nên ra ngoài đi dạo!” Sau đó cô cười với chủ cửa hàng hoa. “Có tiếng điện thoại trong quán kia!”

Cô gái cũng đã nghe thấy, “Hạo Nhiên, cảm ơn anh đã giúp!” Lại khom người cảm tạ, cô mới vội vàng đi vào trong tiếp điện thoại.

Đội người biến mất, Đồ Kiều Kiều lập tức cười gian với anh trai. “Anh, lửa nhiệt quá đó!”

“Cái gì?” Nhìn thấy ánh mắt em gái, Thạch Hạo Nhiên cảnh giác.

“Cổ, vết cắn.” Nếu không phải cô đứng ở gần, thật đúng là không phát hiện ra.

Thạch Hạo Nhiên ngẩn ra, nhớ đến lúc sáng bị Giang Lăng Lục cắn ở trong phòng, sắc mặt anh không thay đổi, vẫn trấn tĩnh. Đối với cô em này anh biết không được có sơ hở, chỉ thấy cô cười rất gian trá, lông mày nhướn cao.

“Em biết từ lúc nào?” Anh nhìn cô, cũng thôi không trốn tránh ánh mắt của cô.

Thấy anh trai thừa nhận, Đồ Kiều Kiều hí hóp đôi mắt đẹp, cũng không dám đùa giỡn nữa. Đối với anh trai, cô rất tôn kính, tuy rằng hai người không có quan hệ huyết thống, nhưng cô vẫn coi anh như ruột thịt.

“À...Được bốn năm rồi!” Cô hơi chột dạ, thấy anh trai nhú mày, cô thành thật thú nhận, “Bốn năm trước, lúc em xuống giường đi toilet, vừa lúc nhìn thấy Tiểu Lục chạy ra từ phòng anh.”

Đó không phải là ngày đầu tiên anh và Giang Lăng Lục đạt thành hiệp nghị sao? Cô em gái này đã biết từ lúc đó? Nhìn cô, Thạch Hạo Nhiên không khỏi bất đắc dĩ.

“Anh, em thề, em chưa nói với ai.” Đồ Kiều Kiều mở to mắt đẹp, vẻ mặt vô tội.

“Em đã nhìn lên.” Thạch Hạo Nhiên trừng cô một cái.

“He he!” Biết anh không tức giận, Đồ Kiều Kiều lập tức tươi cười ngọt ngào, đôi mắt đẹp lưu chuyển, rất là tò mò nhìn anh. “Anh, anh thích Tiểu Lục?”

Nếu không với tính tình nghiêm túc của anh, sao có thể kéo dài loại quan hệ lén lút này tận bốn năm?

Thạch Hạo Nhiên không trả lời, chỉ xoa đầu em gái. “Em đừng quan tâm.”

Thấy anh tránh đề tài, cô vẫn không buông tha, tiếp tục truy vấn. “Sao có thể mặc kệ, anh là anh em mà! Sao em có thể mặc anh cứ mãi không danh không phận như thế?”

“Cái gì mà không danh không phận?” Thạch Hạo Nhiên bị mấy từ này của em gái chọc cho bật cười. “Em đừng nói bậy!”

“Em nào có nói bậy? Nếu cha mẹ biết anh và Tiểu Lục.....” Thấy ánh mắt của anh, cô lập tức nhỏ tiếng. “Đương nhiên em sẽ không nói cho bọn họ, nhưng anh.....”

“Thôi được rồi, đây là chuyện của anh, em đừng nhúng tay vào.” Ngắt lời em gái, Thạch Hạo Nhiên nhún cái mũi của cô, “Em cứ chăm lo đứa bé trong bụng cho tốt là được rồi.”

Về phần anh và Giang Lăng Lục..... Con người đen nhìn về phía cục cảnh sát, chỉ thấy cảnh sát trưởng Giang đang dựa cửa, không coi ai ra gì ngoắc tay với anh.

Anh dời ánh mắt, cũng biết vào giờ ăn trưa cô gái này sẽ tìm tới anh « tính toán ».

Thử đếm ngày, cũng đã một tuần rồi bọn họ không « tính toán ».

Đồ Kiều Kiều đương nhiên cũng thấy được. “Anh, hình như Tiểu Lục tìm anh.”

“Không cần để ý tới cô ấy.” Cô đói, anh lại không đói. “Đi thôi, chúng ta về ăn cơm.”

“Dạ!” Nhìn hai người, tâm tư Đồ Kiều Kiều lưu chuyển.

“Đừng lại nghĩ ra trò gì.” Thạch Hạo Nhiên cảnh cáo nhìn em gái. “Đây là chuyện riêng của anh với cô ấy.” Anh không muốn có bất cứ kẻ nào quấy rối.

“Biết rồi!” Đồ Kiều Kiều nhu thuận cúi đầu, ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, nhưng ánh mắt lại chột lơ lên tia giao hoạt.

Hừ, nếu cô không nhúng tay, chỉ sợ vị anh trai đàn này còn muốn tiếp tục bị « ăn không trả tiền », sao có thể thế được?

Cô nhất định phải nghĩ cách.....

Thạch Hạo Nhiên không nhận thấy những suy nghĩ trong lòng cô em gái, ý nghĩ của anh đã sớm bay xa, bay tới chỗ Giang Lăng Lục, anh có thể tưởng tượng sắc mặt của cô lúc này nhất định không được tốt lắm.

Khóe môi vô ý nhếch lên, con người trầm tĩnh tựa hồ hơi nhộn nhạo, nhưng chỉ trong chốc lát, lại bình thân không sóng gió, như là chưa từng xảy ra chuyện gì, rồi lại như là ẩn giấu điều gì.....

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đã mười ngày rồi, tảng đá đó đang trốn cô sao?

Giang Lăng Lục liếc mắt nhìn người đàn ông phía đối diện một cái, mày hơi nhíu lại, thông điệp trong mắt rất rõ ràng, bảo anh đêm nay tới tìm cô.

Mười ngày không chạm vào anh, cô không phủ nhận bản thân thấy rất bất mãn.

Thạch Hạo Nhiên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không nhìn sự ám chỉ phía đối diện, lẳng lặng ăn com. Anh ngồi thẳng lưng, đáng ngồi rất đẹp, mắt hạ xuống, chậm rãi gấp rau, tuy rằng thân hình cao trắng, lại mang theo bản năng võ thuật thần nhiên vững vàng.

Thấy anh không nhìn cô, Giang Lăng Lục hơi nhú mày, bản chân dưới gầm đá anh một cái.

Thạch Hạo Nhiên đang gấp rau, chân đột nhiên bị ai đó đụng mạnh, chiếc đĩa trên tay nhất thời cầm không vững, đồ ăn rơi giữa bàn, cái bát trong tay cũng hơi nghiêng đi.

“Hạo Nhiên, sao vậy?” Bà Đồ nghi hoặc nhìn con cả.

Thạch Hạo Nhiên nâng mắt nhìn về phía đối diện, Giang Lăng Lục cố nén cười, ra vẻ ngây thơ nhìn lại. “Anh sao vậy?” Hừ, rốt cục cũng chịu nhìn cô sao?

“Không có gì.” Thạch Hạo Nhiên thu hồi ánh mắt, bấp chân còn hơi đau, cô gái ngồi đối diện cố tình đá vào chỗ xương mềm, muốn xem anh bị xấu mặt.

Không nhìn cô đang ra vẻ ngây thơ khiêu khích, anh chịu đựng cơn đau âm ỉ, tiếp tục cúi người ăn com.

Giang Lăng Lục đương nhiên biết anh đang nhịn đau, tuy rằng khuôn mặt nam tính lạnh lùng kia vẫn không chút thay đổi, nhưng cô rất tự tin, vừa nãy cô đã nhắm trúng chỗ chân yếu nhất của anh, đáng tiếc anh không kêu ra tiếng, xem ra còn đá chưa đủ lực.

Đá thêm cú nữa chứ nhỉ?

Trong lòng cô ác ý nghĩ, còn không quên gấp rau cho bà ngoại ngồi cạnh. “Bà, bác Đồ có làm món Nhật bà thích nhất nè! Bà ăn nhiều một chút.”

“Đúng vậy, bác Giang, bác ăn nhiều một chút.” Bà Đồ cũng nhiệt tình cười.

Bà Giang vui vẻ nhếch môi. “Thực ngại quá, hôm nay lại ăn tối ở đây.”

“Sao lại nói thế? Bác đừng khách khí như vậy, càng đông càng vui mà!” Bà Đồ vừa nói vừa gấp tiếp rau, “Bác Giang, bác ăn nhiều một chút, Tiểu Lục, cháu cũng thế.”

“Cám ơn bác Đồ.” Giang Lăng Lục mỉm cười, sớm đã quen với sự nhiệt tình của bà Đồ. “Đúng rồi, bác Đồ, nghe nói bác và bác trai ngày kia đi nghỉ mát ba ngày!”

“Đúng thế!” Bà Đồ liếc chồng một cái. “Đúng lúc trấn Hoa Đào không có việc gì, chúng ta có thời gian rảnh, bác trai muốn mang bác đi chơi.”

“Ha ha, bác trai cũng thật quan tâm vợ nha! Bác Đồ thực hạnh phúc.” Giang Lăng Lục ranh mãnh nháy mắt với bà Đồ.

“Ừ, là bác Đồ lấy được một người chồng tốt.” Bà Giang gật đầu phụ họa lời cháu gái.

Con gái lớn của Đồ gia đang im lặng ăn com bỗng chuyển mắt, đột nhiên mở miệng, “Bà, bà có muốn đi nghỉ cùng không?”

“A?” Bà Giang sững sốt.

Giang Lăng Lục cũng nhú mày, hồ nghi nhìn về phía Đồ Kiều Kiều, đối với đề nghị bất ngờ của cô cảm thấy rất thắc mắc, sao đang không có việc gì lại muốn bà đi nghỉ mát?

Không nhìn Giang Lăng Lục, Đồ Kiều Kiều cười thật ngọt ngào. “Ba, mẹ, cơ hội khó có được, dù sao gần đây trong trấn cũng không có việc gì, đạo quán cũng có anh lo, hai người mang bà đi chơi cùng đi!”

“Không cần không cần. ....” Bà Giang vội vàng lắc đầu.

“Bà đừng từ chối mà!”

“Đúng đó, bác Giang, Kiều Kiều nói đúng, bác muốn theo chúng cháu đi chơi không?” Bà Đồ cũng cười hỏi.

“Nhưng. ....” Bà Giang do dự.

Tuy rằng không hiểu Kiều Kiều có ý đồ gì, nhưng Giang Lăng Lục đã thấy trên mặt bà ngoại sự mong chờ, cô từng mắt nhìn Đồ Kiều Kiều, quay đầu sang phía bà dịu dàng mở miệng.

“Bà, bà đi đâu chơi cũng tốt, cứ ở mãi trong trấn làm gì, đi ra ngoài cho có lợi với thân thể.” Đối với người thân duy thân trên đời, cô thu hồi vẻ bất cần, vẻ mặt rất nhu hòa.

Thấy cháu gái cũng đã đồng ý, bà Giang cười cười. “Minh cháu có thể tự lo được chứ?”

Giang Lăng Lục bấu môi. “Làm ơn đi, bà à, cháu cũng không còn là trẻ con.”

“Cháu đó, ở trong lòng bà cháu vẫn mãi là đứa trẻ.” Bà Giang vỗ vỗ tay cháu gái, sau đó quay đầu nhìn về phía bà Đồ. “Được rồi! Bà già này phiền hai cháu chiều cố.”

“Sao bác lại nói vậy.” Bà Đồ cười.

“Đúng đó, bác Giang, bác đừng khách khí như vậy.” Vẫn im lặng này giờ ông Đồ cũng mở miệng cười, sau đó quay đầu nhìn về phía con trai. “A Hạo, mấy ngày tới ba mẹ không có ở nhà, Tiểu Lục chỉ có một mình, con nhớ giúp đỡ nó.”

Thạch Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng trả lời, Đồ Kiều Kiều đã tươi cười mở miệng: “Ba, ba yên tâm, anh trai sẽ ‘giúp đỡ’ Tiểu Lục thật tốt.” Cô nháy mắt với Thạch Hạo Nhiên, trên mặt là một nụ cười rất thâm thúy.

Thạch Hạo Nhiên không để ý tới em gái, trầm ổn gật đầu với ông Đồ. “Ba, con biết rồi, mọi người cứ yên tâm đi chơi.”

Giang Lăng Lục nhướn mày, cô không bỏ qua được mấy lời mờ ám của Đồ Kiều Kiều, cô cũng khá hiểu cô gái này, xem ra Đồ Kiều Kiều nhất định đã biết quan hệ giữa cô và Thạch Hạo Nhiên.

Bị Đồ Kiều Kiều biết được, Giang Lăng Lục cũng không để tâm, nếu cô ta nói ra, hiện giờ ba vị đại nhân kia sẽ không bình tĩnh như vậy. Vậy... cô gái này có ý đồ gì?

Cô nhìn Đồ Kiều Kiều, đôi phương lại nháy đôi mắt đẹp với cô, sau đó vươn lại gần vành tai cô nhẹ giọng nói: “Yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ chuyện của cô và anh.”

“Cô định bày trò gì?” Không có việc gì lại muốn bà ngoại đi nghỉ mát, cô muốn làm gì?

“Không có mà, tôi nào có ý gì?” Đồ Kiều Kiều lộ ra vẻ vô tội, “Người ta chỉ muốn bà đi đâu đó giải sầu thôi.”

Giang Lăng Lục hừ lạnh, không thêm tin lời cô. Cô nhìn Thạch Hạo Nhiên, muốn biết này hai anh em nhà này có âm mưu gì?

Thạch Hạo Nhiên cũng không để ý đến cô, cúi đầu tiếp tục, Giang Lăng Lục không khỏi mím môi, không biết vì sao, cô đột nhiên có loại cảm giác bị đưa vào tròng.

“Họ Thạch kia, hai anh em các anh định làm gì bà tôi?”

Cơm nước xong, thừa dịp Thạch Hạo Nhiên ra ngoài đổ rác trở về, Giang Lăng Lục chặn ở cửa, hai tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào tường, chân phải gác lên ống nước trước bờ tường, kiểu ngạo ngãn trở cửa ra vào.

Thạch Hạo Nhiên dừng bước, nhìn bộ dáng hung hăng của cô, khuôn mặt vẫn ôn hòa. “Chúng tôi có thể làm gì với bà?” Đối với đề nghị của em gái trên bàn ăn, anh cũng rất ngạc nhiên, lại bắt gặp cái nhìn khích lệ của em gái, anh biết cô đã bỏ qua lời cảnh cáo của anh, có ý muốn xen vào chuyện này.

Anh rất bất đắc dĩ, nhưng em gái đã mở miệng, anh cũng không thể ngăn cản, lại thấy bà có vẻ mong chờ, anh liền im lặng cầm đầu ăn.

“Hơn nữa có ba mẹ tôi đi cùng, cô còn gì chưa yên tâm?” Cô không tin an hem bọn họ, ít nhất cũng phải tin tưởng hai bậc trưởng bối chứ?

Giang Lăng Lục nhướn mày, có hai bác Đồ, cô đương nhiên không lo lắng, cô chỉ không muốn gặp phải phiền toái thôi. Cô vẫn còn đang ghi hận mười ngày nay anh trốn cô!

Tên đầu gối này, sẽ không nghĩ ra được ý đồ gì, người có quý là Đồ Kiều Kiều, cô gái tính quái kia nhất định đang tính toán điều gì.

“Em anh muốn làm gì?” Cô hỏi thẳng, nếu hỏi Đồ Kiều Kiều đời này sợ ai nhất, người đó nhất định sẽ là Thạch Hạo Nhiên, cô gái kia rất tôn kính anh trai cô ta.

“Chắc cô ấy cũng chỉ muốn bà ra ngoài cho thư thái đầu óc một chút, không nên quanh quẩn mãi trong trần nhỏ.” Thạch Hạo Nhiên giúp em gái tìm một lý do.

Giang Lăng Lục cười gằn, lườm anh, “Anh cho là tôi sẽ tin cái lý do này?” Anh nghĩ cô ngu sao?

Thạch Hạo Nhiên cũng biết cô sẽ không tin, bởi vì ngay cả chính anh cũng không tin, nhưng chẳng lẽ anh lại nói thật là cô muốn tác hợp cho mình?

Nghĩ đến cô em gái không sợ trời không sợ đất, Thạch Hạo Nhiên không khỏi cảm thấy buồn cười, thật không biết này cô gái tính quái này đang nghĩ gì?

Thấy anh không trả lời, Giang Lăng Lục nhướn mày. “Ê! Họ Thạch, nói, bà bầu nhà anh rốt cuộc định làm gì?”

“Ta sao cô biết Kiều Kiều muốn làm gì đó?” Thạch Hạo Nhiên lại thấy bất đắc dĩ, thấy chân cô vẫn chống cửa, anh chụp lấy. “Con gái con lừa đừng làm hành động khiếm nhã này!” Tuy rằng việc cô làm là từ cá tính tự nhiên, nhưng dù sao vẫn là con gái!

Giang Lăng Lục ném ra một cái nhìn xem thường, không chịu nổi cái tính câu nệ đứng đắn này của anh, làm việc có nề nếp, không thú vị!

Thạch Hạo Nhiên lờ đi khuôn mặt khó chịu của cô, anh biết cô vẫn cảm thấy hai người bọn họ không hợp nhau, tính tình cô phóng khoáng, mà anh lại trầm mặc chất phác, hai người họ những lúc ở bên nhau thường không biết phải nói gì.

Ngoại trừ « chuyện đó », cô luôn luôn tránh xa anh.

Anh cũng biết bản thân ít nói, trừ phi có chuyện, bằng không anh rất ít khi mở miệng nói chuyện, đối với thái độ của cô cũng đã quen từ lâu.

Nhưng mà, anh cũng biết lúc này nếu không cho cô một đáp án vừa lòng, cô nhất định sẽ không dễ dàng để anh vào nhà, cô gái này ngang ngược đến mức nào, vài năm nay anh đã được lĩnh giáo.

Thờ dài trong lòng, Thạch Hạo Nhiên chỉ đành mở miệng “Đề bà đi chơi không tốt sao?”

“Tôi chưa nói là không tốt, bà vui vẻ đương nhiên tôi cũng vui, nhưng tôi không thích bị tính toán.” Giang Lăng Lục bữu môi, nhú mày nghĩ đến hành động của Đồ Kiều Kiều, lại nhìn Thạch Hạo Nhiên. “Kiều Kiều biết chuyện của chúng ta.....”

“Tôi không nói với cô ấy.”

“Tôi cũng không nghi ngờ anh.” Giang Lăng Lục cho anh một cái nhìn xem thường, tuy rằng chịu không chịu nổi cái đầu gỗ của anh, nhưng cô biết người đàn ông này rất kín miệng, không phải người nhiều chuyện.

Nói thật, nếu anh là người như thế thật, anh và cô những lúc bên nhau có thể trò chuyện, đáng tiếc..... Nâng mắt nhìn đầu gỗ, Giang Lăng Lục lắc đầu. Không được!

Vấn đề bây giờ là Đồ Kiều Kiều, cô gái này đã biết quan hệ của mình với anh trai kính yêu của cô ta, khi không lại bảo bác Đồ đưa bà đi chơi, cô ta có ý gì?

Ngón tay sờ cánh môi, cô đột nhiên cất bước đi đến trước người Thạch Hạo Nhiên, bàn tay bắt lấy áo anh kéo xuống, Thạch Hạo Nhiên cũng không phản kháng, ngoan ngoãn mặc cô.

Giang Lăng Lục ngẩng đầu, hồ nghi nhìn anh. “Ê, em gái anh không phải là muốn tác hợp cho chúng ta chứ?”

Thạch Hạo Nhiên không đáp, bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm cản của cô, “Hay cô tự đi hỏi đi? Đừng đoán một chút.”

“Câu hỏi là tôi sờ được không?” Giang Lăng Lục tuyệt không e lệ, gầy khỏi tay anh, bàn tay mang theo hơi lạnh hướng lên trên vuốt ve ngực anh.

Cô gái này..... Thạch Hạo Nhiên thật không hiểu nên làm gì với cô cho phải. “Chúng ta đang ở cửa, cô không sợ ba mẹ tôi nhìn thấy sao, hoặc là hàng xóm.....”

“Đang là tám giờ, bọn họ không có hứng thú ra khỏi nhà đâu.” Cô sớm đã tính chắc, lúc này người trong trấn còn đang dán mắt vào tivi.

Thạch Hạo Nhiên lại bắt lấy tay cô, không cho cô tiếp tục, bằng không cô gái này nhất định sẽ lập tức kéo anh vào trong phòng.

Anh nói là đi đổ rác, không có người nào lại đổ rác lâu đến vậy.

“Lăng Lục, đừng làm loạn.” Rút tay cô ra, anh lui về sau, giữ khoảng cách, khuôn mặt đứng đắn nhìn cô.

Về mặt anh khiến cô như rụng mày, đây là lần đầu tiên anh dùng vẻ mặt nghiêm túc đến thế nhìn cô. “Sao vậy? Anh có chuyện muốn nói?”

Thạch Hạo Nhiên dựa vào cạnh tường, đèn đường sáng bừng phía sau ánh, bóng tối vừa vặn che khuất khuôn mặt anh, cũng che dấu cả thần sắc của anh. “Cô đừng nghĩ nhiều, cho dù Kiều Kiều muốn tác hợp chúng ta, cô ấy cũng sẽ không có cơ hội.”

“Ừ!” Giang Lăng Lục gật đầu, Đồ Kiều Kiều đúng là không có cơ hội, bởi vì cô sẽ không phối hợp, cũng sẽ không đồng ý.

“Hơn nữa.....” Thạch Hạo Nhiên dừng một chút. “Tôi không muốn tiếp tục.”

Lời anh nói làm cô đột nhiên run sợ. “Cái gì?”

“Việc này mấy ngày trước tôi đã nghĩ tới, chỉ là vẫn chưa tìm thấy cơ hội thích hợp, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, hãy nói rõ ràng đi!”

Giang Lăng Lục khẽ nhú mày, anh đứng vị trí làm cô không thể thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ có thể nghe được giọng nói của anh vẫn vững vàng như thường ngày.

“Nói rõ ràng?” Cô lặp lại lời anh nói, trong lòng đã lờ mờ đoán được anh muốn gì.

“Đúng, hãy chấm dứt quan hệ của hai chúng ta đi!” Giọng Thạch Hạo Nhiên bình thản, không mang chút phập phồng nào.

Nghe vậy, thần sắc Giang Lăng Lục không thay đổi, chỉ lười nhác nhú mày. “Vì sao? Anh đã có đối tượng?”

“Không có.”

“Vây.....”

“Chỉ là hơi mệt mỏi.” Anh mở miệng, “Vội cá tính của tôi thật sự không thể tiếp tục, hơn nữa cứ như vậy đối với cô cũng không tốt.”

“Tôi không thấy có gì là không tốt.” Cô rất thích thế này, đối với mối quan hệ này cô rất vừa lòng.

“Lặng.....”

“Im!” Giang Lăng Lục ngăn cản anh, “Cho nên mười ngày nay anh vẫn trốn tôi, đang suy nghĩ nên mở miệng thế nào với tôi?”

“Đừng!” Anh lên tiếng trả lời.

Giang Lăng Lục nở nụ cười, “Làm ơn đi, có gì mà khó mở miệng? Tôi cũng không dây dưa với anh nữa, muốn chấm dứt cứ chấm dứt đi! Tôi chỉ cảm thấy đáng tiếc về sau không được nhìn thân thể đẹp mắt của anh nữa.” Cô hối tiếc nhún vai, mặt mày lại lộ vẻ không đứng đắn.

Thạch Hạo Nhiên không đáp lời.

“Được rồi, cứ như vậy.” Thái độ của cô ngả ngón lười nhác, vẫn không thể nhìn được vẻ mặt của anh, cô nhìn không được vuron chân tại chỗ về phía trước, đến gần anh.

Sau đó..... cô nhìn thấy mặt anh.

Khuôn mặt đó vẫn kiên cường trầm ổn, không có một chút khác thường, cặp con ngươi đen trầm tĩnh như đáy hồ, không dậy nổi một tia ngọn sóng.

Giang Lăng Lục không sao nói lên được cảm giác trong lòng, chỉ cảm thấy trong lòng nháy mắt hơi trầm xuống, sự bình tĩnh của anh khiến nét cười trên mặt cô hơi cứng lại.

Cô nhìn không được dời mắt, vỗ vỗ vai anh, trong giọng nói khàn khàn như đang ẩn dấu điều gì, “Họ Thạch, sớm tìm một cô nào tốt nhé!” Sau đó vẫy vẫy tay, xoay người đi về nhà mình.

Thạch Hạo Nhiên lặng lẽ nhìn cô rời đi, cũng đã khắc sâu vẻ mặt của cô, con ngươi đen sâu thẳm dưới ánh đèn đường trở nên càng trầm lắng.

Anh ôm bả vai bị cô chụp trúng, cúi đầu suy nghĩ lời của cô.

Tìm một cô gái tốt...sao?

...

Không biết vì sao, Giang Lăng Lục đột nhiên cảm thấy tâm trạng của mình không được tốt lắm, thậm chí có hơi lười nhác, không biết nên làm cái gì.

Bà ngoại và hai bác Đồ đã đi nghỉ mát từ hôm kia, trước kia gặp dịp thế này cô sẽ cảm thấy vui vẻ, như vậy cô và Thạch Hạo Nhiên có thể lén lút thuận tiện hơn, ít nhất khi ở bên anh, cô có thể quang minh chính đại nằm trên giường của anh mà không sợ bị người khác phát hiện.

Đáng tiếc không còn cơ hội, cô và Thạch Hạo Nhiên đã xong.

Giang Lăng Lục nhắm mắt, nằm lì trên giường, mấy cọng rom lát phát trước mặt cô, gió mát phe phẩy, lại không phẩy đi được tâm trạng ủ dột của cô.

Có lẽ là vì bà ngoại không có ở nhà, trong nhà chỉ có một mình cô, làm cho cô thấy không quen? Cho tới nay bà ngoại đều là trung tâm cuộc sống của cô, từ lúc học xong ở bên ngoài, trở lại trần nhỏ làm việc, cô đều ở cùng bà.

Nay lại không có bà ngoại ở bên, cô thấy hơi tịch mịch! Hơn nữa chỉ có một người ăn cơm thực nhàm chán.

Tuy rằng Thạch Hạo Nhiên có kêu cô qua Đồ gia dùng cơm, nhưng cô đều cự tuyệt, không biết tại sao, lời cự tuyệt cứ theo miệng thốt ra.

Thạch Hạo Nhiên thấy cô cự tuyệt, cũng không ép buộc, lại càng không hỏi nhiều, cứ rời đi như vậy.

Thái độ của anh..... Được rồi, Giang Lăng Lục thừa nhận bản thân thấy khó chịu, nếu anh chịu mời vài lần, cô đã gật đầu đáp ứng rồi.

Không ngờ tên đầu gối lại chỉ hỏi một lần, hừ! Còn nói với bác Đồ sẽ chăm sóc cô thật tốt, đúng là dối trá, theo như cô thấy, tên đó hẳn là chỉ mong cô cách xa anh ta một chút.

Xem đó, quan hệ giữa hai người vừa mới chấm dứt, anh đã vội tránh mặt, rõ ràng hai người ở cạnh đối diện, số lần cô thấy anh lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, lại càng không trò chuyện — tuy rằng cô và anh cũng không thể nói được gì.

“Chắc, sao lại nghĩ đến đầu gối đó?” Giang Lăng Lục nhíu mày, thiếu thân thể dễ hưởng thụ, cô thật sự thấy trống rỗng như vậy sao?

“Sao vậy ? Nhớ anh tôi à?” Giọng nói nũng nịu từ bên cạnh truyền đến.

Giang Lăng Lục lấy tay vuốt mái tóc rối như rom, ánh mắt lười biếng nhìn về phía bên cạnh.

Đồ Kiều Kiều ngồi ở ghế bên cạnh, bàn tay nhỏ bé vuốt cái bụng tròn vo, khuôn mặt xinh đẹp hé ra một nụ cười ngọt ngào.

Nhưng Giang Lăng Lục nhìn thấy nụ cười đó lại thấy tức giận, cô miễn cưỡng nhún mày, “Bà bầu, tìm tôi có việc gì?”

Đồ Kiều Kiều nhìn cô, đôi mắt đẹp xẹt qua một tia sáng, giọng càng dịu dàng: “Tiểu Lục, cô thấy anh tôi thế nào?”

“Không thú vị, chất phác, ít lời, như một cái đầu gỗ.” Giang Lăng Lục trả lời thẳng thắn.

“Hơn nữa còn chân thành, thành thật, ôn hòa, tuy rằng khuôn mặt luôn nghiêm túc đứng đắn, nhưng lại đối xử với mọi người rất tốt.” Đồ Kiều Kiều dừng một chút, “Nhất là đối với cô và bà.”

Giang Lăng Lục gật đầu, “Bà tôi rất thích anh ta.” Bà ngoại quả là khen Thạch Hạo Nhiên không dứt miệng, so với cháu ruột là cô còn thích hơn.

“Vậy còn cô?” Đồ Kiều Kiều thu hồi nụ cười, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Giang Lăng Lục.

Đối mặt với sự nghiêm túc của Đồ Kiều Kiều, Giang Lăng Lục chỉ cười nhạt, ranh mãnh hỏi lại: “Kiều Kiều, cô đang thăm vấn tôi sao?”

Đồ Kiều Kiều lại nở nụ cười ngọt ngào, “Tiểu Lục, cô thấy anh tôi nghiêm túc đứng đắn như vậy, vì sao lại chấp nhận quan hệ lén lút với cô hơn bốn năm?”

Giang Lăng Lục cười, bắt lấy cái mũ rom, quay nó giữa hai ngón tay, đối mặt với sự chất vấn của Đồ Kiều Kiều, cô chỉ nhún vai. “Ai mà biết?” Cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Cô thật sự không biết sao?” Đồ Kiều Kiều yên lặng nhìn cô.

Giang Lăng Lục né tránh ánh mắt, nụ cười trên mặt vẫn không đổi, nghi hoặc hỏi lại cô. “Tôi nên biết sao?”

Đồ Kiều Kiều còn chưa trả lời, bên ngoài lại đột nhiên truyền đến tiếng hô.

“A Hạo! A Hạo! Có người đến tìm cháu. ....”

Giang Lăng Lục nhảy xuống giường, đi ra hướng cửa. “Bác Phúc, có chuyện gì ạ?” Cô nhìn một ông già đang chạy tới, theo sau còn có một đám người.

Đám người đó thân hình trắng kiện, chỉnh tề theo sau bác Phúc, trên tay khiêng hành lý, thoạt nhìn không giống người Đài Loan.

Nghe thấy tiếng kêu của bác Phúc, Thạch Hạo Nhiên cũng đi ra cửa, “Bác. ....”

“Anh Hạo Nhiên!” Một thân hình nhỏ nhắn đột nhiên chạy ra từ trong đám người, nhiệt tình ôm lấy Thạch Hạo Nhiên.

Thạch Hạo Nhiên gạt mình tiếp lấy thân hình đang phóng tới, nhìn thấy người đó không khỏi kinh ngạc. “Tiểu Tĩnh, sao em tới đây?”

“Là Kiều Kiều mời bọn em đến.” Hắc Xuyên Tĩnh nói thứ tiếng Trung lai lái Nhật Bản, khom người hành lễ với Thạch Hạo Nhiên.

“Đạo quán Hắc Xuyên chúng tôi muốn đến đạo tràng của Đồ gia để trao đổi, xin chỉ giáo.” Lời này vừa nói ra, mười mấy người đàn ông phía sau lập tức nói tiếp cung kính hành lễ, cùng kêu lên: “Xin chỉ giáo!”

Ân cần thăm hỏi xong, Hắc Xuyên Tĩnh lập tức ôm lấy cánh tay Thạch Hạo Nhiên. “Anh Hạo Nhiên, anh hoan nghênh chúng em chứ?”

Nghe được là em gái mời, trong lòng Thạch Hạo Nhiên tuy rằng nghi hoặc, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hoà. “Đương nhiên, thực hoan nghênh các bạn đã đến.”

“Ha ha, anh Hạo Nhiên, đã lâu không gặp, anh có nhớ Tiểu Tĩnh không?” Hắc Xuyên Tĩnh cười ngọt ngào, không chút che giấu sự yêu thích đối với Thạch Hạo Nhiên.

Thạch Hạo Nhiên cười xoa đầu cô. “Đã hơn một năm không gặp, tiểu cô nương ngày nào đã trưởng thành rồi.”

“Đương nhiên.” Hắc Xuyên Tĩnh hừ mũi, “Anh Hạo Nhiên, có thể dẫn em đi thăm quan đạo quán không? Còn cả nhóm người phía sau nữa, phiền nhiều anh một thời gian.”

“Đạo quán có phòng trống, nhưng để mọi người ở chung. ....”

“Không sao.”

Hai người cười nói, một đám người chậm rãi đi vào đạo quán.

Từ đầu đến cuối Giang Lăng Lục chỉ đứng ở cửa, cô chứng kiến nụ cười trên mặt Thạch Hạo Nhiên, còn cả sự dịu dàng của anh đối với cô gái ấy.

Ánh mắt như vậy, chưa từng dành cho cô.

“Anh tôi tốt như vậy, đương nhiên xứng với một cô gái tốt, đúng không?” Đò Kiều Kiều đi đến bên cạnh Giang Lăng Lục, cười hỏi cô.

Giang Lăng Lục chuyển mắt nhìn cô, khuôn mặt nhỏ hơi nhếch lên một nụ cười. “Đương nhiên.” Sau đó xoay người đi vào sân, tìm trên giường, cảm lấy mùi hương của cô.

Cô nghe được tiếng bước chân rời đi của Đò Kiều Kiều, cũng nghe đến tiếng nói nhiệt tình truyền ra từ nhà bên.

Nhắm mắt lại, cô cười bĩu môi.

Đò Kiều Kiều nghĩ cô sẽ để ý, sẽ ghen tị sao?

Làm ơn đi! Không đâu.

Cô không thích Thạch Hạo Nhiên, nhiều lắm chỉ là đam mê thân thể anh mà thôi, trừ cái đó ra, cô tuyệt không có cảm giác gì với anh.

Nếu không có cảm giác gì, vậy sao cô phải ăn dấm chua, phải ghen tị?

Đò Kiều Kiều thật là đã nghĩ nhiều quá, đối với Thạch Hạo Nhiên, cô tuyệt không để ý.

Tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ban đầu Thạch Hạo Nhiên còn chưa hiểu vì sao em gái lại mời Hắc Xuyên Tinh dẫn người của đạo quán đến, nhưng đến giờ anh đã sáng tỏ nguyên nhân. Trao đổi võ thuật chỉ là cái cớ, Hắc Xuyên Tinh mới là vấn đề chính.

“Em gái, không phải anh đã nói em đừng xen vào rồi sao?” Bước vào văn phòng trường trấn, Thạch Hạo Nhiên rất bất đắc dĩ nhìn Đò Kiều Kiều.

“Cái gì ạ?” Đò Kiều Kiều nháy đôi mắt đẹp, vẻ mặt rất là vô tội.

Nhưng Thạch Hạo Nhiên không bị bộ dáng này của cô lừa, đối với tính tình em gái của chính mình anh hiểu rất rõ. “Đừng giả ngu, em biết anh đang nói gì.”

Đò Kiều Kiều cũng biết không giả vờ trước mặt anh trai được, buông bút trên tay, cô mỉm cười với anh. “Em thấy Tiểu Tinh cũng được lắm, cá tính hoạt bát, cử chỉ khéo léo, người lại xinh đẹp, quan trọng là — cô ấy thích anh.” Anh cô có một đối tượng phù hợp như vậy, anh lại tốt như vậy, là bà Giang kia không biết thương thức.

Thạch Hạo Nhiên khẽ thở dài. “Em không nên tạo hy vọng cho Tiểu Tinh, còn bắt cô ấy lặn lội từ Nhật Bản đến Đài Loan.” Anh biết tâm ý của em gái, nhưng không đồng ý với cách làm của cô.

Mấy ngày nay Hắc Xuyên Tinh đều dính chặt bên người anh, nói thế nào cô cũng leo đèo theo phía sau, kết quả khiến cả trấn hiểu lầm, nghĩ anh sắp có chuyện tốt.

Anh mở miệng phủ nhận, cũng không có người tin, họ chỉ nói là anh thẹn thùng, ngại phải thừa nhận, Hắc Xuyên Tinh cũng chỉ cười e thẹn, ánh mắt nhìn anh càng toả sáng.

Thái độ của Hắc Xuyên Tinh làm cho anh cảm thấy không ổn, không phải anh không biết Hắc Xuyên Tinh rất sùng bái anh, từ lúc anh dẫn người của đạo quán sang Nhật học hỏi, Hắc Xuyên Tinh đã dính lấy anh, anh vẫn coi cô là em gái trong nhà, chưa bao giờ nghĩ nhiều, nhưng lần gặp này, thái độ của Hắc Xuyên Tinh lại thay đổi, nhìn anh bằng ánh mắt vừa ái mộ vừa mong chờ.

Điều này khiến anh thấy rất phức tạp, không phải anh không biết Hắc Xuyên Tinh thích anh, nhưng anh vốn chỉ cho đó là tâm lý sùng bái, nên cũng mặc kệ. Lần này lại khác, Hắc Xuyên Tinh dính lấy anh, thậm chí còn ôm anh, tuy rằng anh luôn tránh đi, nhưng hành động của Hắc Xuyên Tinh vẫn làm anh

phát rầu.

Anh không quen ứng phó với phụ nữ, cũng không biết nên nói rõ với Hắc Xuyên Tình như thế nào, anh chỉ coi cô là em gái, không có ý gì khác.

Anh không biết nên mở miệng như thế nào, cuối cùng đành phải tìm đến em gái, anh tin Hắc Xuyên Tình thay đổi lớn như vậy, nhất định có phần của em mình.

“Em cho Tiểu Tình hy vọng?” Đồ Kiều Kiều thề thốt phủ nhận. “Em chỉ nêu đề nghị trao đổi võ thuật, Tiểu Tình liền đồng ý ngay. ....”

“Kiều Kiều!” Thạch Hạo Nhiên giật tái mặt.

Đồ Kiều Kiều rụt cổ, nhìn vẻ mặt này của anh trai, cô biết lần này anh không bỏ qua cho cô rồi.

“Được rồi được rồi, em chỉ nhắc tới anh một chút. ....” Ngón trỏ và ngón cái nhếch lên, cô liếc mắt nhìn anh trai một cái, chột dạ nói: “Nói anh bị người ta vút bỏ, đang rất cần tình thương, cần an ủi. ....”

“Kiều Kiều!” Thạch Hạo Nhiên nhú mày. “Em lại nói bậy bạ. ....”

“Em nào có bậy bạ?” Đồ Kiều Kiều ngẩng đầu hừ nhẹ, bắt gặp ánh mắt nguy hiểm của anh trai, lại yên lặng cúi xuống. “Em chỉ nói hơi khoa trương chút thôi. ....”

Thạch Hạo Nhiên nhắm mắt lại, không khỏi cảm thấy đau đầu. “Kiều Kiều, anh đã nói rồi, đây là chuyện riêng của anh, em đừng nhúng tay, hơn nữa anh và Lăng Lục đã chấm dứt. ....”

“Em biết, cô ấy muốn anh tìm được một cô gái tốt!” Đồ Kiều Kiều nhỏ giọng nói thầm.

Thạch Hạo Nhiên nghe được, nhìn em gái, mày rậm nhăn lại. “Em đã nghe lén?”

“Không có!” Đồ Kiều Kiều vội vàng lắc đầu, “Em chỉ muốn biết sao anh lại đi đổ rác lâu vậy? Nên ra ngoài tìm anh, ai ngờ. ....” Lại đúng lúc bắt gặp!

Thạch Hạo Nhiên không tin, anh xoa xoa huyệt thái dương đang âm ỉ đau, bất lực mở miệng. “Vậy nên Tiểu Tình mới xuất hiện?”

“Nếu cô ấy đã nói vậy, em giúp anh tìm một cô gái tốt!” Em gái như cô thật tốt đúng không? “Lại nói, Tiểu Tình cũng rất phù hợp với anh!”

“Kiều Kiều. ....”

“Em biết, anh muốn em đừng lo, đừng để ý, đừng nhúng tay, nhưng sao em có thể? Anh là anh em mà! Sao em có thể trơ mắt nhìn anh bị ăn sạch, bị sờ hết, bị chiếm hết tiện nghi, cuối cùng còn bị khinh thường một phát vút bỏ?” Cô nhìn không được!

“Kiều. ....”

“Em biết, anh thôi nói vậy đi.” Đêm đó cô đã nghe thấy hết, nhìn anh trai, Đồ Kiều Kiều do dự một hồi, mới nhỏ giọng mở miệng. “Nhưng. .... anh thật muốn chấm dứt sao?”

Thạch Hạo Nhiên không trả lời, chỉ lặng lẽ cúi mắt.

“Anh, anh vẫn thích Tiểu Lục?” Cô sớm đã nhìn ra, anh cô đối với người khác rất tốt, nhưng với Tiểu Lục lại khác.

Anh muốn Tiểu Lục an tâm đi học, biết Tiểu Lục không yên lòng về bà ngoại, vì muốn cho Tiểu Lục không còn gánh nặng, anh lên xin ba mẹ, đưa bà đến đạo quán, anh biết Tiểu Lục không thể vô cớ nhận giúp, bởi vậy anh cũng đi tìm bà, bà hiểu được tâm ý của anh, bèn tự mình chủ động mở miệng nói mình muốn chuyển lên trấn trên.

Chỉ khi bà chủ động yêu cầu, Tiểu Lục mới có thể nghe lời.

Để Tiểu Lục có thể vượt qua kì khảo sát, mỗi ngày anh đều giúp cô học bổ túc nghiệp vụ, giúp cô vượt qua cuộc thi trọng điểm, thậm chí khi cô đi thi, còn vụng trộm theo sau canh chừng.

Tiểu Lục đi học xa, anh chăm sóc bà, tôn kính bà như bà ruột của mình, biết Tiểu Lục sẽ về trấn làm cảnh sát trưởng, anh chủ động giúp Tiểu Lục tìm phòng, để Tiểu Lục đến ở đối diện nhà họ.

Anh giúp Tiểu Lục rất nhiều, nhưng lại không nói, chỉ lặng lẽ làm, lặng lẽ chăm sóc cô, bà Giang đó lại không biết mình hạnh phúc đến thế nào.

Nghĩ vậy Đồ Kiều Kiều liền tức giận, anh cô đúng là đầu gỗ! Đang thịnh hành một lặng lẽ giúp đỡ sao? Miệng phải nói mấy lời chứ!

Anh cô lại chẳng biết nói lời ngon tiếng ngọt, còn bị người ta ăn sạch, cô nhìn không được, mới không để ý đến sự tức giận của anh, muốn nhúng tay vào.

Giang Lăng Lục không thích anh cô, thì để người khác thích!

“Hừ! Anh, anh trung hậu quá nên mới để Tiểu Lục bắt nạt, chấm dứt thì tốt, bằng không Giang Lăng Lục lại tiếp tục áp bức anh, sớm muộn cũng có ngày tỉnh táo nhân vong (kiệt sức mà chết ^^).”

Nhìn thấy em gái bất bình, Thạch Hạo Nhiên không khỏi nở nụ cười, anh dịu dàng nhìn cô, tay xoa đầu cô. “Em gái, anh hiểu tâm ý của em, nhưng anh có cách của mình.”

“Có ý gì?” Đồ Kiều Kiều nghi hoặc nhìn anh trai, khuôn mặt kia lại vẫn lạnh nhạt, làm cho cô càng mờ mịt.

Thạch Hạo Nhiên cười ôn hòa, trong con ngươi đen như ẩn chứa điều gì, thâm thúy không để lộ, khiến người ta thấy mê man.

“Em nói vì sao anh lại muốn chấm dứt?” Cô gái kia, anh chờ đợi lâu như vậy, mặc cô làm càn, mặc cô khóc lóc om sòm, đặt cô dưới vòng tay bảo vệ nghiêm ngặt của mình.

Anh không biết ăn nói, không biết nên biểu đạt như thế nào, chỉ biết im lặng đứng tại chỗ lẳng lặng chờ, chờ lúc cô mệt rồi sẽ biết quay đầu lại.

Nhưng khi anh phát hiện chú chim nhỏ vẫn muốn bay qua tường cao, anh quyết định không đợi nữa, bởi vì anh biết sau này, cô vẫn sẽ không thuộc về anh.

Nếu không đợi nữa, vậy anh chỉ có thể giam chân tại chỗ để tiến lên.

“Vì sao?” Nhìn anh trai, Đồ Kiều Kiều nhíu đôi mắt đẹp, sao nhìn anh lại có vẻ khác hơn mọi ngày?

Bộ dáng lạnh nhạt ôn hoà không thay đổi, nhưng lại nhiều thêm một cái gì đó, không còn dịu dàng, mà như một mũi giáo nhọn lợi hại.

Thạch Hạo Nhiên cúi đầu mỉm cười với em gái, vỗ vỗ đầu cô, “Buổi tối có tiệc thịt nướng, em rể nói anh về sớm một chút, muốn em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.” Dứt lời, không chờ cô trả lời, đã xoay người rời đi.

Đồ Kiều Kiều lẳng lặng nhìn anh trai rời đi, khuôn mặt nhỏ nghi hoặc, giữa cặp lông mày không khỏi có một nếp gấp thật sâu.

Lạ thật, sao cô cứ có ảo giác trên đầu ông anh trai ôn hoà đứng đắn hàng ngày lại nhiều thêm hai cái sừng?

Trên trời tổ chức tiệc nướng thịt, lửa trại sớm đã đốt, bốc cháy bùng bùng, cao tận đến trời, con lợn sữa buộc bốn chân đặt bên đồng lửa.

Ngoài ra, còn có các quán nhỏ kinh doanh thịt nướng, gần đó còn có các loại hoa quả và đồ nhắm khác.

Đây là bữa tiệc định kì hàng năm của trấn Hoa Đào, để động viên người dân một năm qua vất vả, cũng chúc mừng vụ mùa thu hoạch, tổ chức một bữa tiệc thịt nướng long trọng để mọi người được vui chơi.

Đúng lúc đạo trạng Đồ gia có khách quý, tuy rằng là người Nhật Bản, nhưng bọn họ cũng biết tiếng Trung, vài người trong trấn cũng biết nói mấy câu tiếng Nhật đơn giản, khoa tay múa chân, giao tiếp cũng không phải vấn đề.

Một đám người vui vẻ uống rượu ăn thịt, các ông bà già cũng nâng chén, có người nhảy múa quanh đồng lửa, không khí rất là náo nhiệt.

“Này, Tiểu Lục, sao lại trốn một mình trong này uống rượu?” Bác Phúc đỏ mặt, cầm cốc bia trên tay, lớn giọng hô.

Giang Lăng Lục miễn cưỡng nhíu mày, miệng khẽ cắn, cầm trên tay một bình rượu, ngồi trên cầu thang, cách ngôi của cô rất không nữ tính, nhưng lại có một khí chất mạnh mẽ mẽ người.

“Bác Phúc, bác say rồi à? Mặt đỏ thành như vậy.” Giang Lăng Lục rút một điếu thuốc, uể oải đáp lời.

“Phi! Lão già này rất tỉnh, nhưng còn cháu đó, sao lại ngồi đây một mình?” Bác Phúc loạng choạng, ngồi vào bên cạnh, một đôi mắt say lơ lơ nhìn cô. “Sao hả, tâm trạng không tốt?”

“Không ạ!” Sao tâm trạng cô lại không tốt được? “Bác Phúc, cụng ly!”

Cầm bình rượu chạm với bác Phúc, cô ngửa đầu uống.

“Được, tới!” Bác Phúc cũng làm mấy hớp, rượu vào vào lưỡi, chép miệng, gõ cái cốc. “Chắc chắc, Tiểu Lục à, cháu nhìn kia.”

“Nhìn gì. ....” Giang Lăng Lục lướt theo đầu ngón tay bác Phúc, sau đó nhắm chán mở mắt.

“Cháu xem xem, thật xứng đôi!” Bác Phúc lắc đầu tán thưởng. “Cháu xem, nam cao lớn, nữ nhỏ nhắn, đứng cùng nhau một chỗ thật hợp, khiến tâm tình người ta cũng sáng khoái.”

“Con gái bác cũng nhỏ nhắn, con rể cũng rất cao to, sao khi bác thấy bọn họ lại không có vẻ vui sướng, ngược lại còn hơi tiếc nuối?”

“Ai! Nhà đầu chết tiệt kia, đừng nhắc tới nó nữa.” Bác Phúc rất khó chịu. “Thằng tiểu tử thói cướp mất con gái của bác kia sao có thể so được với A Hạo? A Hạo đó, làm người thành thật, tính tình lại tốt, bộ dạng cũng không tệ, ai gả cho nó sẽ hạnh phúc suốt đời! Ánh mắt của cô gái Nhật Bản này

cũng khá lắm!”

Giang Lăng Lục không đáp lại, chỉ uống rượu, đôi mắt lười biếng nhìn về đôi nam nữ phía bên kia.

Chỉ thấy Hắc Xuyên Tinh cầm xiên thịt nướng đưa cho Thạch Hạo Nhiên, còn ra vẻ muốn đút cho anh, người bên cạnh ồn ào, Thạch Hạo Nhiên không cự tuyệt được, mọi người muốn anh ăn, không thể chối từ, anh đành phải nhận xiên thịt từ tay Hắc Xuyên Tinh, bốn phía lập tức nổi lên tiếng cười ồ.

Nhàm chán!

Giang Lăng Lục bữu môi, lại uống một ngụm rượu.

“Tiểu Lục này, nói thật, bác Phúc còn tưởng cháu và A Hạo sẽ thành một đôi cơ!” Bác Phúc đột nhiên thốt ra một câu.

Tay cầm bình của Giang Lăng Lục hơi khựng một chút, cô không hé răng, tiếp tục ngửa đầu uống rượu.

“Nói thật, A Hạo đối với cháu rất tốt, hai người các cháu cũng rất đẹp đôi, nhưng nhiều năm nay, các cháu lại không có động tĩnh gì, chúng ta và bà cháu vốn muốn tác hợp, ai ngờ lại có cô gái Nhật này, bác thấy A Hạo cũng có vẻ thích cô ấy, xem ra chuyện cháu và A Hạo là do chúng ta nghĩ nhiều quá.”

Giang Lăng Lục lau một bên miệng, thần nhiên đáp lại: “Đúng là đã nghĩ nhiều quá.”

“Ha ha, đúng thế!” Bác Phúc lại cụng rượu, “A, bụng đầy rồi, bác đi giải quyết đây.”

Bác Phúc nghiêng ngả, bước chân không vững đứng dậy, trước khi rời đi còn vỗ vỗ vai Giang Lăng Lục.

“Tiểu Lục này, tuy rằng A Hạo đã có cô gái Nhật kia, cháu cũng đừng khổ sở thương tâm!” Ai, con bé này trốn một mình trong góc uống rượu, chính là kiểu thất tình mà!

Bác Phúc lắc đầu, rất là cảm thán rồi đi.

Giang Lăng Lục nhìn bóng bác Phúc, không nhịn được hừ cười. “Thương tâm khổ sở?” Làm ơn đi! Bác đừng nghĩ nhiều quá được không?

Cô và Thạch Hạo Nhiên không phải loại quan hệ đó, cô không thích anh, cho dù anh có người khác, cô cũng sẽ không thương tâm khổ sở.

Cô sẽ không vì tên đầu gỗ kia mà thương tâm đâu!

Cúi mặt, cô cắn răng, nhàm chán lắc lắc bình rượu.

Sau đó đột nhiên nhớ đến bữa tiệc năm ngoái, cô đang làm gì?

A, cô vui vẻ uống rượu với mọi người, thậm chí chạy đến nhảy múa bên đồng lửa, cô uống hơi say, bước chân loạng choạng, lúc say ngã sấp xuống, là Thạch Hạo Nhiên ôm lấy cô.

Sau đó cô cười giữ chặt anh, bắt anh nhảy cùng, nét biểu cảm trên mặt khi đó thật không được tự nhiên, tay chân cứng ngắc, bộ dáng ngốc nghếch đó khiến cô nở nụ cười.

Còn năm kia?

Hình như cô cũng ngồi ở chỗ này ăn thịt nướng, uống bia lạnh, Thạch Hạo Nhiên cũng ngồi cạnh uống cùng, cô ngại anh nhàm chán, trò chuyện cùng anh chỉ là câu được câu chăng, mà anh cũng đáp lại rất ít, phần lớn chỉ là nghe cô nói chuyện.

Còn năm kia?

Cô sinh bệnh nằm trên giường, đầu óc hỗn loạn, không tham gia tiệc thịt nướng, cũng vẫn là Thạch Hạo Nhiên ở bên cạnh chăm sóc cô. ....

Giang Lăng Lục bỗng giật mình, ngửa đầu uống cạn cốc bia to.

“Cô là Giang Lăng Lục?” Một giọng Trung lai lái Nhật vang lên trước người cô.

Giang Lăng Lục dương mắt, quảng bình rượu không qua một bên, lại mở một bình khác, uống ừng ực mấy hớp.

“Làm sao?” Cô rút điều thuốc, hơi nhúu đôi mắt đẹp ngạo nghễ nhìn cô gái Nhật trước mặt, khóe môi thờ ơ: “Có việc gì sao?”

Hắc Xuyên Tinh nhìn đồng vô chai rượu, lại nhìn cô gái toàn thân nồng nặc mùi rượu trước mặt, mày không khỏi nhíu. “Cô không xứng với anh Hạo Nhiên.”

Giang Lăng Lục nhíu mày.

Hắc Xuyên Tinh nâng cằm, “Tôi biết chuyện giữa cô và anh Hạo Nhiên.” Tuy rằng Đồ Kiều Kiều không đề cập đến Giang Lăng Lục, nhưng cô đã phải

người điều tra, biết chuyện của Giang Lăng Lục.

“Cho nên?” Đối với lời của cô, Giang Lăng Lục không quan tâm, cũng không để ý, tư thái càn thờ ơ, một nụ cười như có như không lơ lửng quanh khoé môi.

“Tôi mới xứng với anh Hạo Nhiên, cô không xứng.” Giọng Hắc Xuyên Tĩnh mềm nhẹ, nhìn ánh mắt thờ ơ của Giang Lăng Lục, bộ dáng cô cũng ngạo nghễ.

“Cho dù trước đây cô và anh Hạo Nhiên từng có gì, cũng đã là quá khứ, từ giờ trở đi, trong lòng anh Hạo Nhiên sẽ chỉ có tôi.”

“Ha!” Giang Lăng Lục gật đầu, nụ cười trên mặt không đổi, đôi mắt toát ra ý cười lỗ mãng, “Em gái, em đang cảnh cáo chị đây sao?”

“Không phải.” Hắc Xuyên Tĩnh ngừng cười, khuôn mặt nhỏ vênh lên. “Tôi chỉ muốn cho cô biết sự thật, cảm ơn cô đã buông tha cho anh Hạo Nhiên.” Dứt lời, cô khom người hành lễ, tự tin rời đi.

Hắc Xuyên Tĩnh vừa đi, nụ cười trên mặt Giang Lăng Lục lập tức trầm xuống, nghĩ đến lời Hắc Xuyên Tĩnh, cô nhắm mắt, ngực như có cái gì đó đè nặng, làm cô cả người ủ dột.

“Gì vậy chứ!” Cô cười nhạo, sao lại thế này, sao mỗi người đều nhắc với cô về Thạch Hạo Nhiên? Cô và anh ta không có gì!

Nếu Hắc Xuyên Tĩnh đã điều tra, vậy hẳn là biết quan hệ giữa cô và Thạch Hạo Nhiên thuần túy chỉ là thân thể mà thôi, hơn nữa cũng đã chấm dứt, cô ta còn chạy tới nói mấy lời đó làm gì?

Còn nói cảm ơn cô, câu cảm ơn đó cô nghe được cả người thực khó chịu.

Đáng chết!

Giang Lăng Lục uống cạn bia trong tay, không còn hứng thú ngồi đây, cô cũng không muốn gặp phải người thứ ba nói với cô về Thạch Hạo Nhiên.

Cô vút vó chai trên tay đứng dậy, không muốn về lại ngôi nhà trống rỗng, cô hướng sau núi đi tới. Cô rất tỉnh, tuy rằng đi lại không vững, nhưng cô biết mình còn chưa say.

Chỉ là tâm trạng không tốt.

Gió thổi lá rụng, một mình cô tiến vào phía sau núi, chỗ đó ban đêm tối đen, chỉ có ánh trăng xuyên thấu các kẽ lá, cô mò theo ánh sáng, đi đông đi tây, loạng choạng đi tới rừng cây.

Phía sau núi rất yên tĩnh, tiếng bước chân của cô rất rõ ràng, cô từ từ nhắm hai mắt, đầu trống rỗng, mũi chân vấp phải nhánh cây, cô lao đảo, may mà không ngã ngã, ổn định thân mình.

Sau đó, cô dừng bước.

“Đi theo tôi làm gì?” Cô không quay đầu, ngữ điệu lạnh nhạt, cũng không che giấu nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Cô say rồi.” Thạch Hạo Nhiên bước ra từ trong bóng tối, giọng nói trầm thấp hoà vào tiếng thờ dài của rừng cây.

“Tôi không say.” Giang Lăng Lục xoay người, dựa trên cây, khuôn mặt nhỏ trào phúng nhìn anh. “Tôi biết anh bám theo.”

Ngay từ đầu cô đã hoài nghi, cô rất quen thuộc hơi thở của anh, một mình đi tới, cảm nhận được tiếng bước chân trầm ổn của anh, khi cô say té ngã, cô nghe được tiếng khựng lại phía sau, cô biết mình đứng rồi.

“Sao hả? Không đi chơi với con nhóc Nhật đó, đi theo sau tôi làm gì?”

“Một mình cô ra sau núi rất nguy hiểm.” Anh lạnh nhạt đáp lời, khuôn mặt vẫn không chút thay đổi, làm người ta không thấy được suy nghĩ thực.

Giang Lăng Lục nở nụ cười, “Có gì mà nguy hiểm? Tôi cũng không phải người ngoài, quen thuộc nơi này hơn ai hết.” Dù có nhắm mắt cũng sẽ không lạc đường.

Thạch Hạo Nhiên nhìn cô, “Cô đang tức giận sao?” Tuy rằng trên mặt cô đang cười, nhưng ngữ khí lại mang theo mùi thuốc súng, lửa giận đó là nhắm vào anh.

“Ha, anh cũng nhìn ra rồi?” Không tệ nha, hoá ra đầu gối cũng biết để ý.

“Tôi không trêu gì đến cô.” Gần đây anh và cô không chạm mặt, cũng không có cơ hội ở riêng, lửa giận của cô làm anh nghi hoặc.

“Đừng, anh không trêu chọc tôi, nhưng con nhóc Nhật Bản của anh lại chọc tới tôi.” Nghĩ đến câu Cảm ơn của Hắc Xuyên Tĩnh, toàn bộ lửa giận của Giang Lăng Lục bùng phát.

“Xin lỗi.” Anh nói.

Nghe anh xin lỗi Giang Lăng Lục lại càng tức giận, con nhóc đó chọc cô, anh lại thay nó xin lỗi? Tính cảm tốt quá nhỉ!

Cô nhú mày, trong lòng như có lửa thiêu, chất cồn xâm nhập não bộ, cô không say, cô rất tỉnh, chỉ là không khống chế được cảm xúc.

“Xin lỗi không phải dùng miệng là được.” Giương mày, cô khinh thường nhìn anh.

Trong mắt Thạch Hạo Nhiên xẹt qua một tia sáng, khuôn mặt vẫn trầm tĩnh. “Lăng Lục, đừng làm loạn.” Ngữ khí của anh như đang dỗ trẻ con.

“Ai làm loạn?” Cô bất tuân nhìn anh.

Thạch Hạo Nhiên thờ dài. “Cô muốn thế nào?”

“Lại đây.” Cô ngoắc ngoắc tay, nghĩ đến bộ dạng vênh vao của con nhóc kia, đôi mắt đẹp hiện lên một tia lửa. “Dùng thân thể của anh tạ lỗi.”

Nghe được lời cô, Thạch Hạo Nhiên trầm mặc, con người đen nhìn cô, cô cũng nâng mặt, cố chấp mà quật cường nhìn lại.

Thấy cô như vậy, Thạch Hạo Nhiên biết có nói gì cũng vô dụng, anh thờ dài, bước tới phía trước.

“Lăng.....” Đi đến trước người cô, anh mở miệng muốn dỗ cô, Giang Lăng Lục lại thô lỗ bắt lấy quần áo của anh, kéo anh xuống, cánh môi hung tợn hôn anh.

Trong óc cô không ngừng vang lên lời con nhóc kia, cái gì mà cảm ơn cô đã buông tha cho Thạch Hạo Nhiên, cái gì mà về sau trong lòng Thạch Hạo Nhiên chỉ biết có cô..... Mẹ nó!

Ngực như lửa đốt, lý trí trong đầu Giang Lăng Lục mất hết. Cô nắm chặt khuôn mặt anh, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào trong miệng anh, trong đầu chỉ có một ý nghĩ — cô muốn anh!

Anh là của cô!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Đừng..... A!”

Giang Lăng Lục không cho Thạch Hạo Nhiên trốn tránh, bàn tay nhỏ bé giữ chặt khuôn mặt anh, như trừng phạt ra sức cắn môi, cái lưỡi linh hoạt liếm bừa bãi trong miệng anh.

Cặp mắt đẹp kia trừng anh, cảnh cáo anh không cho phép tránh, không cho phép trốn, cô hôn anh anh dám cự tuyệt, cô sẽ làm cho anh đẹp mặt!

Thạch Hạo Nhiên không khỏi thờ dài trong lòng, anh đương nhiên có thể dễ dàng đẩy cô ra, thậm chí còn có thể đánh bất tỉnh không cho cô tiếp tục khốc lột om sòm vì say khướt.

Nhưng nếu làm vậy thật..... Anh tin sau khi tỉnh lại nhất định cô sẽ tìm anh tính sổ, hơn nữa anh cũng không nỡ động thủ với cô.

Cuối cùng anh chỉ có thể lựa chọn đứng yên tại chỗ, mặc cô tàn sát bừa bãi trong miệng mình.

Thấy anh như vậy, Giang Lăng Lục lại càng tức giận, há mồm dùng sức cắn môi anh. “Anh là đầu gỗ hả? Không có chút phản ứng gì cả!”

Cô chủ động hôn anh mà! Anh có tự dưng đến đâu?

“Hay là anh chỉ có phản ứng với con nhóc kia thôi?” Cô trừng anh, ngữ khí không chút che giấu sự ghen tị.

Nghe cô chanh chua, ánh mắt Thạch Hạo Nhiên lóe ra, cũng không trả lời, cũng không dỗ cô, chỉ trầm mặc như một.

Sự trầm mặc của anh càng khiến Giang Lăng Lục phiền não, khi anh chột dạ thừa nhận, con tức nén ở ngực làm cô không khống chế được cảm xúc.

Cô kéo quần áo trên người anh, cúi đầu cắn cổ anh, bàn tay nhỏ bé vuốt lòng ngực thẳng cứng rắn của anh, khiêu khích nơi mẫn cảm của anh.

“Lăng Lục.” Thạch Hạo Nhiên nhú mày, muốn ngăn cô lại. “Đừng như vậy. ....”

“Câm miệng!” Cô ngẩng đầu rống to với anh, mạnh mẽ trừng mắt, thấy anh nhú mày bất mãn, cô tức giận đẩy anh ra.

“Anh không cần, tôi phải đi tìm người khác.” Dựa vào gốc cây, cô chậm rãi cởi bỏ hàng cúc áo, đôi mắt đẹp tràn ngập sự khiêu khích, cảnh xuân mê người theo từng nút thắt bị cởi bỏ mà bại lộ dưới ánh trăng, hơi thở của cô theo lửa giận mà dồn dập, bộ ngực dưới lớp áo lót cũng phập phồng.

Thạch Hạo Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mày càng nhăn. “Lăng. ....”

Cô không để anh có cơ hội nói chuyện, cởi quần áo, xoay người trở về.

Một bàn tay dùng sức kéo cô lại, hơi thô lỗ ép cô trên thân cây, thân hình to lớn đè lên cô, khuôn mặt cứng rắn có phần bất đắc dĩ. “Lăng Lục, cô sao vậy?”

Cô không trả lời, chỉ nâng cằm, khiêu khích hỏi anh. “Muốn hay không?”

Nhìn cô chăm chăm, Thạch Hạo Nhiên nhận thấy ngọn lửa trong mắt cô, anh biết nếu không theo ý cô, cô thật sẽ đi làm chuyện điên cuồng, đi tìm người đàn ông khác.

Cô gái này chính là như vậy, kiêu ngạo bướng bỉnh, một khi đã lên cơn, trừ bà ngoại, ai cũng không nể tình, nhất là đối với anh, cô không thèm che giấu mặt xấu của mình.

Khuôn mặt luôn tươi cười ngả ngón kia, lại là một quả bom nổ chậm, một khi châm ngòi, luôn khiến người ta khó có thể chống đỡ.

Lúc thường cô rất bình tĩnh, rất lý trí, có thể khắc chế bản thân, nhưng bây giờ. .... Ngửi thấy mùi rượu trên người cô, anh biết mình đã hết cách.

Anh không còn cách thuyết phục cô! Khẽ thở dài trong lòng, Thạch Hạo Nhiên cúi đầu, dịu dàng hôn lên môi cô.

Biết anh đã khuất phục, Giang Lăng Lục đắc ý nhếch môi, cánh tay ôm cổ, chủ động mở miệng.

Đầu lưỡi nóng bỏng chuyển động, anh nhẹ nhàng hôn cô, cuộn lưỡi, không thô lỗ không vội vàng, liếm nhẹ cái miệng nhỏ ngọt ngào.

Cô lại không vừa lòng với sự dịu dàng của anh, cái lưỡi nhiệt tình cuốn lấy anh, bàn tay nhỏ bé luồn vào quần áo của anh, đầu ngón tay mon trón da thịt ấm áp của anh.

Thạch Hạo Nhiên sớm đã quen với việc cô chủ động, trong chuyện này cô không hề e lệ, thậm chí còn tích cực hơn anh, đối với việc chà đạp, hưởng thụ thân thể anh, cô luôn tỏ ra thích thú.

Anh tùy ý cô, đầu ngón tay cô mang theo hơi lạnh vuốt ve khuôn ngực vòng lên, cô tìm ra chỗ mẫn cảm của anh, móng tay nhẹ nhàng se se đầu vú nam tính.

Hơi thở của anh bắt đầu nặng nề, đầu lưỡi nóng ẩm ướt đột nhiên trở nên cuồng liệt, dùng sức quấn lấy cô, đoạt lấy hương vị ngọt ngào của cô, bàn tay ngăm đen xuyên qua lớp áo lót, chộp lấy bầu ngực sữa.

Cô hiểu rõ thân thể anh, anh cũng đã rất quen với thân thể này, bốn năm quan hệ, bọn họ đều hiểu đối phương hơn ai hết.

Cô hiểu phải làm thế nào để khơi mào dục tính trong anh, anh cũng quen thuộc mọi chỗ trên thân thể cô, biết việc vỗ về chơi đùa có thể làm cho cô vui thích, biết những hành động có thể làm cho hơi thở cô cuồng loạn, biết làm cho cô thần phục dưới anh.

Anh hiểu tường tận thân thể cô, hơi thở của cô, chỗ mẫn cảm của cô, nơi mềm mại của cô, nơi yếu ớt nhất của cô, bốn năm nay, anh rõ ràng hơn ai hết.

Bàn tay thô ráp nắm lấy bầu nhũ màu mật ong, ngón cái đè lên nụ hoa, ngón tay thô to vuốt phần bao quanh, cọ xát phần đỉnh.

Đầu gối ghì chặt đôi chân dài, cách lớp vải cọ xát với nơi nữ tính mềm mại, những lời lẽ tuôn ra theo hai cái lưỡi ẩm ướt đang cuộn vào nhau, con người đen nhìn cô chăm chăm dần dần bị bao phủ bởi một lớp sương mù, ánh lửa xẹt qua khiến người ta run rẩy.

Anh nhớ lời cô mới rồi, biết cô để ý chuyện anh và Hắc Xuyên Tĩnh, cũng biết cô đang ghen.

Nhưng, ghen không có nghĩa là thích, không có nghĩa là trong lòng cô có anh.

Cô chỉ là muốn quấy phá thôi, đó là do thói quen của cô, nay anh đột nhiên lại biến thành một người khác, đương nhiên cô không thể thừa nhận.

Anh rất hiểu cô, cô gái này đã bị anh làm hư, muốn hưởng thụ anh, lại không muốn trả giá, bởi vì cô đã sớm thành quen.

Mà anh lại dung túng cô, nhìn bộ dáng mạnh mẽ độc đoán của cô, anh lại sung sướng, anh thích nhìn thấy cô vui vẻ, yêu chiều cô, làm cho cô hạnh phúc.

Nhưng. ....

Bàn tay cảm bầu nhũ đột nhiên căng thẳng, sự níu chặt làm cô đau, Giang Lăng Lục không khỏi nhíu mày, cái miệng nhỏ nhắn tuôn ra một tiếng kháng nghị.

Sự kháng nghị lại lập tức bị nuốt hết, nụ hôn của anh càng trở nên mạnh mẽ, cắn cắn môi hồng, điên cuồng hút lấy hơi thở của cô.

Cô thở gấp, thân trước càng lại gần sát anh, ngón tay dùng sức cào nơi trước ngực anh, vuốt lồng ngực cứng rắn như đá tảng.

Sau đó bàn tay nhỏ bé đi xuống, ham mê mon trón cơ bụng rắn chắc, lớn mật đi vào quần lót, cảm lấy vật nam tính đã sớm cương cứng.

Hơi thở của Thạch Hạo Nhiên vì hành động của cô mà càng dồn dập, bị bàn tay nhỏ bé nắm lấy anh khẽ run rẩy, không khí càng trở nên nóng bỏng.

Giang Lăng Lục đột nhiên đẩy anh ra, xoay người ép anh trên thân cây, đầu lưỡi hồng hồng nhẹ nhàng liếm láp xuống dưới, cắn lấy cảm anh.

Thạch Hạo Nhiên không phản kháng, hơi thở vì tình dục mà loạn nhịp, con ngươi đen nhìn chăm chăm tư thái mê hoặc của cô, mặc cô cởi áo của anh, cái lưỡi từ từ liếm da thịt nóng cháy.

Đầu lưỡi hồng nhạt liếm nơi trước ngực, viền chung quanh vài vòng, in lại dấu vết ướt át, lại há mồm ngậm lấy, tí mi khẽ cắn một chút.

“A.....” Anh hừ nhẹ, ánh mắt vì dục vọng mà trở nên thâm trầm, nơi nam tính bị bàn tay nhỏ bé nắm lấy mà kích thích như muốn xông ra đống quần.

Lòng bàn tay cảm thấy được sự rung động, bên tai nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của anh, Giang Lăng Lục khẽ liếm đầu vú, nâng mắt liếc anh một cái.

“Con nhóc người Nhật cũng từng chạm vào anh như vậy sao?” Cô hỏi, đôi mắt đẹp có ý mê hoặc người khác, bàn tay nhỏ bé dùng sức nắm chặt chỗ thô dài, dùng lực vừa đủ để anh thấy thoải mái.

Anh kêu rên, con ngươi đen nhìn cô chăm chăm, giọng nói khàn khàn nhuộm màu tình dục. “Cô muốn tôi trả lời thế nào?” Nếu là trước đây anh sẽ nói Không, sẽ giải thích cho cô giữa anh và Hắc Xuyên Tinh không hề có gì.

Nhưng giờ thì không! Trước kia thuận theo cô, yêu chiều cô, còn bây giờ, anh quyết định chấm dứt.

Không ngờ anh lại hỏi vậy, Giang Lăng Lục sùng sốt, sau đó tức giận trừng mắt, “Không cần trả lời, tôi cũng không muốn nghe!” Cô giận dữ nói, rồi như muốn tiết giận, dùng sức cắn vào làn da rắn chắc của anh.

Lần đầu tiên bị anh hỏi lại, trong lòng cô hờn giận, đầu óc cũng miên man những suy nghĩ hỗn loạn.

Đây là lần đầu tiên đầu gối phản kháng cô, là vì quan hệ với con nhóc đó sao? Anh không trả lời nhất định là vì trong lòng có quý, không chừng hai người họ sớm đã lên giường.

Nghĩ đến chuyện thân thể chỉ thuộc về cô bị người khác quần lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi trầm xuống, càng dùng sức, lưu lại vết cắn trên làn da ngăm đen.

Ngày đó con nhóc kia cũng cắn anh, hôn anh như vậy sao?

Bàn tay nhỏ bé kéo quần anh, lộ ra vật đã vì dục vọng đã vươn cao sừng sững, tay cô vẫn nắm chặt nơi lửa nóng, nhìn vật nóng rực trong tay, cô nhấp nháy mắt.

Thân thể người đàn ông này là do cô khai phá, chỉ có cô mới được quyền hưởng thụ, nhưng lại đã bị một con nhóc người Nhật động vào!

Đúng, cô đang tức giận! Trước kia thì không sao, hiện tại lại thấy đáng ghét.

Đáng ghét! Cô nâng mắt trừng anh, toàn thân thể to lớn đều bị cô lưu lại vết cắn và dấu hôn, đầu vú bị cô liếm bóng loáng một lớp nước bọt, đường cong hoàn mỹ vì tình dục mà tỏa ra một hương vị mê người, khuôn mặt vốn nghiêm nghị kia cũng vì dục vọng mà hơi hồng.

Đầu gối này cũng chỉ có những lúc như vậy mới trở nên gọi cảm mê người, làm cho người ta nhìn không được muốn chảy nước miếng.

Nhưng nghĩ đến chuyện bộ dạng này của anh cũng từng bị người khác nhìn thấy, trong lòng Giang Lăng Lục chỉ còn sự bài xích, bộ dạng này chỉ thuộc về cô... chỉ thuộc về mình cô!

“Sao vậy?” Thấy ánh mắt cô loé ra không ngừng, Thạch Hạo Nhiên có thể đoán được cô đang nghĩ gì, anh hiểu cô hơn ai hết.

Nhưng anh lại không nói, cũng không hỏi, không giải thích, để mặc cô tự nghĩ.

“Anh.....” Giang Lăng Lục nhìn không được há mồm muốn hỏi, lời nói đến miệng lại nuốt trở về.

Hỏi cái gì mà hỏi? Hỏi không phải là chứng tỏ cô có đề ý? Tuy rằng đúng là cô đề ý..... Nhất định là vì dục vọng.

Cô tự nói với bản thân, cô chỉ có hứng thú với thân thể anh, còn những cái khác, không cần!

Nhìn thứ trong tay, Giang Lăng Lục ngồi xuống, dưới ánh mắt chăm chú của anh, há mồm nhẹ nhàng ngậm lấy.

Thạch Hạo Nhiên mím môi cố nhịn tiếng than nhẹ, chỗ dưới bị cái miệng nhỏ ầm áp ngậm lấy, đầu lưỡi ẩm ướt khẽ liếm vòng quanh chỗ đỉnh, thậm chí còn cố ý đụng vào cái lỗ nhỏ.

Cô khiêu khích anh, cảm nhận được thân mình anh căng thẳng, thứ trong miệng vì hưng phấn mà rung động, đôi mắt đẹp nhú lại, ngắm nhìn phản ứng của anh.

Chỉ thấy khuôn mặt kiên cường hiện hồng dưới ánh trắng, dục hòa trong mắt không cách nào che giấu được, mang theo sự khát vọng nhìn cô.

Nghĩ đến việc bộ dạng này của anh vì cô mà ra, trong lòng Giang Lăng Lục dâng lên một khoái cảm chinh phục khó nói thành lời, người đàn ông nghiêm túc đứng đắn này, lại mặc tay, miệng của cô chơi đùa.

Giờ này khắc này, anh là món đồ chơi của cô, khuôn mặt cuồng loạn, vì cô mà cuồng loạn, vì cô mà mất đi lý trí.

Cái miệng nhỏ nhắn thông thả trêu đùa nơi nóng rực, bàn tay nhỏ bé vỗ về chơi đùa phía dưới, đầu ngón tay mon trón nơi mẫn cảm của anh, bên tai lập tức nghe được tiếng anh hôn hển.

Tiếng thờ dóc của anh càng làm dục vọng trong cô nồng đậm, ý nghĩ chinh phục anh, làm cho anh thần phục quay cuồng trong đầu, khiến hành động của cô càng lớn mật.

Đầu lưỡi mềm lại đảo qua đảo lại nơi nóng rực, cô hết phun ra lại nuốt vào, nước bọt thấm ướt, phát ra tiếng chịt chịt mê người.

Cô vừa chơi đùa nơi đó trong miệng, vừa dùng ánh mắt mỉa mai hoặc quyến rũ anh, ngón tay nắm lấy phía cuối của nơi đó hơi dùng lực, khơi dậy dục vọng từ sâu thẳm trong anh.

“A.....” Thân thể sung sướng bùng bùng phản chấn không nhịn được bật ra một tiếng than nhẹ, con ngươi đen trầm tĩnh dần dần nhiễm đục.

Anh như vậy càng trở nên gọi cảm vô cùng, toàn thân đều tràn ngập hơi thở mê hoặc, mồ hôi thấm ra da thịt, chảy xuống khuôn ngực sáng bóng.

Giang Lăng Lục không khỏi rung động, cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt chỗ nóng rực.

“Đáng chết!” Bờ môi kêu gọi thấp giọng nguyên rủa một tiếng, Thạch Hạo Nhiên dùng sức kéo cô, đặt cô trên cây, bàn tay thô lỗ kéo quần bò của cô.

Sự thô bạo của anh làm cô đắc ý cười khê, cái miệng nhỏ nhắn lập tức bị chiếm lấy, cái lưỡi nóng bỏng man rợ xâm nhập miệng cô, làm cho tiếng cười khiến người ta ảo não kia biến mất.

Mỗi lần quan hệ cô lại dồn sức khiêu khích anh, muốn làm anh không khống chế được, trút bỏ tư thái nghiêm nghị trước mặt cô, với trò chơi này cô làm không biết mệt.

Anh rất rõ mục đích của cô, nhưng cuối cùng luôn như cô mong muốn, cô khát vọng thân thể anh, anh sao lại không? Trước cô, anh luôn dễ dàng đánh mất sự ổn trọng.

Khi thực hiện được mục đích này cô không bao giờ che giấu nụ cười chiến thắng, nụ cười đắc ý rạng rỡ trên khuôn mặt mê người, cô như vậy, khiến anh cũng mỉm cười trong lòng.

Nhưng giờ phút này, tiếng cười đó lại làm cho anh tức giận, cô gái này chỉ muốn chinh phục thân thể anh, còn những thứ khác, cô lại không quan tâm.

Nghĩ vậy, anh lại càng kịch liệt, chiếc quần bò làm anh không thể dễ dàng cởi ra, anh thô bạo kéo xuống đến mông, bàn tay to banh đùi phải của cô ra, nơi nóng rực ngẩng cao, bờ mông rắn chắc dùng sức đâm về phía trước, vật nam tính lập tức thâm nhập vào nơi mềm mại.

“A.....” Nơi đó đã sớm vì tình dục mà ướt át, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không thể thừa nhận sự tiến vào bất ngờ của anh, cô không nhịn được nhú mày, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng kháng nghị “Nhẹ một chút.....”

Anh lại không để ý tới, vật nam tính hơi lui ra, lại đột nhiên xâm nhập, thậm chí cố ý miết lên da thịt non mềm, hành hạ nơi mẫn cảm của cô.

“A.....” Vừa đau vừa tê làm cho cô rên rĩ, đầu lưỡi bị anh hút lấy, trong miệng cô tràn ngập hương vị của anh, cô chỉ có thể nhú mày giận dữ trừng mắt với anh.

“Nhẹ nhàng có thể thỏa mãn cô sao?” Buông cánh môi sưng đỏ ra, anh nói, vật nam tính mãnh liệt ra vào nhu huyết, mỗi một lần đều làm cho nơi vách co lại một chút, sự bao lại chặt chẽ này làm cho anh muốn ngừng mà không được, lực va chạm càng mạnh.

Anh mạnh mẽ tiến vào làm cho cô không thể nói chuyện đáp lại, chỉ có thể mở miệng, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra tiếng ngâm nga mê người, bờ mông chuyển động, phối hợp theo động tác của anh, làm cho vật nóng rực cọ xát, khiến thân thể khoái cảm.

“Cô thích tôi làm vậy, đúng không?” Anh há mồm ngậm lấy lỗ tai của cô, đầu lưỡi liếm qua vành tai, tiến vào mé trong mẫn cảm.

Thân hình mềm nhẹ không khỏi run lên, nơi mềm mại co chặt, bó lấy vật nam tính, đầu ngón tay cắm sâu vào da thịt ngăm đen.

“Á!” Sự bó chặt phía dưới và đau đớn trên vai làm anh kêu rên, bàn tay to nâng cặp chân dài, đặt ở khuỷu tay, nâng người cô lên, lưng dựa vào thân cây.

Vật nam tính theo tư thế này mà đi vào càng sâu, nhiều lần nhập vào chỗ sâu trong cô, nơi mềm mại vì động tác của anh mà càng ướt át, chất dịch không ngừng tiết ra.

Chất dịch thấm ẩm nơi giao hợp, chảy xuống, nhuộm lên quần lót.

Cặp chân dài nóng bỏng quặp chặt thắt lưng của anh, Giang Lăng Lục nâng mông nghênh đón anh ra vào, bụng chủ động dùng sức, làm cho nơi mềm mại ngấm lấy vật nam tính nóng rực.

Hành động của cô khiến anh tiến vào càng điên cuồng, ngón tay miết chặt nụ hoa, hai ngón kẹp lấy dùng sức lẫn lẫn.

Cái lưỡi rời khỏi vành tai mẫn cảm của cô, khuôn mặt vùi vào bầu ngực đầy đặn, há mồm ngậm chặt bầu nhũ, đầu lưỡi cuốn lấy nụ hoa, nuốt vào cái miệng nóng ẩm ướt, làm cho nụ hoa trở nên đỏ tươi, anh mới buông ra, lại chuyển sang bầu ngực phía kia, khiến bầu ngực màu mật ong vừa ẩm ướt vừa hồng, lưu lại dấu vết nóng bỏng.

Thạch Hạo Nhiên nhìn thân thể khắc đầy dấu hiệu của anh, con ngươi đen ánh lên một tia lửa, anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bị tình dục phủ kín, trong lòng khó còn có thể áp chế dục vọng.

Ngẩng đầu dùng sức hôn môi cô, vật nóng bóng giấy dựa trong cơ thể cô, nơi đó của cô càng co rút lại, anh ra vào càng cuồng nhiệt.

Chất dịch trong suốt theo sự cọ xát ngày càng mạnh mà không ngừng chảy ra, nơi mềm mại ngấm chặt lấy vật nam tính.

Cô mở miệng nhỏ, đầu lưỡi cuồng loạn cùng anh ái ân, nụ hôn cuồng liệt quên mình, thân dưới của hai người càng nóng bỏng.

Bọn họ quấn quít lấy nhau, thân thể hoà chặt, da thịt nóng rực thiêu đốt dục vọng, nơi ẩm ướt run rẩy một lần cuối cùng.

Bờ mông lập tức áp chặt, cặp chân dài bó quanh thắt lưng càng chặt, nơi mềm mại cuộn lấy vật nam tính bùng nổ.

“A.....” Anh phát ra một tiếng kêu rên, ngón tay dài bầu lấy nụ hoa, hưởng thụ sự co rút chặt chẽ, tăng nhanh tốc độ.

Động tác của anh đưa cô lên đỉnh cao khoái cảm, thân thể run rẩy, chất dịch lập tức trào ra, thấm lên vật nam tính, nơi mềm mại cũng bó chặt tận cùng.

Sự co rút mạnh mẽ làm Thạch Hạo Nhiên không còn tự chủ, vật nam tính dùng sức ra vào vài cái, lưỡi cuốn lấy lưỡi cô, dưới một tiếng Ừm của cô, phóng xuất ra tia nóng rực.....

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Giang Lăng Lục từ từ mở mắt mắt, nàng đã sớm tỉnh, chính là trong đầu nghĩ không muốn ngồi dậy rời khỏi giường. Nàng miễn cưỡng tựa đầu vào thành giường nghe phía bên đối diện truyền đến tiếng luyện quyền. Chuyện tối hôm qua nàng đương nhiên biết rất rõ ràng rành mạch chứ không phải như cái bộ dạng say đến bất tỉnh nhân sự ở ngoài, thậm chí, lúc ấy nàng thật sự rất thanh tỉnh.

Có thể nói rượu làm cho nàng không thể kiểm soát được chính mình hoặc vốn dĩ nàng đã không muốn kiểm soát chính bản thân. Nàng thầm nghĩ mình sẽ tùy tiện phát tiết lửa giận lên người hắn. Nhưng cuối cùng lại cùng hắn mây mưa đến kịch liệt ở sau núi.

Khi hắn rời khỏi cơ thể nàng, thân mình mềm nhũn tựa vào gốc cây, trong lòng nàng vui thích, đôi mắt buồn ngủ mờ mờ hơi nước nhìn hắn. Nàng đang chờ hắn, chờ hắn ôm nàng về nhà, sau đó giúp nàng tắm rửa sạch sẽ rồi bế nàng lên giường đi ngủ. Nghĩ lại, trước kia hắn đều như vậy đối với nàng. Hắn sẽ tự mình giúp nàng lau rửa sạch sẽ, giúp nàng hong khô tóc rồi mặc áo ngủ cho nàng, cùng nàng ngủ đến khi trời sáng mới rời đi.

Thạch Hạo Nhiên sửa sang lại chính mình rồi mới tiến lên giúp nàng mặc lại quần áo. Xong xuôi, hắn mở miệng: “Đi thôi, ta đưa ngươi về”, hắn chủ động đi phía trước dẫn đường.

Nàng sững sờ trong giây lát, lòng này không khỏi dằn dặt vài cái. Nàng nghĩ hắn sẽ bế nàng đi vì căn bản bây giờ nàng rất lười, cũng không có khí lực để mà đi chuyển nữa.

Không nghe thấy tiếng bước chân của nàng, Thạch Hạo Nhiên quay đầu thấy nàng vẫn còn ngồi đấy bèn lạnh lùng mở miệng: “Sao còn chưa đi?”.

Nàng cắn môi, ngược mắt nhìn hắn, đưa hai tay đến trước mặt hắn, trả lời: “Lưng của ta...ta đi không nổi”. Hắn không nói gì, cũng không cử động, trầm mặc nhìn nàng.

Thấy thế, khẩu khí của nàng ngập phần tức giận hét lên với hắn: “Này, ngươi không nghĩ xem là ai hại ta không thể cử động được, ngươi không chịu trách nhiệm sao?”. Nàng hoàn toàn quên rằng chính nàng lúc đầu đã dụ dỗ, yêu cầu hắn.

Đôi mắt Thạch Hạo Nhiên hạ xuống, “đây là lần cuối cùng” hắn nói

Nàng nghe không rõ, hỏi lại hắn: “gì cơ?”

Hắn cũng không nói gì thêm, tiến về phía nàng, quay lưng, ngồi xuống rồi bảo nàng: “lên đi”

Thấy hắn khom lưng, nàng nhẹ bấu môi, nghiêng người ôm lấy hắn, bàn tay nhỏ bé ôm trụ cổ hắn, nàng ngửi thấy trên người hắn vẫn còn nằm đọng mùi vị của tình dục.

Thạch Hạo Nhiên công nàng trở về trần nhỏ.

“Này, vừa rồi ngươi nói gì vậy”, nàng vẫn không từ bỏ, vẫn muốn nghe lời lúc này hắn nói. Hắn không mở miệng, chỉ tập trung đi về trần. Mím môi, thấy hắn không nói lời nào, nàng cũng không hỏi nữa. Cái gì vậy nhỉ? Chẳng phải trước kia hắn luôn nghe theo nàng sao? Sao bây giờ lại khác xa lúc trước đến thế?

Con nóc Nhật Bản kia khiến hắn như vậy sao? Hừ, không nghĩ tên đầu gỗ này lại gặp sắc quên người cũ như thế. Cũng không nghĩ lại mình cùng hắn đã trải qua bốn năm bên nhau. Kết quả, bây giờ có tình mới lại quên đi tình cũ. Rõ ràng vừa rồi còn nhiệt tình như vậy, làm xong liền bày ra bộ dạng lãnh đạm. Như thế nào lại...?

Khó trách nàng với hắn không hợp nhau, thật chất ghét tên đầu gỗ ngây ngô này mà!

Giang Lăng Lục rầu rĩ suy nghĩ, không thể nào thích ứng được với thái độ của hắn. Loáng thoáng, nàng nhận ra được điều gì đó. Nàng cảm thấy hắn sẽ không còn đối tốt với nàng nữa.

“Đến nhà ngươi rồi” Hắn đột ngột lên tiếng, ngồi xổm xuống buông nàng ra.

Nàng sững sốt. Hắn không mang nàng vào nhà, tắm rửa sạch sẽ giúp nàng sao?

Giang Lăng lục theo dõi sườn mặt của hắn, mím chặt đôi môi, rời khỏi lưng hắn cũng rời khỏi hơi thở trầm ổn của hắn. Nàng vừa rời khỏi, hắn lập tức đứng dậy, bảo nàng ngủ sớm đi rồi hắn đi vào nhà trong.

Cứ như vậy sao? Nàng nhìn cánh cửa phía trước, trong lòng có gì đó không nói nên lời, nàng bước vào phòng, chậm rãi cởi quần áo bước vào phòng tắm. Đứng dưới vòi hoa sen, nàng mở nước ấm, rửa sạch thủy dịch còn lưu lại phía trên. Nàng cúi đầu nhìn lại bản thân, trên người vẫn còn lưu lại dấu vết tình dục, nghĩ lại, nếu là trước kia hắn sẽ giúp nàng tẩy rửa hết.

Trơn tròn nết, nước còn vương trên đôi mi, nàng đóng vòi hoa sen, tùy tiện lấy khăn tắm bao quanh người, ra khỏi phòng tắm, nàng ngả người nằm úp sấp lên giường. Tóc vẫn còn ẩm ướt, nàng nhắm mắt lại, nghĩ đến trước kia luôn có người ôn nhu giúp nàng hong khô tóc, nàng nhắm mắt tựa vào người hắn, hưởng thụ hết sự chăm sóc của hắn. Rõ ràng chỉ là bạn giường, vậy mà hắn còn chu đáo hơn cả một người bạn giường.

Nàng không phải đứa ngốc, nàng hiểu nguyên nhân hắn yêu chiều nàng, nàng chính là làm bộ như không hiểu, hắn không nói, nàng cũng giả ngu cho mọi việc diễn ra.

Khi hắn nói chấm dứt, nàng nghĩ hắn đang thử nàng, nàng cũng không để ý, nghĩ rằng hắn sẽ hối hận, tuy rằng đêm đó nhìn hắn rất hững hờ, trong lòng nàng cũng có chút kinh ngạc. Nàng bỏ qua, cười cười, nghĩ đó là việc không đáng lo.

Nàng không nghĩ hắn có thể dễ dàng buông tha nàng, nàng hiểu cá tính của tên đầu gỗ kia, một khi thích ai, cả đời sẽ đặt người ấy ở trong lòng.

Đúng! Nàng chính là muốn chiếm lấy hắn.

Nàng tưởng hắn sẽ hối hận, sẽ nhất định tới tìm nàng để tiếp cận lại. Nhưng là vài ngày trôi qua, hắn cũng không xuất hiện, còn ở đâu ra cái con nhỏ Hắc Xuyên Tinh. Hắn ngày nào cũng cùng con nhỏ đó ở chung một chỗ, giống như đem nàng quên đi.

Nàng thừa nhận nàng để ý hắn – nàng đã quen với việc hắn dung túng nàng, thậm chí còn bừa bãi hưởng thụ thương yêu của hắn, tùy ý giữ lấy hắn, đem mọi yêu chiều thuộc về nàng. Bởi vậy, khi thấy hắn đối tốt với nữ nhân khác, nàng thừa nhận nàng để ý, nàng nghĩ cứ quấy phá dục vọng, lâu dần cũng nhạt phai đi. Hắn thích hợp với một nữ nhân tốt, còn nàng và hắn căn bản đã không hợp nhau.

Cá tính của nàng và hắn khác nhau một trời một vực. Nàng lỗ mãng còn hắn thì nghiêm túc. Nàng làm việc có chút vô tâm còn hắn lại tỉ mỉ. Nàng yêu thì hay nói giỡn, hắn trời sinh tính tình chất phác. Một nam nhân nhàm chán như vậy, mà nàng lại đi thích hắn. Nàng tùy hứng cùng ích kỉ chiếm lấy tình yêu nhưng lại không muốn cho đi.

Đôi khi trong lòng nàng cảm thấy áy náy, nên khi hắn nói chấm dứt nàng liền bảo hắn đi tìm nữ nhân tốt hơn- câu nói ấy chính là thật tâm của nàng. Nhưng là nàng không nghĩ mình để ý như vậy, Hắc Xuyên Tinh xuất hiện làm nàng cảm thấy lo âu, hơn nữa, mọi người ở trước mặt nàng đều chú ý hắn. Hắc Xuyên Tinh còn ở trước mặt nàng giả vờ quan tâm hắn. Bởi thế nàng nhất thời không nhận được tâm tư chính mình, ở phía sau núi còn khóc lóc om sòm với hắn, còn có động chạm với hắn. Nàng rõ ràng không uống rượu. Rõ ràng chính mình thanh tỉnh, lại mặc cho cảm giác say cùng hắn hoan ái. Nàng không phải cố tình nhưng cũng không ngăn cản chính mình. Nàng bị sao vậy?

Giang Lăng Lục mở mắt ra, đối diện với tiếng luyên quuyến đã sớm dừng, nàng liếc đồng hồ báo thức bên cạnh một cái – 8h- nàng cứ nhiên ngăn người hơn một giờ đồng hồ.

“Hạo Nhiên đại ca” ngoài cửa truyền đến tiếng kêu mềm mại.

Đưa cọt nhả môi dưới, nàng bước xuống giường, khăn tắm sớm rút trên giường, nàng tùy tiện lấy áo rộng thùng thình mặc vào.

Giang Lăng Lục dừng lại, bước chân tiến lại gần phía cửa sổ, kéo rèm cửa, hướng đối diện nhìn ra.

Hắc Xuyên Tinh thân mật ôm lấy cánh tay Thạch Hạo Nhiên. Thân hình nhỏ bé đứng ngay cạnh hắn rất giống con chim nhỏ. Mà tay hắn cũng ôm nàng, trên mặt ôn hòa phiến cười.

Hai người không biết nói nhỏ với nhau những gì, nàng nghe không được, chỉ giật mình nhìn bọn họ bộ dạng thân thiết, bên tai không khỏi vang lên lời nói của Hắc Xuyên Tinh tối hôm qua. *Cám ơn cô đã không cản Hạo Nhiên.*

Trong lòng chợt quặn đau, Giang Lăng Lục nhú mày, tay ôm lấy ngực, trong tâm ần ần đau nhói. Mà ngực của nàng, mơ hồ cảm giác như mình mất đi thứ gì đó rất quan trọng. Nhìn đôi kia thì thâm to nhỏ, nàng tựa hồ tưởng như chính mình đang thâm thỉ với hắn.

” Sớm tìm được nữ nhân tốt” nàng bỗng nhiên giật mình nói nhỏ. Hắn tìm được rồi, có lẽ nàng nên vui vẻ tỉnh dậy thôi.

“Cậ đây, chính là bị A Hạo làm hư” Đan Tiểu Phù ngồi ăn mì, nhìn nữ nhân đang uống rượu giải sầu, thật không liên quan đến mình mà bình luận. Giang Lăng Lục uống bia, không để ý bạn bè, thấy người ta gặp họa liền vui sướng, rầu rĩ lắm lắm” Ta không bảo hắn yêu ta”

” Là vậy nha, người ta hiện giờ không yêu người, đúng như nguyện vọng của người còn gì, như vậy không tốt sao?” Đan Tiểu Phù cắn sợi mì, đôi mắt tràn ngập mỉa mai.

A Hạo nha, là một nam nhân tốt, cả trấn nhỏ đều tôn kính, thích hắn, nữ nhân này còn không biết tích phúc. Cái gì gọi là bạn giường?

Làm ơn nha, A Hạo là con người đứng đắn, làm sao có thể cùng nữ nhân này phát sinh quan hệ chứ. Chính là hắn thích nữ nhân này nha. Nàng cũng tin tưởng nữ nhân này biết tâm ý của A Hạo, không phải, chính xác là toàn trấn nhỏ này đều biết tâm ý của A Hạo, rất rõ ràng nha.

A Hạo là người tốt, cá tính tốt, đối với Tiểu Lục lại càng tốt. Mọi người chỉ không nói trắng ra thôi. Nếu bọn họ thích lên kút, mọi người cũng vờ coi như không biết, xem bọn họ biểu lộ ra sao.

Ai biết lại xuất hiện tiểu nữ nhân Nhật Bản ngọt ngào. Sau đó lại diễn ra cảnh này khiến mọi người không hiểu, chỉ biết A Hạo bị tiểu nữ nhân Nhật Bản đoạt đi rồi, nữ cảnh sát trưởng cũng buông tay.

Có thể không đồng tình? Đương nhiên sẽ không!

Ít nhất Đan Tiểu Phù này sẽ không như thế. “Như thế nào hắn không xót người, không hối hận, thương tâm hay mất mát?

“Người im miệng đi” Giang Lăng Lục không chịu nổi, trừng mắt nhìn Đan Tiểu Phù, nàng muốn tìm người tâm sự, không phải tìm người đến châm chọc khiêu khích.

“Không muốn nghe thì đi ra đi, đây là nhà ta nha!” Đan Tiểu Phù lạnh lạnh hừ nhẹ, nàng nghĩ hắn là A Hạo sao? Đối với nàng nhất nhất phục tùng. Thật là nằm mơ đi.

“Kỳ thật khẩu khí của người kém như cô vậy sao? Ta có chọc giận người sao?” Giang Lăng Lục nhìn Đan Tiểu Phù. Đan Tiểu Phù kinh ngạc nhìn nàng, giả bộ nói “Người không phải thấy ta thành A Hạo tiết giận sao?”

Nàng ngượng ngùng lập tức ngậm miệng. Nàng thế nào đã quên, tôn kính tên đầu gối kia, Đan Tiểu Phù là ứng cử viên số một.

“Đúng A Hạo tốt nhất, hoàn mỹ nhất, là người các người thích nhất, ta khi dễ hắn nên đáng chết” Nàng trong tâm thâm nói.

Đan tiểu Phù ngạo nghễ liếc nàng một cái” Ta không tin A Hạo bị người khác khi dễ sẽ không đi tìm người khác tính sổ” Nữ nhân thực bao che khuyết điểm.

“Ta nhớ trước kia A Hạo tham gia thi đấu, đối thủ giờ trò đánh lén, không biết ai tức giận muốn tìm người kia tính sổ nha”. Khi đó nếu không phải mọi người ngăn cản, nữ nhân này sẽ mặc kệ kể cả lúc đó vẫn đang thi đấu.

A Hạo tuy rằng thắng nhưng Tiểu Lục vẫn ghi hận trong lòng. Thừa dịp đối thủ vào phòng nghỉ ngơi, nàng giả bộ chẳng may, hất cả tách trà ô long vào người đối thủ. Mọi người thấy đó là lần đầu tiên Tiểu Lục khí thế như vậy, còn tưởng rằng mình nhìn lầm người.

Mà khi đó A Hạo cái gì cũng không nói, chỉ ôn nhu cười khiến người ta nổi cả da gà. Về phương diện nào đó, A Hạo quả là dung túng Tiểu Lục đến cực điểm.

Giang Lăng lục ngậm miệng, lại tiếp tục rầu rĩ uống rượu. Thấy nàng như vậy, Đan Tiểu Phù nhin xuống lắc đầu lại buông bát mì xuống châm lửa điều thuốc “A Hạo không tốt sao?”

Giang Lăng Lục lau rượu bên khóe môi, khẽ động cánh môi “Ta có nói A Hạo không tốt sao?”

“Vậy vì sao không tiếp nhận hắn?”

“Sẽ không còn cảm giác thôi” Giang Lăng Lục nhú mày, khuôn mặt phiền muộn “Hắn buồn như vậy, ta cùng hắn không tán gẫu, không có loại hóa hóa phù này”

Đan Tiểu Phù hỏi lại “Ngươi đối với thân thể của hắn có cảm giác, còn có fu”

“Thật sự hắn chỉ có dáng người thôi” Nam nhân này vừa vặn là kiểu mẫu mà nàng thích.

“Dáng người A Hạo quả thật không chê đc” Đan Tiểu Phù không khỏi gật đầu, hắn có cơ bắp nhưng không quá mức, vừa gọi cảm vừa tám khối rắn chắc, chắc chắn...

“Thực hâm mộ ngươi” Đan Tiểu Phù nghĩ liền chảy nước miếng, bắt quả nàng thực không nhìn được nói tiếp một câu. “Bắt quả về sau muốn bắt đầu hâm mộ tiểu nữ nhân Nhật Bản.”

Lời của nàng thốt ra, Giang Lăng Lục nhìn chăm chăm nàng.

Đan Tiểu Phù bị trừng, nhún nhún vai, nhả điều thuốc ra. “Nếu không có cảm giác, vậy ngươi hiện tại bộ dạng mắt mắt cho ai xem?”

Giang Lăng Lục uống ngụm rượu, vừa buồn vừa nói: “Ta nghĩ là quá phá tình dục? Ta đã quen có đầu gối làm bạn, đột nhiên hắn có người khác, ta không thể thích ứng kịp.” Nàng tìm cái lý do thích hợp nhất nói.

“Uhm!” Đan Tiểu Phù cũng không phản bác, gật đầu phụ họa.

“Chờ thời gian trôi, ta sẽ không còn cảm giác, còn có thể cười chúc phúc A Hạo, chúc mừng hắn tìm được nữ nhân tốt, không cần thích một nữ nhân hay quá phá như ta nữa.”

“Uhm!” Đan Tiểu Phù tiếp tục yên lặng nghe nàng nói.

“Như vậy cũng tốt nha! Dù sao ta cùng đầu gối không hợp, hắn không có ngu ngốc thích ta cũng tốt, dù sao ta không thể thích hắn. ....”

“Là vậy a!” Đan Tiểu Phù tiếp tục phụ họa.

“Này!” Giang Lăng Lục khó chịu.

“Làm sao?” Đan Tiểu Phù nhú mày. “Ta đồng tình với ngươi là sai lầm sao?”

Giang Lăng Lục mím môi, cảm thấy bị đồng tình, tâm tình lại càng không thích, nhưng lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng đành phải đưa tay lấy bìa uống một ngụm, lại lấy một chai khác.

Thấy nàng cúi kính, Đan Tiểu Phù không khỏi cảm thấy buồn cười, nhin không được lại lặp lại một lần nữa. “Tiểu Lục này, thật sự bị A Hạo làm hư!”

Thấy Giang Lăng Lục không hé răng, Đan Tiểu Phù nhả điều thuốc ra, quyết định đổi thành tính tình thiện lương! Nàng lười biếng mở miệng. “Tiểu Lục, ngươi có biết, thói quen sẽ làm người khác lầm tưởng không?”

“Cái gì?” Giang Lăng Lục buồn bực nhìn Đan Tiểu Phù.

“Có đôi khi, tình yêu không phải nhất định giống hoa lửa sáng lạn, có khi lại giống một cơn gió mềm, nhìn như không thấy, nhưng là gió phát quá mức, lại giống mang đi cái gì, lại giống bắt lấy được cái gì, chính là không ai nhận thấy được, thẳng đến gió đi xa, mới cảm thấy tịch mịch.”

“Cái gì vậy a?” Giang Lăng Lục nhú mày, căn bản nghe không hiểu Đan Tiểu Phù đang nói cái gì.

“Tiểu Lục, ngươi thật sự không hiểu?” Đan Tiểu Phù chấp mi xem nàng.

Giang Lăng Lục mặc kệ nàng, tự uống rượu tiếp.

“Lại đây.” Đan Tiểu Phù hướng nàng ngoắc.

“Làm sao?” Giang Lăng Lục trừng nàng.

“Đến, nơi này có thứ hay muốn ngó xem.” Đan Tiểu Phù lần ra ngoài cửa sổ.

“Cái gì đến này nọ.....” Giang Lăng Lục căn bản không có hứng thú, nhìn Đan Tiểu Phù hứng trí bùng bùng, nàng đành phải nhàm chán đứng dậy, đi đến cửa sổ. “Nhìn cái gì.....”

Nói, dừng lại, nàng kinh ngạc nhìn xem ngoài cửa sổ, một đôi nam nữ đi đến dòng suối nhỏ, không biết đang nói cái gì.

Nàng thấy Hắc Xuyên Tinh chủ động ôm chặt Thạch Hạo Nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến thực ngọt ngào, vẻ mặt ái mộ hoàn toàn không che giấu hiện ra ở trên mặt.

Bia trên tay bắt tri bắt giác nghiêng, rượu chậm rãi chảy rơi xuống sàn.

Nam nhân đưa lưng về phía nàng, nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng nàng xem thấy Hắc Xuyên Tinh trên mặt tươi cười nhiễm một chút thẹn thùng, nàng không khỏi xiết chặt chai, rượu chảy ra dính vào trong lòng bàn tay.

Đột nhiên, thân thể nàng cứng đờ, trừng mắt, nhìn Hắc Xuyên Tinh đột nhiên giữ chặt mặt nam nhân, ngẩng đầu hôn hắn.

Mà nam nhân không cự tuyệt, cũng không đẩy ra nàng, Giang Lăng Lục gắt gao nắm tay, tay phải cầm chai bia đã bị nàng bóp méo.

Hình ảnh hôn môi hoa lệ dưới ánh trăng, dòng suối nhỏ chảy róc rách, thực là cảm giác lãng mạn.

Nhưng nàng lại thấy cực kì chói mắt, ngực không ngừng đau, giống như có ngàn mũi kim châm, làm cho nàng cơ hồ thở không nổi.

Nhìn đến bọn họ rời khỏi, nàng dùng sức đưa tay ném chai bia hướng bọn họ mới đứng quảng đi.

“Tức giận sao?” Đan Tiểu Phù lạnh tanh hỏi.

“Vô nghĩa!” Giang Lăng Lục phát điên rống to.

“Ngươi tức giận cái gì?”

“Ta.....” Giang Lăng Lục quay đầu, nhưng nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Nàng tức giận cái gì? Nàng có cái gì phải tức giận, rất thoải mái?

“Chính là giữ lấy dự vọng.....” Nàng tiếp tục lấy lý do này, nhưng vẻ mặt đã có chút mê muội hoặc, chân chờ, ngay cả chính mình cũng không tin tưởng.

Đan Tiểu Phù vỗ vỗ vai nàng nói: “Tiểu Lục, đừng làm cho thói quen che mắt, có đôi khi gió nhẹ so với hoa lửa còn làm cho người ta khắc cốt ghi tâm.”

Giang Lăng Lục lắng nghe lời của nàng, đột nhiên như là sáng tỏ cái gì đó, nàng kinh ngạc. “Làm sao có thể.....”

Nàng làm sao có thể cùng đầu gối kia..... Làm sao có thể?!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hắn không hề phát hiện ra nàng!

Thạch Hạo Nhiên mở cửa chuẩn bị đi ra, ánh mắt ý thức nhìn về phía đối diện, hiện tại đã 5:10, bình thường nàng đúng giờ này tan tầm, hắn là sớm về nhà.

Nhưng hiện tại không thấy nàng, nhìn thẳng cửa sổ phía trước, hắn biết trong phòng không có ai.

Nàng đang trốn hắn sao?

Lúc trước hai người ngẫu nhiên còn có thể đụng mặt, nhưng từ sau sự kiện phía sau núi, đã một tuần, hắn cũng chưa nhìn thấy nàng.

Hắn biết nàng có về nhà, phòng ở có sử dụng, nhưng hắn không gặp nàng, ngay cả buổi sáng mới bắt đầu, cũng không nhìn thấy thân ảnh nàng trước cửa sổ.

Nàng như là biến mất trước mặt hắn, rõ ràng biết nàng ở trên trần nhỏ, nhưng không nhìn thấy nàng, làm cho hắn không khỏi tưởng tượng: Nàng đang trốn hắn sao?

Liệu nàng có ăn đủ ba bữa không?? Tài năng của nàng chỉ có nấu mì ăn liền, ngay cả chất dinh dưỡng cũng không có, gần đây nhất nàng cũng không đến nhà hắn ăn cơm, nàng không phải là tùy tiện ăn đi?

Hắn..... Muốn hay không đi tìm nàng? Ít nhất muốn xem nàng có sống không, có gầy hay không, vẫn là.....

Thạch Hạo Nhiên không khỏi cười khò, rõ ràng là chính mình quyết định muốn buông tay, kết quả vẫn là không thể không quan tâm nàng. Nữ nhân bốc đồng kia cứ nhiên chiếm hết tâm tư của hắn, làm cho hắn như thế nào cũng không bỏ xuống được.....

Nghĩ vậy, trên mặt tươi cười thêm mấy phần bất đắc dĩ.

“Hạo Nhiên đại ca.” Hắc Xuyên Tinh đi vào, nhìn bộ dáng của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút kinh ngạc. “Hạo Nhiên đại ca ngơ ngác như thế nào ăn mặc như vậy?”

Nhìn Hắc Xuyên Tinh, Thạch Hạo Nhiên lập tức thu hồi vẻ mặt chua xót, nhìn chính mình trên người mặc hắc tây trang, cười nhẹ. “Kiều Kiều nói hôm nay có tiệc đính hôn, bắt quá mọi người không đủ, muốn em đi cùng.”

” Trung tâm được nghỉ phép?” Hắc Xuyên Tinh nhấp nháy đôi mắt đẹp, hứng trí bưng bưng lời kéo tay hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Em cũng có thể đi sao?”

Nhìn cánh tay bị giữ chặt, Thạch Hạo Nhiên khẽ thở dài, rút cánh tay ra, cùng nàng giữ khoảng cách. “Tiểu Tinh, ta đã nói rồi, chúng ta không có khả năng, ta chỉ xem ngươi.....”

“Em biết, liền chỉ xem ta là em gái thôi!” Hắc Xuyên Tinh mở to cái miệng nhỏ nhắn, chưa từ bỏ ý định tiếp tục tiến lên giữ chặt tay hắn. “Hạo Nhiên đại ca, em cũng nói, em sẽ không buông tay anh.”

“Tiểu Tinh.....” Thạch Hạo Nhiên vẻ mặt khó xử, thời gian trước hắn cùng nàng giải thích, hắn liền xem nàng là em gái mà yêu thương, khả năng cùng nàng ở một chỗ là không thể, tuy rằng nàng nghe lời hắn nói, lại vẫn cố chấp không chịu buông tay hắn, kiên trì muốn theo đuổi hắn.

“Nói sau đi, Hạo Nhiên đại ca, có em ở đây cũng không thể giúp anh sao?” Xem xét hắn, Hắc Xuyên Tinh cười đến ngọt ngào, mắt đẹp lóe rạng ngời. “Em thật ghen tị với nữ nhân kia nha!”

Thạch Hạo Nhiên nhìn nàng, nhíu mày. “Ngươi không nên nói lung tung về nàng.” Tiệc thịt nướng ngày đó chính là bởi vì lời nói của nàng, Giang Lăng Lục mới có thể trở nên kỳ quái như vậy.

“Em là ở lại giúp anh nha!” Hắc Xuyên Tinh vẻ mặt vô tội. “Nàng tức giận liền tỏ vẻ không để ý anh? Nói sau đi, nếu nàng không chịu nắm chắc, em đây cũng sẽ không dễ dàng hết hy vọng.”

Nàng nhưng thực cố chấp, nàng thức sự thích Hạo Nhiên đại ca a! Đã có người không cần, nàng làm sao không cố gắng tranh thủ?

“Em biết anh hiện tại xem em là em gái yêu thương, nhưng không có nghĩa là em về sau không có cơ hội nha! Hạo Nhiên đại ca, Giang Lăng Lục nếu thật sự thích anh, sẽ đến hỏi thăm anh, nhưng nàng lại không như vậy, liền đối với anh thật vô tình nha!”

Thạch Hạo Nhiên trầm mặc, nhìn khuôn mặt tươi cười của Hắc Xuyên Tinh, hắn biết cô gái này thực không đơn thuần. Mỗi câu đều có ý nói — Giang Lăng Lục không thích hắn.

Bằng không, nàng mấy ngày nay sẽ không biến mất, sẽ không như vậy nhìn hắn cùng Hắc Xuyên Tinh đi ra đi vào, sẽ không để chuyện hắn cùng Hắc Xuyên Tinh truyền khắp trần nhỏ mà vẫn lặng im không hề rằng.

Nhìn vẻ mặt Thạch Hạo Nhiên thay đổi, đôi mắt Hắc Xuyên Tinh dời đi, giống như không dùng tâm địa nói: “Hạo Nhiên đại ca, em nghĩ hắn là nàng đang bị tự tôn của nữ nhân giầy vò? Dù sao trước đây anh đối với nàng tốt như vậy, nhưng hiện tại cũng không đối với nàng tốt lắm, nàng nhất định không thể thích ứng, cho nên ngày đó ở tiệc thịt nướng mới có thể tức giận.....”

“Tiểu Tinh,” Thạch Hạo Nhiên đánh gãy lời của nàng, không cho nàng tiếp tục nói tiếp, “Đối với cá tính của nàng, ta biết rõ hơn ai hết.”

“Bắt quá nàng là nàng, ngươi là ngươi, ta hiện tại nói với ngươi.” Hắn nhìn nàng, vẻ mặt chân thành. “Tiểu Tinh, nam nhân khác so với ta thích hợp với ngươi hơn.”

“Mặc kệ, em không nghe!” Hắc Xuyên Tinh che lỗ tai, trừng mắt nhìn Thạch Hạo Nhiên. “Dù sao em sẽ không chết tâm, trừ phi anh cùng người khác ở cùng một chỗ, bằng không em tuyệt đối không buông tay.”

“Ngươi.....” Thạch Hạo Nhiên không khỏi bất đắc dĩ, nhưng cũng biết lời nói chính mình không thể thay đổi được tâm ý của nàng, cuối cùng chỉ có thể im lặng.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Hắc Xuyên Tinh thông minh chuyển chủ đề, “Không phải được nghỉ phép sao. Anh muốn làm j?”

Thạch Hạo Nhiên lắc đầu, cũng không nói thêm j nữa, “Vừa vặn cửa hàng bán hoa muốn đi bố trí tiệc cưới, ta giúp Phúc bá đi một chuyến.”

“Em đây cùng anh đi đến cửa hàng bán hoa!” Hắc Xuyên Tinh đứng yên lập tức ôm lấy tay hắn.

“Tiểu Tinh.....” Thạch Hạo Nhiên muốn tránh khỏi tay nàng, ai ngờ nàng lại cố ý muốn ôm lồi kéo hắn đến cửa hàng bán hoa.

Thạch Hạo Nhiên không khỏi ở trong lòng thở dài, đối phương chính là em gái, hắn thật sự không thể nghiêm khắc cự tuyệt, chỉ có thể tùy ý nàng.

Vừa đến cửa hàng bán hoa, Phúc bá nhìn bọn họ thân mật, lập tức không đứng đắn huyết sáo. “Tiểu Tinh, A Hạo, các người cảm tình tốt như vậy nha? Ngay cả xuống núi còn muốn đi cùng nhau.”

“Phúc bá, người hiểu lầm.....”

“Không cần phải nói, không cần giải thích, Phúc bá biết người da mặt mỏng, không cần phải ngượng.” Phúc bá cười vỗ vỗ Thạch Hạo Nhiên, sau đó quay đầu nhìn Hắc Xuyên Tinh nói: “Tiểu Tinh à, A Hạo nhà chúng ta cá tính thành thật, bất quá nhưng là nam nhân tốt, người nên hảo hảo nắm chắc nha!”

”Đương nhiên rồi ạ” Hắc Xuyên Tinh cười gật đầu. “Cháu sẽ không tha cho Hạo Nhiên đại ca đâu!” Nói câu này, nàng còn thật sự liếc Thạch Hạo Nhiên một cái.

Thạch Hạo Nhiên chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, hắn muốn giải thích hắn và Hắc Xuyên Tinh căn bản không phải như thế, nhưng cả trán trên căn bản không có người tin, hơn nữa Hắc Xuyên Tinh lại không phủ nhận, tình hình liên biến thành như vậy!

Hắn lại không thể biện minh, chỉ có thể âm thầm cười, theo bọn họ hiểu lầm, dù sao chờ Hắc Xuyên Tinh về Nhật Bản, hiểu lầm cũng có thể chấm dứt.

“Phúc bá, hội trường hoa tốt hay không? Muốn hay không, cháu cùng hỗ trợ?” Hắn mở miệng chuyển đề tài, không cho Phúc bá tiếp tục nói. “Tốt lắm tốt lắm, ta cần chuyển lên xe vận tải, A Hạo liền phiên người hỗ trợ.” Phúc bá ha ha cười.

“Không đâu, cháu cũng vừa tiện đường.” Thạch Hạo Nhiên cười cười. “Cháu.....”

“Có thể cho ta đi nhờ không?” Một thanh âm đột nhiên truyền tới.

Nghe thấy thanh âm, Thạch Hạo Nhiên trong lòng chấn động.

“A? Tiểu Lục, người thế nào mặc cảnh phục?” Phúc bá dẫn đầu tròn to mắt, nhìn nữ nhân mặc cảnh phục — Giang Lăng Lục.

“Trưởng quan vừa lúc ở dưới chân núi tổ chức tiệc cưới, cháu là cấp dưới đương nhiên đc bổ nhiệm!” Giang Lăng Lục cười nhún vai, sau đó nhìn Thạch Hạo Nhiên. “Thạch tiên sinh, dù sao người cũng đc nghỉ phép, có thể cho ta đi nhờ không?”

Thạch Hạo Nhiên xoay người nhìn nàng, thấy khuôn mặt nàng tươi cười không thay đổi, vẫn một bộ dạng không đứng đắn, một thân cảnh phục nhìn rất quyến rũ. Rõ ràng là cảnh phục, nhưng lại vô cùng hấp dẫn, bộ ngực sữa no đủ bên dưới đang phập phồng, thân hình cao gầy làm cho chân váy chỉ dài tới gối, nàng lại mang giày cao gót, dáng người đã thon thả nay càng thêm mê người. Mà còn đeo bông tai, một thân cảnh phục dường như càng thêm chói mắt.

Mà giờ phút này khuôn mặt tươi cười của nàng không khỏi làm cho Thạch Hạo Nhiên ngây ngốc.

Thấy hắn ngẩn người, Giang Lăng Lục nghiêng đầu, bàn tay ở trước mặt hắn quơ quơ: “Này! Phát ngốc j thế?”

“A?” Thạch Hạo Nhiên nháy mắt hoàn hồn, biết chính mình nhìn nàng đến thất thần, khuôn mặt có chút xấu hổ, hắn mở to mắt, ho nhẹ một tiếng, vội vàng trả lời: “À, có thể, lên xe đi!”

“Cảm ơn!” Giang Lăng Lục mỉm cười, bước đến xe vận tải.

Thạch Hạo Nhiên cũng đi tới xe vận tải, nhưng Hắc Xuyên Tinh đột nhiên gọi hắn lại. “Đợi chút, Hạo Nhiên đại ca.”

“Làm sao vậy?” Thạch Hạo Nhiên dừng bước.

“Cà vạt của anh lệch rồi.” Hắc Xuyên Tinh kiễng cao mũi chân, giống như tiểu thê tử giúp hắn điều chỉnh cà vạt.

Thạch Hạo Nhiên sững sờ, nhàu mày.

Hắc Xuyên Tinh lại chủ động buông tay, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn cười. “Tốt lắm.”

Thấy nàng tươi cười, mặc dù biết mục đích của nàng, nhưng Thạch Hạo Nhiên vẫn nói. “Cảm.....” Còn chưa nói xong, Hắc Xuyên Tinh lại đột nhiên ngẩng đầu hôn má hắn một cái.

“Trên đường cẩn thận!” Nàng vẫy tay, ánh mắt thị uy liếc Giang Lăng Lục.

Nhìn Hắc Xuyên Tĩnh khiêu khích, Giang Lăng Lục nhú mày, lười nhác tươi cười. “Thạch Hạo Nhiên, nếu không xuất phát sẽ đến muộn.”

Thạch Hạo Nhiên chau mày, hành động của Hắc Xuyên Tĩnh, không giận, trong lòng thờ dài, xem ra, hẳn thật sự nên nghiêm khắc cự tuyệt nàng mới được.

Hắn nhìn về phía Giang Lăng Lục, thấy nàng không thèm để ý, ánh mắt uể oải, không hề nói thêm cái gì liền lên xe.

Giang Lăng Lục cũng cất bước lên xe, đóng cửa xe xong, nàng đột nhiên lè lưỡi với Hắc Xuyên Tĩnh.

Hắc Xuyên Tĩnh sùng sốt, ánh mắt trầm xuống –

Là của ta chính là của ta.

Ngồi ở trên xe, Giang Lăng Lục ngắm Thạch Hạo Nhiên, sau đó lấy khăn giấy đưa cho hắn

Nhìn khăn giấy nàng đưa qua, Thạch Hạo Nhiên trên mặt có chút nghi hoặc.

“Trên mặt ngươi dấu son môi.” Nàng chỉ vào mặt hắn.

Thạch Hạo Nhiên nhú mày hồi tưởng, nâng mắt nhìn gương xe.

“Ta giúp ngươi lau.” Giang Lăng Lục không chờ hắn kiểm tra, tự mình cầm khăn giấy chà sát lên khuôn mặt của hắn.

“Ngô!” Hắn bị chà đau quá, “Son môi khó trôi như vậy sao?”

Thấy má hắn đỏ lên, Giang Lăng Lục mới ngồi lại ghế, đem khăn giấy vứt sang một bên. “Lau xong rồi”.

“Cám ơn.” Từ sau chiếu kính, má phỉm hồng, Thạch Hạo Nhiên không khỏi hoài nghi thật sự sự có vết son môi sao? Hay là nàng tìm lý do để trút giận?

Hắn nhìn không được dò xét liếc nàng một cái, lại bị nàng quay lại nhìn.

“Làm sao?” Nàng nhú mày nhìn hắn. “Ngươi hoài nghi ta lừa ngươi sao?”

Cho dù không dấu son môi cũng có nước miếng mà? Người nhật bản hay ăn hải sản linh tinh, ai biết nhò đó có độc hay không?

“Không có.” Thạch Hạo Nhiên thức thời thu hồi nghi vấn, còn thật sự chăm chú lái xe, do dự trong chốc lát mới mở miệng: “Ngươi..... gần đây khỏe không?”

“Ồn nha!” Đưa tay tựa vào cửa kính xe, Giang Lăng Lục lười biếng nhìn hắn. “Nhưng thật ra ngươi, gần đây rất hạnh phúc mà!”

“Hạnh phúc?” Hắn không hiểu ý tứ của nàng.

“Thực ôn nhu, còn giúp ngươi điều chỉnh caravat, thoát nhìn thực hạnh phúc đó thôi!” Nàng lạnh lùng nói, tuyệt không che giấu ý đùa cợt.

Nghe ngữ khí trào phúng của nàng, Thạch Hạo Nhiên trong lòng có chút kinh ngạc. Như vậy không có giống Giang Lăng Lục, nàng làm sao vậy?

“À, còn dưới ánh trăng tàn bộ..... Còn hôn môi, thật sự là lãng mạn nha!” Những lời này nàng nói có vẻ cần răng.

“Hôn môi?” Thạch Hạo Nhiên nhú mày, “Ngươi đang nói cái gì?” Ai với ai hôn môi?

“Làm sao? Thẹn thùng à?” Giang Lăng Lục hừ nhẹ. “Ta đều tận mắt nhìn, chắc chắn,

Con nhóc Nhật Bản chủ động, thật là có điểm phúc nha!”

Thạch Hạo Nhiên nhăn mày, dưới ánh trăng tàn bộ? Hôn môi? Hắn cùng Hắc Xuyên Tĩnh tàn bộ cũng chỉ có mấy ngày hôm trước..... “Ngươi nhìn thấy?”

Giang Lăng Lục hạ miệng, “Không chỉ ta, ngay cả Tiểu Phù cũng thấy.”

“Ngươi.....” Hắn muốn nói nàng đang hiểu lầm, ngày đó là hắn tâm tình buồn, một mình đi đến dòng suối nhỏ, nhưng Hắc Xuyên Tĩnh lại đi theo hắn, hắn căn bản không cùng nàng dưới ánh trăng tàn bộ, về phần hôn môi.....

Hắn nhú mày hồi tưởng, khi đó Hắc Xuyên Tĩnh ôm trụ mặt hắn, nói trên mặt hắn dính này nọ giúp hắn tẩy rửa.....

Nhất định là nhìn đằng sau mới làm cho nàng hiểu lầm, mà hắn khi đó lại đưa lưng về phía nàng, cũng không thấy được nàng..... Đợi chút! Hắn đưa lưng về phía nàng, nhưng là Hắc Xuyên Tĩnh không có.

Nắm tay lái đến căng thẳng, Thạch Hạo Nhiên biết Hắc Xuyên Tinh khi đó nhất định có nhìn thấy Giang Lăng Lục, mới cố ý làm động tác kia khiến nàng hiểu lầm.

Định giải thích với nàng, nhưng lời chưa kịp nói đã vội thu hồi, con ngươi đen xẹt qua chút suy nghĩ sâu xa. Hắn nhớ rõ đó là chuyện năm ngày trước, mà trong năm ngày đó hắn cũng không gặp được nàng.

Nghĩ vậy, Thạch Hạo Nhiên trong lòng chấn động, hắn nhìn không được hỏi, trong giọng nói lạnh nhạt cất dấu vội vàng: “Ngươi để ý?”

Giang Lăng Lục lơ đãng cười, mắt đẹp lưu chuyển, tươi cười còn có nghiền ngẫm: “Như thế nào? Ngươi muốn ta để ý sao? Vẫn là.....”

Nàng xoay người dựa gần hắn, mặt mày tươi cười giống khiêu gợi kiều mào hoang, thanh âm phóng thấp, lộ ra một loại dụ hoặc, ý tứ hàm xúc: “Ngươi đang chờ mong ta để ý?”

Thạch Hạo Nhiên thần sắc cứng đờ, nàng nói chuyện hơi thờ lười bên tai hắn, hắn nghĩ được mùi trên người nàng, khuôn mặt thoáng không được tự nhiên.

Giang Lăng Lục trừng mắt nhìn, như là phát hiện cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn có kinh ngạc: “sao vậy? tại ngươi bỗng dưng a! Ngươi đang ghen thù sao?”

Thạch Hạo Nhiên không nói chuyện, chính là bên tai càng ngày càng nóng lên.

“A a..... Càng đỏ nha!” Nguyên lai hắn cũng sẽ ghen thù nha! Hơn nữa hồng hồng không phải mặt, mà là lỗ tai, phát hiện này làm cho Giang Lăng Lục vui vẻ nở nụ cười.

“Giang Lăng Lục!” Bị người cười khó nén ức tức giận.

“Chặc chặc chặc, không nghĩ tới ngươi đầu gối thế nhưng cũng sẽ ghen thù, ta trước kia như thế nào cũng chưa phát hiện ra?” Nàng nửa cười nửa nói, hơn nữa nhìn đến hắn ghen quá thành giận càng cười đến càng thoải mái.

Trời ơi, nàng trước đây thế nào cũng không phát hiện? Nguyên lai nam nhân này cũng có điểm đáng yêu đến vậy.

Nghe được lời của nàng, ánh mắt Thạch Hạo Nhiên không khỏi hiện lên một chút ảm đạm, hắn thần nhiên mở miệng: “Bởi vì ngươi chưa từng thật sự xem qua ta.”

Giang Lăng Lục dừng lại tiếng cười, mím môi nhìn hắn.

“Bởi vì ngươi cũng không thật sự đáp lại ta.” Thạch Hạo Nhiên cười nhẹ, dừng xe lại, về mặt bắt đầu nhìn nàng: “Bởi vì ngươi chưa từng nghĩ tới muốn thật sự hiểu ta.”

Giang Lăng Lục mím môi cánh hoa, về mặt của hắn làm cho nàng khó chịu, biết chính thái độ của mình trước kia thật sự làm hắn thương tổn, nàng gấp đến độ không nói bình thường nữa: “Ta.....”

“Đến rồi.” Hắn đánh gãy lời của nàng, thần sắc khôi phục lạnh nhạt: “Đã tới 6h, tiệc cưới hắn là chuẩn bị bắt đầu, ngươi nên đi vào.”

Giang Lăng Lục há miệng thở dốc, nhưng nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào với hắn, đành phải mở cửa xuống xe: “Cám ơn ngươi đưa ta đến đây.”

“Vừa tiện đường, dù sao ta cũng muốn đến đây.” Hắn lại lãnh đạm, phảng phất đầu đó bộ dạng đáng yêu hồi nãy.

Giang Lăng Lục gãi gãi đầu, lại đối hắn tươi cười: “Nhớ buổi tối chờ ta về”

Bỏ lại câu này, nàng đối hắn phát phát tay, quay đầu vào cửa chính.

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, Thạch Hạo Nhiên không khỏi nhíu mày, không biết tại sao, hắn cảm thấy nàng có điểm không giống với trước kia, dĩ vãng hắn nếu đối dùng thái độ này vs nàng, tuyệt không tươi cười như vậy.

Nhưng vừa mới đó nàng lại tươi cười vs hắn, lại muốn hắn chờ nàng, đưa nàng trở về, thật sự không giống...

Nàng..... Làm sao vậy?

Không phải ảo giác, nàng thật sự là lạ!

Tiệc đính hôn, Giang Lăng Lục ở trong đại sảnh cùng trưởng quan nói chuyện phiếm, mà thạch hạo nhiên trong trường hợp đó hỗ trợ tuần tra. Quay đầu lại lại bắt gặp ánh mắt đối phương. Mà nàng lại không coi như không thấy, ngược lại đối hắn mỉm cười, bằng không liền chạy đến bên cạnh hắn, hỏi hắn có đói bụng không?

Hắn lẳng lặng lắc đầu, nàng cũng không để ý tới, gấp miếng thịt bò đưa tới bên miệng hắn: “thịt bò này ngon lắm”

“Ngươi.....” Hắn mở miệng muốn nói nói, nàng lại bỏ miếng thịt bò vào miệng hắn.

“Tiệc cưới trong một giờ liền xong, nhớ rõ ở cửa chờ ta.” Nói xong, nàng lại giống trận gió, bước nhanh trở lại bên đồng nghiệp.

Mà hấn thật kinh ngạc nhìn nàng, không hiểu nổi hành động của nàng.

Thật không giống bình thường! Nàng thế nào lại quan tâm hấn có đói hay không? Hơn nữa còn bắt hấn ăn, nàng làm sao vậy?

Thạch Hạo Nhiên trong lòng lộ vẻ khó hiểu, Giang Lăng Lục lại trừng mắt nhìn hấn, lại quay đầu cười cùng người khác nói nói.

Thạch Hạo Nhiên mặt nhăn mày, trong lòng nghi hoặc càng ngày càng sâu.

Một giờ sau, tiệc cưới đã xong, hấn đi tới cửa, lại phát hiện bên ngoài trời mưa, hơn nữa mưa còn rất lớn, sấm sét không ngừng, có vẻ rất lâu nữa mới tạnh.

“Trời mưa.” Giang Lăng Lục cũng đi tới cửa, nhìn đến bên ngoài mưa to, không khỏi nhíu mày, ở trong lòng vui mừng.

Này trời mưa! Nàng vừa vận có việc cùng hấn mà không bị “Kiều Kiều” cản trở.

“Như vậy cũng không tốt hơn, tối rồi, mưa lớn, lúc này cũng không thích hợp về nhà.” Nàng hai tay khoanh hai tay trước ngực, tươi cười, lười biếng dựa vào tường.

“Làm sao bây giờ? Muốn tại đây qua một đêm sao?” Ân, chủ ý này hay đấy!

“Ta trên người tiền không đủ.” Nơi này là trung tâm cao cấp, hấn lại không mang nhiều tiền, “Ngươi trên người tiền mang đủ sao?”

“Làm sao có thể?” Giang Lăng Lục nhún vai. “Ta ngay cả một xu cũng không mang.” Thạch Hạo Nhiên nhìn bên ngoài liếc mắt một cái, “Chúng ta ở đây đợi mưa tạnh.”

“Nếu mưa đến buổi sáng thì sao?” Nàng tức giận nhìn hấn.

“Này.....”

Thấy hấn vẻ mặt phiền não, Giang Lăng Lục nhìn không được xem thường. “Này, quản lí ở đây không phải em rề nguoi sao, sao không nhờ hấn?” Này đầu gỗ, thế nào lại ngốc như vậy?

Nghe nàng nhắc nhở, Thạch Hạo Nhiên mới nghĩ đến, “Di động.....” Hấn trên thường không mang theo di động.

Biết đc thói quen của hấn, nàng móc di động ném qua cho hấn.

Thạch Hạo Nhiên nhận di động, gọi điện thoại nhờ em gái. “Kiều Kiều, là ta, ta ở trung tâm, mưa rất lớn, ta xem đêm nay không thể trở về, nguoi nhờ Thiên Tề giúp chúng ta chuẩn bị hai cái phòng đc không?”

Hai phòng? Giang Lăng Lục nhíu mày, hai phòng như thế nào kể sự tình? không thể được.....

“Hai phòng?” Đồ Kiều Kiều nghi hoặc nhíu mày. “Ca, nguoi sẽ không cùng Tiểu Lục ở một chỗ chứ?”

“Ừ, ta vs nàng đang cùng một chỗ.....”

“Các nguoi làm sao có thể ở cùng một chỗ?” Đồ Kiều Kiều nghi hoặc, nàng đương nhiên biết đại ca đưa Tiểu Lục đến trung tâm, nhưng là lấy tính cách Tiểu Lục, nàng bình thường người vừa đến sẽ bỏ lại đại ca, làm sao bây giờ còn ở cùng đại ca? “Là Tiểu Lục muốn quay lại sao? Nàng còn không hết hy vọng, còn muốn tiếp tục ức hiếp nguoi sao?”

“Không phải.....” thanh âm em gái có vẻ lớn, sợ phía sau Giang Lăng Lục nghe được, Thạch Hạo Nhiên che phone, đưa lưng về phía nàng. “Ta cùng nàng cùng một chỗ là vì.....”

Đột nhiên, hấn cảm nhận được gáy sau truyền đến một trận đao phong, vội phát ra tia nguy hiểm, nhưng đối phương như là sớm đoán được hành động của hấn, giật lấy di động.

Đột nhiên sau gáy truyền đến tê dại, “Ngô.....” Hấn nhíu mày chống cự, nhưng vẫn là ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Thạch Hạo Nhiên bị hất nc tỉnh dậy.

“A.....” Từ sau gáy truyền đến cơn đau làm cho hắn nhúu mày, hắn mở mắt ra, lắc đầu, vụn đá trên mặt rớt xuống.

“Ngươi tỉnh rồi?” Giang Lăng Lục cầm trong tay cốc nước rỗng, khoe môi cô gắng nén cười, thành thói đem cốc nước đặt trên bàn trà, tao nhã ngồi xuống ghế đối diện vs hắn.

Thạch Hạo Nhiên nhúu mày, phát hiện tay cao hơn đầu, hơn nữa cổ tay còn bị còng lại, mà cả vật sớm đã bị cởi ra, vòng qua tay buộc chặt lấy, lại còn buộc cột chặt vào đầu giường, hai chân cũng bị tách ra, bị khăn mặt cuốn chặt lấy, căn bản không thể động đậy.

“Giang Lăng Lục, ngươi đang làm gì?” Hắn nhúu mày, trừng mắt người khỏi xưởng, “Còn có, nơi này là.....” Hắn nhìn cách bài trí xung quanh.

“Đây là phòng khách sạn.” Giang Lăng Lục khuỷu tay dựa vào ghế, bàn tay chống cằm, trên áo sơ mi đã tháo bung 3 cái khuy, ản ản lộ ra nội y đen bóng, hai chân thon dài nhếch lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cười cười, ung dung nhìn hắn. “Ngươi đột nhiên hôm qua bất tỉnh.....”

“Là ngươi đánh lén ta!” Sau giây đón đón truyền đến cơn đau làm cho Thạch Hạo Nhiên trừng nằng, làm đc như vậy chỉ có nằng, mà võ thuật của nằng lại là một tay hán chỉ giáo, bởi vậy nằng mới có thể thừa dịp hắn chưa chuẩn bị mà đánh hắn bất tỉnh bất tỉnh.

“Là như vậy nha!” Giang Lăng Lục gạt đầu thừa nhận, ngồi cấn cấn ngón tay. “Nhưng lại đánh lén hai lần mới làm ngươi bất tỉnh.” người hắn đứng là cứng rắn làm tay nằng cũng đau không kém.

Thấy nằng tuyệt nhiên không áy náy, thậm chí còn có điểm đắc ý, Thạch Hạo Nhiên mày mặt nhăn lại. “Ngươi đánh ta bất tỉnh làm gì? Saolaj đưa ta đến phòng này?” Hắn nhớ ro đang cùng em gái nói chuyện, đột nhiên không nghe thấy tiếng hắn là em gái đang rất khản trương.

Giang Lăng Lục nhún vai, “Ta nói với nhân viên phục vụ phòng ngươi sợ sấm, vừa nghe thấy tiếng sấm liền hơn mê bất tỉnh, ta nhờ người đư ngươi lên phòng.....” Nằng nhìn hắn tươi cười. “Ngươi ngất đi, ta đột nhiên nhớ mình có đem theo tiền, vừa đủ cho chúng ta qua đêm.”

Thạch Hạo Nhiên nhắm chặt mắt, biết đố là kẻ hoành chuẩn bị sẵn của nằng, thở sâu, hắn tròn mắt nhìn nằng, khuôn mặt hơi trầm xuống, “Đừng nói nữa, còi trời cho ta đi.”

“Không cần như vậy!” Nằng mới không sợ sắc mặt âm trầm của hắn, trên mặt tươi cười càng thêm ngọt. “Đừng nghĩ ngươi em gái sẽ đến cứu ngươi, lúc ta giật điện thoại của ngươi ta đã nói sẽ chăm sóc ngươi thật tốt, đường xa, mưa hè rất lớn, nằng đang mang thai không đến kịp đâu.”

Về tiếng hét kinh ngạc của Đồ Kiều Kiều nằng còn chưa kịp nghe đã vội tắt điện thoại.

Hừ hừ, nói vậy trường trấn đại nhân giờ phút này nhất định tức giận đến giờ chân.

Xem nằng đắc ý dào dạt, Thạch Hạo Nhiên sắc mặt lại càng khó coi, hắn thở sâu, cực lực trầm ổn khẩu khí. “Lăng Lục, ngươi đem ta đánh bất tỉnh trói ở trên giường là muốn làm cái gì?”

“Muốn làm cái gì.....” Giang Lăng tươi cười, ánh mắt ám muội. “Ngươi cảm thấy ta làm j là làm thôi?”

“Giang Lăng Lục!” Hắn thật sự phát hỏa, cơn người đen giận giữ trừng nằng, “Đừng chọc tính nhẩn nại của ta.” Bị đánh bất tỉnh, còn bị trói chặt, nằng còn bày ra cái bộ dáng này, làm cho Thạch Hạo Nhiên thực sự giận.

Là hắn rất dung túng nằng, đối vs nằng thật tốt quá sao? Mới có thể làm cho nằng rằng muốn làm j hắn cũng sẽ không tức giận sao?

Thấy hắn tức giận, Giang Lăng Lục biểu tình vô tội. “Chỉ đùa một chút thôi, tức giận cái gì?” Lần đầu tiên nhìn thấy hắn phát hỏa, thật là có uy nghiêm, nằng không khỏi thu lại bộ dạng lỗ mãng.

Thạch Hạo Nhiên không thèm để ý nằng, nhắm mắt lại, lười đáp lời.

Giang Lăng Lục sờ sờ cái mũi, không dám la lối nữa, cấn môi, ngữ khí có điểm cầu xin tha thứ, ý tứ hàm xúc. “Ta chỉ là có chút nói chuyện muốn nói với ngươi.”

Thạch Hạo Nhiên tròn mắt, lạnh lùng nhìn nằng. “Dùng phương thức này?” Đem hắn đánh bất tỉnh, trói ở trên giường, như vậy kêu hắn nói chuyện?

Giang Lăng Lục không được tự nhiên đối lại đáng ngồi, thẳng lưng tựa ghế tức giận nói. “Không như vậy ngươi nghe ta nói nói sao?” Chỉ có đem hắn trói lại mới có thể làm việc thôi!

Thạch Hạo Nhiên thở sâu. “Giang Lăng Lục, ngươi là cảnh sát nha!” lại mặc cảnh phục, thể nhưng làm ra kiểu lưu manh này.

“như thế nào?” Giang Lăng Lục vẻ mặt không sao cả. “Ngươi sẽ đi tố cáo ta sao? Muốn ta giúp ngươi gọi điện thoại không?” Nằng ngả ngón lấy ra di động khiến hắn kinh hoàng.

“Giang Lăng Lục!” Hấn tức giận hướng nàng rống to.

Giang Lăng Lục che che lỗ tai “Không cần lớn tiếng như vậy, thỉnh giác ta tốt lắm.” Thấy hấn trừng nàng, trong mắt toát ra lửa giận, nàng khinh chặc một tiếng “Được rồi, không chọc ngươi nữa.”

Thật sự là, khó được nhìn thấy hấn tức giận, làm cho nàng nhịn không được vẫn muốn chọc hấn.

Bất quá vẫn là không nên chọc quá mức, có chừng có mực là tốt rồi, nói sau, nàng thật sự có chút chuyện muốn nói với hấn.

Giang Lăng Lục cắn cánh môi, nghĩ đến chính mình muốn nói, trong lòng liền nhăn nhó, thật sự rất khó mở miệng nói ra.

Nhìn trên mặt nàng hiện lên không được tự nhiên, Thạch Hạo Nhiên không khỏi sùng sốt, hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi, lúc này hấn khôi phục bình tĩnh, trong lòng không khỏi dâng lên nghi hoặc.

Nữ nhân này không có việc gì đánh hấn bất tỉnh, rồi đứng lên, nói có chuyện muốn cùng hấn giải quyết, nói cái gì là rất cần như vậy đối hấn? Hơn nữa nói ra suy nghĩ của mình, lại bày ra bộ dáng ngả nón đối vs hấn có chút loạn xạ, như là kéo dài thời gian mở miệng, như này thật sự không giống nàng nói chuyện.

Còn có hành vi của nàng hôm nay, lộ ra một loại cổ quái, nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

“Ngươi muốn nói cái gì với ta?” khác thường của nàng làm cho hấn nổi lên lo lắng, nàng là phát sinh chuyện gì? Thực nghiêm trọng sao?

“Khụ khụ!” Giang Lăng Lục lại đổi lại tư thế, ngồi nghiêm chỉnh, ưỡn ngực, hai chân khép lại, tay nhỏ bé thực quy củ đặt ở đầu gối.

“Này! Đầu gối.....” Nàng liếm liếm môi, mắt đẹp không được tự nhiên nhìn chung quanh, cuối cùng mới hạ quyết tâm nhìn hấn. “Ngươi thích ta đúng hay không?”

“A?” Thạch Hạo Nhiên giật mình.

“Khụ khụ.....” Nàng lại ho nhẹ một tiếng, cảm nâng lên, tư thái thực phục phịch. “Không cần phủ nhận, ta biết ngươi thầm mến ta từ rất lâu.”

Thạch Hạo Nhiên trầm hạ mặt, lãnh đạm nhìn lại nàng. “Ngươi đã nghĩ nói vs ta vấn đề này?” Liền vì thế mà làm ra loại sự tình này?

“Ngươi muốn cười ta? Chính ta? Hay là muốn thông báo cho mọi người? Sau đó ngươi lại cự tuyệt ta, lại muốn ta đi tìm nữ nhân tốt?” Hấn càng nói, ngữ khí càng lạnh, nếu muốn cho hấn chết tâm, nàng không cần làm như thế, chỉ cần câu nói đầu tiên là đủ.

“Không phải.....”

“Ta biết ngươi không thích ta, mặc kệ ta làm j, ở trong lòng ngươi ta vĩnh viễn đều là một tên đầu gối khó hiểu, ta cũng đã nhận ra, thậm chí chủ động chấm dứt quan hệ thân thể cùng ngươi, không hề quán quít lấy ngươi, không hề đối với ngươi có một tia hy vọng xa vời, như thế này còn chưa đủ sao?”

Hấn hạ mặt, cánh môi nhả ra một chút trào phúng, “muốn làm như thế nào ngươi mới có thể vừa lòng? Muốn ta biến mất? Cách ngươi xa một chút, vĩnh viễn không cần xuất hiện ở trước mặt ngươi.....”

“Ta chưa nói ta không thích ngươi!” Không cho hấn nói thêm gì nữa, Giang Lăng Lục tức giận rống to, “Thạch Hạo Nhiên, trong lòng ngươi có nhiều ủy khuất như vậy, trước kia sao không nói? Làm sao giấu ở trong lòng? Đúng, ta là giả ngu, cố ý bỏ qua tâm ý của ngươi, aiabor ngươi dung túng ta? Ai? Ai ngày ngược khiến ta phải trả giá, ta không muốn ngươi làm như vậy!”

Nàng tức giận đứng dậy, hai tay chống nạnh trừng hấn. “Họ thạch kia, ngươi muốn trả giá là chuyện của ngươi, đúng, ta là được tiện nghi còn khoe mẽ, nhưng lúc đó chẳng phải ngươi cho ta quyền lợi đó còn j?”

“Ngươi.....” Thạch Hạo Nhiên không nghe ra lời nói của nàng, hấn trong đầu chỉ nhớ rõ nàng mới vừa rồi rống ra. “Ngươi vừa mới nói cái gì?”

Chưa nói không thích, có ý tứ gì?

Giang Lăng Lục cũng nhớ đến chính mình mới vừa rồi tình thế cấp bách rống giận trong lời nói, bộ dáng co rụt lại, vẻ mặt lại không được tự nhiên.

“Tất cả là tại ngươi!” Cầm lấy tóc, nàng tức giận lườm hấn một cái, “Không có việc gì nói những lời này, hại ta chuẩn bị tốt như vậy lại thành ra hồng hêt.” Chán ghét! Nhìn đến nàng ửng đỏ hai má, mắt hơi đỏ, Thạch Hạo Nhiên không khỏi bắt đầu đánh giá nàng, tìm đập cũng khẩn trương lên.

Nàng..... Nên sẽ không.....

“A — tùy tiện!” Giang Lăng Lục phun khí, quyết định bất cứ giá nào, nàng bày ra bộ dáng cao ngạo, phục phịch nhìn hấn. “Họ thạch, nói thật, ngươi bộ dạng hoàn hảo, cá tính buồn, tâm lại ngay thẳng, làm việc lại có nề nếp, cùng cái đầu gối không giống nhau..... Người có thể hấp dẫn ta chỉ có khí lực của ngươi.”

Nói đến đây, nghĩ đến chính mình như thế nào đi đến bước đường này? Giang Lăng Lục không khỏi thờ dãi.

Mà nghe được lời của nàng, Thạch Hạo Nhiên tâm lại lạnh xuống, khóe mắt cũng hơi trầm xuống.

“Đừng dần ra như thế.” Giang Lăng Lục đối vs hấn kêu. “Lão nương nói còn chưa nói xong.” Kế tiếp mới là trọng điểm.

Nàng lại hít sâu, một hồi lâu mới lại mở miệng, “Bất quá ta gần nhất phát hiện kỳ thật ta không chỉ có thích thân thể của ngươi, người của ngươi. .... Ta cũng không chán ghét!” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của nàng không khỏi nhỏ đi.

“Không chán ghét?” Thạch Hạo Nhiên nhú mày.

“Đúng.” Giang Lăng Lục khăn trương nắm chutaj lòng bàn tay, “..... Ta phát hiện, kỳ thật..... Ta giống như là rất thích ngươi.”

Khả năng không chỉ thế, hấn là so với thích còn nhiều hơn một chút, ...

“Ngà?” Nghe được lời của nàng, Thạch Hạo Nhiên vẻ mặt lại chưa thay đổi, chính là lãnh đạm hỏi: “Khi nào thì phát hiện?”

“là khi..... Nhìn đến ngươi cùng con nhóc Nhật Bản hôn môi.....” Bất quá trọng yếu nhất là lúc Đan Tiểu Phù cùng nàng nói chuyện.

Ngay từ đầu, nàng đương nhiên không thể chấp nhận, cảm thấy suy nghĩ Đan Tiểu Phù hơi quá, cái gì nhu phong hòa hoa, nàng đều nghe không hiểu!

Nàng làm sao có thể sẽ thích tên đầu gỗ kia chứ? Không có khả năng, không có khả năng!

Nhưng khi Thạch Hạo Nhiên cùng con nhóc Nhật Bản hôn môi, hình ảnh liền hiện lên trong óc nàng, một lần rồi lại một lần nữa, tâm tình cũng càng ngày càng kém.

Ngay từ đầu nàng cũng thuyết phục chính mình là giữ lấy dục, cho nên nàng bắt đầu tránh mặt hấn, nghĩ đến không cần nhìn đến hấn thì tốt rồi — chỉ cần không chạm mặt, lâu sau nàng sẽ quên đi cảm giác kì quái này!

Nhưng là tránh mặt hấn, nàng vẫn nghĩ đến hấn, một khi ở nhà, bên tai nghe được cũng là âm thanh náo nhiệt phía đối diện, nàng sẽ không cảm thấy tịch mịch.

Trước kia hấn đều tìm nàng đến nhà hấn ăn cơm, còn quan tâm nàng có ăn đúng h không?, nhưng gần đây lại không có, hấn không hề để ý đến nàng, cũng không còn muốn đối tốt vs nàng.

Một mình, một người ở trần nhỏ, thoáng khi, nghe được cũng đều là hấn cùng con nhóc Nhật Bản nói chuyện, nói cái gì hai người thật xứng đôi, con nhóc Nhật Bản thật tinh mắt, hiểu được giá trị của Thạch Hạo Nhiên.....

Điều này làm cho nàng càng khó chịu, cảm thấy những lời này giống như châm chọc nàng không biết quý trọng, mới có thể tự tay đem Thạch Hạo Nhiên dâng cho người ta.

Nàng nghe xong thực không thoải mái, cũng là càng nhiều khó chịu, cảm giác như là mất đi gì đó rất quan trọng.

Sau đó, nàng nghĩ đến lời nói của Đan Tiểu Phù, rốt cuộc không thể quật cường phản bác.

Nàng thật sự có thói quen cùng Thạch Hạo Nhiên, thói quen khi hấn sủng nàng, che chở nàng, làm mọi việc cho nàng, dung túng nàng, thói quen hấn vì sở thích của nàng làm hết thấy.

Mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới muốn trả giá, thẳng đến lúc hấn quyết định buông tay, nàng mới giật mình nhận thấy, chính mình bất tri bất giác sớm hình thành thói quen ỷ lại vào hấn, không thể không có hấn.

Đan Tiểu Phù nói đúng, nàng là bị thói quen che mắt tâm, mới có thể đại đột thấy không rõ tâm ý của mình.

Nghĩ thông suốt rồi, nàng muốn tìm hấn nói rõ ràng, lại không biết nên như thế nào mở miệng, lại sợ hấn không muốn nghe nàng nói, cuối cùng đành phải làm như vậy đối vs hấn.

Cúi đầu, nàng đứng dậy, đặt tay nhỏ phía sau, khăn trương nắm lại, giống cái là làm sai muốn cầu sự tha thứ của tiểu hài tử, ngoan ngoãn dò xét Thạch Hạo Nhiên.

Thạch Hạo Nhiên lại tỏ vẻ mặt hồ hững, trầm mặc nhìn nàng.

Đợi mãi không thấy hấn trả lời, Giang Lăng Lục nhìn không được đành mở miệng. “Này, ngươi cũng nói cái gì đó đi!” Làm sao không nói lời nào? bộ dáng này của Hấn làm cho nàng có chút hoảng.

“Ngươi muốn nói j thì nói đi?” Hấn lãnh đạm hỏi, nghe được lời của nàng, hấn không có vui vẻ, ngược lại có chút cười chua xót.

Nhìn đến hấn cùng Hắc Xuyên Tinh hôn môi, mới cảm thấy thích hấn, đây là thật sự thích không? hay Vẫn là chính là giữ lấy dục, hay tự trọng của nàng không thể chấp nhận?

Hấn không thể dễ dàng tin tưởng, bởi vì quá mức để ý nàng, hấn không thể dễ dàng như vậy tin tưởng, chỉ sợ ngày nào đó nàng vừa cười, nói với hấn,

nàng lắm lần, nàng chính là bởi vì nhất thời giữ lấy dục mới nghĩ đến chính mình thích hắn, là chính nàng hiểu lắm.

Hắn thừa nhận không thể chấp nhận, bởi vì, có thể dễ dàng thương tổn của hắn chỉ có nàng, chính là bởi vì quá mức thích, hắn mới có thể vì nàng mà bị thương.

“Ân!” Giang Lăng Lục gật đầu, không không như tưởng tượng làm nàng nhũ mảy, nàng nghĩ hắn nghe xong nhất định vui vẻ chấp nhận nàng; nhưng hắn lại lãnh đạm, nhìn ánh mắt của nàng vẫn đang lạnh lùng.

“Ta nghe xong, có thể mở còng tay ra đc không?” Nhìn nàng, vẻ mặt của hắn bình tĩnh, thanh âm bình thản không mang theo một tia cảm xúc.

Giang Lăng Lục nhũ mảy, phản ứng của hắn làm cho nàng nghi hoặc, nàng nhìn hắn, cánh môi nhếch lên. “Người không tin lời của ta nói?”

“Người cảm thấy ta nên tin tưởng lời người sao?” Hắn hỏi lại, cánh môi xả ra một chút cười. “Lăng Lục, ta hiểu rõ người, người hiện tại tựa như đang muốn tranh đoạt món đồ chơi của tiểu hài tử, người chính là không nghĩ muốn bị thua.”

“Không phải như vậy!” Giang Lăng Lục giải thích.

“Đối với người cảm thấy là như thế nào.” về mặt Của hắn còn thật sự trào phúng nói vs nàng, hắn căn bản không thể dễ dàng tin tưởng nàng, “Mặc kệ người nói như thế nào, đều không thể dễ dàng thuyết phục ta, bởi vì ta rất hiểu người.”

Hoặc là nên...., hắn nên lui bước.

“Thạch Hạo Nhiên.....”

“Bắt tay giảng hòa đi.”

“Không cần!” hắn không tin tưởng làm cho nàng tức giận, nàng khó có cơ hội giải thích, nhưng tên đầu gỗ kia thế nhưng không tin lời của nàng, làm sao muốn nàng ngoan ngoãn nghe hắn?

“Giang Lăng Lục!” Hắn giận dữ trừng nàng.

Ai ngờ nàng lại thành thói đổ chén nước, không để ý tới cái nhìn chăm chăm của hắn, tự uống nước.

“Giang.....”

“Ba!” Nước đá đột nhiên hắt thẳng mặt hắn.

Thạch Hạo Nhiên nhắm mắt lại, nc đa lạnh khơi mào tức giận, hắn lạnh lùng mở mắt ra, ngữ khí lãnh đạm cất dấu cơn nóng giận. “Vừa lòng rồi chứ?”

“Còn chưa có.” Giang Lăng Lục dùng sức buông cốc nước, lên giường, ngồi trên người hắn, tay nhỏ bé thô bạo nắm lấy cổ áo của hắn. “Đầu gỗ, người làm cho ta rất tức giận!”

Nàng cúi đầu, trong mắt ngập lửa giận. “Người luôn miệng nói hiểu ta, cũng không tin tưởng lời ta nói.”

“Người có cái gì đáng để ta tin tưởng?” Thạch Hạo Nhiên hỏi lại, hành động của nàng hoàn toàn chọc giận hắn. “tùy hứng Của người ta so với ai khác đều rõ ràng, bởi vì đó là từ ta mà ra, như người nói, ta muốn sủng người, ngu ngốc đều giống nhau khiến cho người trả giá, đó là chuyện của ta; Giống nhau mà thôi, muốn hay không tin tưởng lời người nói, cũng là chuyện của ta, không phải sao?”

Mà hắn, lựa chọn cự tuyệt.

“Người!” Giang Lăng Lục trừng hắn, không nghĩ tới tên đầu gỗ sẽ phản bác nàng, hơn nữa những câu thẳng thắn đó làm cho nàng không thể đáp lời. “Hào, tốt lắm.”

Nàng giận dữ không cười nữa, buông cổ áo hắn ra, ôn nhu giúp hắn cởi bỏ áo somi, lộ ra thân hình trắng kiêu.

Thạch Hạo Nhiên nhìn hành động của nàng, khóe môi xả ra một chút trào phúng. “Lại muốn muốn dùng cơ thể của ta phát tiết, thỏa mãn dục vọng người sao?”

“Đúng.” Nàng đem áo somi hoàn toàn cởi bỏ, lại cởi bỏ toàn bộ tây trang của hắn, cả quần cũng bị cởi đến giữa đầu gối.

Nam căn mềm nhũn vẫn nằm ở giữa hai chân.

Giang Lăng Lục liếc mắt một cái, sau đó lấy đi động trong túi tiền ra.

Thạch Hạo Nhiên lập tức mở to mắt, trừng mắt nhìn nàng, “muốn làm j thì làm thôi?”

Nàng không để ý tới hắn, ấn ấn di động 1 lát, sau đó xem bốn phía, đưa điện thoại di động phóng tới bên cạnh ghế, vừa vận đối diện vs giường.

“Giang Lăng Lục, ngươi muốn làm cái gì?” động tác Của nàng làm cho hắn có dự cảm không tốt.

“Ngươi đã không tin lời của ta nói, như vậy đành phải uy hiếp ngươi thôi.” Giang Lăng Lục vỗ vỗ cơ ngực rắn chắc của hắn.

“Uy hiếp?” Thạch Hạo Nhiên xanh mặt trừng nàng.

“Là vậy a!” Nàng nhún vai, đối vs hắn cười đến gian xảo, “Chụp cảnh trên giường, ta uy hiếp ngươi cùng ta làm chuyện mờ ám! Ngươi nếu không chịu, ta liền chụp lại rồi đưa cho cả trấn xem!”

“Giang Lăng Lục ngươi dám—” Thạch Hạo Nhiên không thể tin được, trừng mắt nhìn nàng, nữ nhân kia sao lại điên đến thế này? “Ngươi không sợ mất mặt sao?”

Nữ nhân vật chính là nàng nha!

“Có cái gì phải sợ? thanh danh Của ta vốn cũng rất kém” Nàng cười thật ngọt, cực lực làm càn. “Hình tượng tốt là ngươi, cũng không phải là ta.”

“Giang Lăng Lục! Ngươi là cảnh sát.....”

“Đúng, ta biết, vậy thì như thế nào?” Nàng nheo nheo mắt, ngón tay dùng sức ninh trụ đầu vú của hắn, “Ngươi muốn đi tố cáo ta sao? Ân?”

Tay nàng chỉ tà ác vuốt vuốt thân thể hắn, khiêu khích cơ ngực mẫn cảm của hắn, mà cũng trách vấy đang cuốn lên trên, bên trong như ản như hiện vô qua lại cọ xát nam căn của hắn.

“Ngươi cho rằng ta không dám!” Hắn cắn răng trừng mắt nhìn nàng, cực lực nhịn xuống khi bị nàng trêu ghẹo, khoi mào ngọn lửa trong cơ thể hắn.

“Nga, vậy thì làm đi nha!” Nàng không sợ hắn đâu! Dám cự tuyệt nàng, dám trêu hóa nàng, tốt lắm, hắn sẽ chờ con giận của nàng đi!

“Ngươi..... Ngô!” Nàng đột nhiên dùng móng tay kích thích điểm mẫn cảm trước ngực hắn, thân thể cường tráng không khỏi run lên, bị kích động muốn tránh thoát, đầu giường cạc cạc rung động.

Mà nam căn mềm nhũn ở phía dưới dần dần thức tỉnh, dựng đứng theo bản năng.

Giang Lăng Lục quyến rũ hạ xuống, cúi đầu bên tai hắn, khiêu khích nói — “Thạch Hạo Nhiên, hảo hảo hưởng thụ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thở dốc cố gắng tránh môi, mặt Thạch Hạo Nhiên bình tĩnh, cực lực áp

lực, lại ức chế không được dần dần bị khoi mào dục hóa. Môi mềm ẩm ướt, nóng bỏng ở cường kiện khí lực nhất nhất dục hạ ẩm

ướt ngân, đầu lưỡi ở trước ngực đảo vòng quanh, trước ngực nổi lên

phản ứng, điểm nhỏ có chút vô lực mà đứng thẳng lên, ngón tay thuận

thê mà kích thích bên kia, ngón cái ở đỉnh vẽ vòng vòng, thậm chí còn

cấn nhẹ điểm hồng trước ngực.

Mà tay ki của nàng cũng ko nhàn rồi, mò xuống, cầm lấy nam căn đang

trào, trơn trượt, trong lòng bàn tay qua lại cọ xát vài cái, nam căn

nóng rực trông tay càng thêm phát trường.

Giang Lăng Lục nhếch khóe môi, nâng lên móng cánh hoa, làm cho nam căn

để trước hoa tâm ma sát trượt qua trượt lại, quần lót mỏng manh khiến

nam căn ko thể tiến vào, nhưng thân thể căng cứng cảm nhận được hoa khẩu tuyệt vời, trong tay nam căn không khỏi hưng phấn mà rung động một chút.

“Như vậy liền hưng phấn, như thế nào, như vậy thích không?” Đầu lưỡi liếm quá nổi lên, mắt đẹp hướng lên trên nhìn thẳng hắn, nhìn hắn nhắm mắt lại, cực lực điều chỉnh hô hấp, thấy háng ko ngừng không chế dục vọng, nàng không khỏi nhũn mày.

Cái miệng nhỏ nhắn hướng lên trên ở cằm hắn cắn, cảm nam tính giữ lấy vừa thu lại nhanh.

“Ngô!” Điều chỉnh hơi thở nhất thời hỗn loạn, biết nàng cố ý, Thạch Hạo Nhiên nhắm chặt mắt, không muốn nhìn thấy bộ dạng đặc ý của nàng. “Như vậy không muốn nhìn ta a?” Nàng khinh cần cảm hắn, đầu lưỡi liếm qua môi, thấy hắn nhắm chặt mắt, ánh mắt nàng trở nên tà mị. Không muốn nhìn nàng sao?

Nàng chuyển mắt nhĩ đến khối băng bên cạnh (điều vật từ này h mà băng chưa tan hết mới sợ. hay mở điều hòa ở 0 độ C thế), lấy một khối băng, bỏ vào trong miệng, sau đó, thân cúi xuống, đem khối băng đến trước ngực hắn.

Bỗng nhiên lạnh lẽo làm cho toàn thân rùng mình, đầu vú bị lạnh lẽo chất lỏng lạnh hàm trụ, hắn nhịn không được mở mắt ra, nhìn đến nàng nhả ra khối băng, làm cho băng tan ở trên ngực trượt qua trượt lại, há mồm ngậm lấy nhũ tiem, lại buông ra, lấy đầu lưỡi linh hoạt điều khiển khối băng, quanh nhu tiem đảo qua đảo lại.

Cái loại này lại vừa nóng vừa nóng vừa lạnh thật kích thích hắn, Thạch Hạo Nhiên không khỏi cắn răng, bị trói chặt tay nắm thành quyền, gân xanh nổi lên.

Cảm giác được thân thể hắn kích động, Giang Lăng Lục đặc ý, đầu lưỡi trượt trượt khối băng, di chuyển khối băng đi xuống, ở trước cơ bụng rắn chắc đảo qua một vòng.

Hô hấp của hắn trở nên càng dồn dập, con ngươi đen nhiễm thêm dục hỏa, nhìn chăm chú vào hành động của nàng, xem qua khối băng nàng ngậm ngày càng trở nên nhỏ dần, mắt đẹp khinh bỉ liếc hắn một cái.

Hắn nhất thời hiểu được nàng muốn làm gì. “Giang. . . . . Nga!”

Ngậm khối băng trong cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên hàm trụ đỉnh nam

căn, đột nhiên kích thích làm cho hắn giật nảy mình, nam tính bị kích

thích vừa nóng vừa lạnh cũng bùng bùng phấn chấn.

Tay nhỏ bé cảm phía cuối của nam tính, ần ần, vỗ về sự mẫn cảm của

hắn, cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt nam căn đang dâng trào, phun ra nuốt

vào, khối băng dần dần hòa tan hỗn hợp nước bọt, đem nam căn phủ một

lớp nước trong suốt nhìn thật dâm mỹ.

Khối băng đã tan, mà đầu lưỡi lại vẫn lạnh lẽo, theo cảnh môi nhỏ nhắn

di động, cái lưỡi phiến tình liếm nam căn thô dài, thậm chí đi xuống

đảo quanh hai bên.

“Ngô ân.....” Bùng bùng, phấn chấn tình dục, làm cho hắn rối cuộc

không thể áp chế, thô thanh ko nhịn đc bật ra, Thạch Hạo Nhiên nhắm

mắt lại, thư sướng hưởng thụ bị cái miệng nhỏ nhắn bao lấy.

Cảm giác được nam tính rung động, nàng liếm càng dùng sức, hàm trụ

thình thoảng còn phát ra tiếng nước, phía cuối còn bị ngón tay kính

thích thật mẫn cảm.

“A!” Hắn run rẩy, sung sướng làm cho nam tính càng thêm nóng bỏng, cơ

hở sắp bùng nổ đến nơi, nàng lại đột nhiên buông ra, cái miệng nhỏ

nhắn cũng rời khỏi nam căn đang dâng trào.

“Ngô.....” suýt nữa bắn ra, bàn tay cùng đôi môi chợt rời đi, Thạch

Hạo Nhiên không khỏi thống khổ mở mắt ra, khuôn mặt nhiễm dục vọng mà

ửng đỏ, con ngươi đen nóng rực cơ khát nhìn nàng.

Giang Lăng Lục liếm cánh môi, khuôn mặt nữ nhân lúc thời khắc này lại

kiêu mỹ vô cùng, cánh môi dính dính chút bạch dịch của hắn, àng liếm

liếm nuốt vào (ợc. kinh chết đi đc). Động tác khiêu khích này làm cho

hắn điên cuồng.

“Muốn ta sao?” Mông cánh hoa áp hướng nam căn đang dâng trào, nhu

huyệt từ từ khiêu khích hắn cũng mẫn cảm phỉm ra dịch ướt át, hoa tâm

đảo qua đảo lại đỉnh nam tính, vừa lòng nghe được hắn thở dốc. (thật

hung hãn quá)

Ôm lấy ngực cười, ngón tay chậm rãi cởi bỏ áo somi, lộ ra nội y màu đen

bao lấy bộ ngực sữa no đủ, ngón tay cởi ra áo lót, làm cho đầu ngón

tay ở ngực nhũ di động, sau đó đem áo lót vứt sang một bên, nhũ tiềm

phấn nộn ở trong không khí hơi lạnh đứng thẳng lên.

Mà hoa huyết ướt át dâng trào, lần nữa câu dẫn hắn, muốn câu dẫn xúc

động của hắn, muốn hắn vì nàng mà không khống chế được.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, khiêu khích trước mắt ngày càng nóng bỏng.

Nàng cúi xuống, cánh môi nậm chặt môi hắn, mà lần này hắn không né tránh, phẫn môi nhếch lên cười sâu sắc, cái lưỡi mềm tham nhập vào trong miệng hắn.

Phấn lưỡi vừa tiến vào, lập tức nhận đc phản ứng kịch liệt của hắn, lời lẽ nóng bỏng cuốn lấy nàng, cơ hồ là cuồng nhiệt đoạt lấy ngọt ngào của nàng.

Giang Lăng Lục hưởng thụ, lửa nóng khiến hắn dường như không thể hô hấp, nàng chỉ có thể mở ra cái miệng nhỏ nhắn mặc hắn xâm lược, lời lẽ nhiệt tình cùng hắn hôn lấy.

ngọn lửa nóng rực cắn mút lấy môi của nàng, nam tính dâng trào ở nhu huyết cọ cọ, Thạch Hạo Nhiên đột nhiên nâng mông, làm cho đỉnh đột nhiên xâm nhập vào hoa tâm.

“A!” Hắn đột nhiên tiến vào rướn lấy một tiếng kêu yêu kiều, quần lót ở hạ khổ khiến nam căn ko thể xâm nhập, bị đụng đến một bên, hăm sâu tiến vào hoa môi, nam căn của hắn thô lỗ làm cho nàng cảm thấy một đau, bụng mẫn cảm co rút lại, hoa vách tường cũng tùy theo ngậm chặt.

“Ngô.....” Hoa huyết nhanh chóng ngậm chặt nam tính, Thạch Hạo Nhiên rốt cuộc không nhịn được dục vọng, cái mông rắn chắc hữu lực không chịu được hướng lên trên đỉnh, hướng thẳng đến trước hoa huyết.

Hắn thô lỗ ra vào làm quần lót cũng theo sâu rơi vào hoa thịt, Giang Lăng Lục không khỏi cảm thấy lại đau, đan nhưng cũng xen lẫn khoái cảm

“Chán ghét! Ngươi thật thô lỗ.” Nàng khẽ cắn môi hắn, miệng nói chán ghét, nanng mông phối hợp, nương theo sự ra vào của nam tính.

Mà mặt đắc ý, nhìn hắn người nàng không khống chế được, trong lòng ko khỏi sung sướng, nàng mê luyện thân thể hắn, hắn cũng không không thể kháng cự nàng?

Rõ ràng thích nàng, lại còn cự tuyệt nàng, hừ! Cuối cùng còn không phải thần phục dưới thân nàng? Hắn nha, vĩnh viễn đừng nghĩ chạy thoát khỏi lòng bàn tay nàng.

Làm cho nàng, Giang Lăng Lục, thích thượng (thích XXOO đó), cũng ko muốn chạy trốn!

Nàng bá đạo nghĩ, ngồi dậy, tay nhỏ bé phóng tới cầm lấy ngực, nâng lên viên môn, yêu mị lên xuống di động, phun ra nuốt vào nam tính. động tác này làm cho nam căn đang dâng trào đi vào càng sâu, hoa vách ẩm ướt nóng đi theo ra vào mà mang theo trù dịch, trơn bóng theo nam căn ra vào.

Mà tay nàng chỉ giữ chặt hai điểm hồng nổi lên, chỉ trong bụng trần trọc nhẵn nhụi cọ xát, khiêu khích mẫn cảm của hắn, ngón tay khiêu khích nhũ tiem, âm thanh kêu gọi có chút dụ hoặc. “A hạo, ngươi thích ta, đúng hay không?”

môn dừng lại động tác, không hề phun ra nuốt vào nam tính, mà vách tường ẩm ướt mút chặt lấy nam tính của hắn.

“Ngô.....” Thạch Hạo Nhiên khó nhịn trừng mắt nhìn nàng.

Nàng đối vs hắn cười, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm đầy tình dục mà càng quyến rũ động lòng người, ngón tay ở trước ngực hắn ngực vòng quanh vòng. “Ngươi là của ta, đúng hay không?”

Hắn không hề răng, hầu như vì khát vọng mà lẫn lộn.

Giang Lăng Lục nhíu mày. “Không trả lời sao?” Nàng đứng dậy, vách tường nhuyễn hoa ẩm ướt một chút lại một chút, thông thả rời đi nam căn đang dâng trào.

Đáng chết! Nữ nhân này.....

Thạch Hạo Nhiên giận trừng mắt nhìn nàng, cực lực muốn dùng ý chí kháng cự, không nghĩ làm cho nàng thực hiện được nguyện vọng của mình, không nghĩ như nàng mong muốn.

Cái trán bôi vì áp lực mà thấm đẫm mồ hôi, thân thể nóng rực run rẩy, hắn dùng lực nhắm mắt lại, hô hấp càng hồi hộp mà thở dốc.

Đột nhiên, hoa huyết ướt át dôi đi lại quay lại, hoa huyết rất nhanh đem nam căn nuốt vào, hoa thịt non nớt lập tức lại bao chặt lấy nam tính.

“Ấn.....” đột nhiên tới kích thích này làm cho hắn rên rĩ, nam căn đang dâng trào suýt thì hồng mắt thiếu chút nữa kinh không dậy nổi, coskhi còn đầu hàng sớm mất.

“Hi, trêu ngươi một chút.” Khuôn mặt nhỏ nhắn ác liệt cười, ngón tay ẩm ướt trên ngực hoạt họa. “Ta còn không thỏa mãn, như thế nào rồi đi đc chứ?”

Cảm nhận được trong cơ thể, nam tính đang bùng bùng phần chấn rung động, nhìn đến giữa trán hấn nổi lên gân xanh, Giang Lăng Lục ở trong lòng lại cười đến đắc ý.

Nhìn nữa thôi! Nàng xem hấn nhiều có thể chịu đc bao lâu?

Nữ nhân này..... Thạch Hạo Nhiên bị buộc lý trí mất hết, mông giận dữ hướng lên trên, hung hăng va chạm nhu huyết, một lần lại một lần dùng sức xô xuyên qua nàng.

Thấy hấn hoàn toàn không khống chế được, Giang Lăng Lục kiều mỵ cười, xinh đẹp đón ý nói hùa theo hấn, tường hoa vách không ngừng mà phun ra nuốt vào nam tính, thẳng đến một khắc bùng nổ kia .

Nàng gât gao ôm lấy hấn, cái miệng nhỏ nhắn hôn trụ hấn, đem tất cả của hấn hết thấy toàn bộ cắn nuốt, không buông tha một chút ít, mặc kệ là tâm hấn , hay là thân thể hấn..... Tất cả đều là của nàng!

Cho dù trải qua một đêm hoang đường lại kịch liệt, nhưng theo quy luật của tự nhiên làm cho Thạch Hạo Nhiên nhắm mắt ngủ.

Cúi mắt, chỉ thấy Giang Lăng Lục nằm úp sấp ngủ ở trên người hấn, cho dù ngủ, tay chân lại vẫn gât gao ôm hấn, giống như hấn là vật sở hữu của nàng đều giống nhau.

Trên tay thiết khảo tối hôm qua đã bị nàng cời bỏ, hấn nhìn thấy vết xước da trên cổ tay, một vòng hồng ngân vòn quanh, thậm chí còn có vết máu đặc xử lí.

da thịt bị thương hấn không thêm để ý, hấn để ý là, khi nàng cời mọi thứ trôi buộc hấn, hấn không đẩy ra nàng, mà là kịch liệt áp đảo nàng, ở nàng tư thái xinh đẹp hạ, một lần lại một lần luân hãm, như nàng mong muốn, hoàn toàn ở nàng dưới thân không khống chế được. lý trí Của hấn, bình tĩnh, khi đối mặt vs luôn không còn sót lại chút gì, nàng mới có thể như vậy không có sợ hãi, tuyệt không sợ hấn đối vs nàng như thế nào.

Nàng nói đúng, tùy hứng của nàng là từ hấn mà ra, nàng có thể đối hấn tùy hứng xấu lắm, là hấn dung túng cho quyền lợi của nàng.

Nghĩ vậy, Thạch Hạo Nhiên không khỏi xả ra một chút cười khổ, khuôn mặt có vẻ bất đắc dĩ, đối vs nữ nhân này bá đạo lại bốc đồng, hấn là thật sự bất đắc dĩ.

Phóng cũng phóng không ra, quên cũng không thể quên được, muốn không

thèm để ý nàng cũng không được, đối vs nàng tức giận, nàng lại không sợ hãi, nàng là thật nắm chắc hần!

mà cũng do hần sùng nàng, cũng vì nó mà đau lòng, cho nàng tha hồ hoành hành, vì nàng mà làm tất cả.

Xem nàng cười, xem nàng làm càn, xem nàng không kiêng nể gì, xem nàng quá khoái hoạt, hần cũng đi theo khoái hoạt, bởi vì ở trong lòng hần, trong mắt chỉ có nàng.

thật lâu thật lâu trước kia..... Có lẽ, khi nàng nghiêm mặt trắng bệch bảo hần cưới nàng, trong lòng hần liền muốn giữ chặt. Mà nàng?

Thạch Hạo Nhiên nhìn chằm chằm Giang Lăng Lục đang, nghĩ đến lời nói của nàng tối hôm qua, thích của nàng là thật là giả? duy trì đc bao lâu? Có phải hay không là hưng trí trôi qua, sẽ lại không thích?

Mà chính là thích, đối vs hần mà nói là không đủ, hần muốn càng nhiều, toàn bộ của nàng, hết thầy của nàng, sở hữu của nàng, hần muốn giữ lấy tất cả.

Hần đối nàng không chỉ có thích, nàng không hiểu, giữ lấy dục của hần cũng rất sâu, cho tới nay hần luôn theo đuổi nàng, cũng không bắt lấy nàng.

Hần đang đợi, chờ nàng quay đầu nhìn hần, chờ nàng quay đầu cầm tay hần, hần luôn luôn chờ nàng, đợi đến khi ko thể đợi nữa, hần mới dứt khoát quyết định buông tay.

Buông tay, cũng không phải buông tha cho nàng, mà là muốn cho nàng chân chính chú ý hần, mà nàng đương nhiên không hề coi hần tồn tại, bỏ qua hết thầy tâm tư của hần.

Hần muốn nàng hiểu được, hần không phải muốn lên giường cùng nàng, hần cũng là chờ đợi mà mệt mỏi.

Con người đen phiếm áp lực chưa xót, Thạch Hạo Nhiên khẽ thở dài,“Lăng Lục, ta nên tin tưởng người sao?” cá tính Của hần cố chấp, một khi quyết định giữ lấy, hần sẽ không buông tay.

Bởi vậy, nàng trong miệng nói thích, hần mới có thể chân chờ, mới có thể sợ hãi, mới có thể không dám tiếp tục yêu, hần sợ một khi hần tiếp tục yêu, rồi sau đó nàng hối hận.....

Thạch Hạo Nhiên nhắm mắt lại, hần sợ chính mình vì nàng mà bị thương, nhưng lại càng sợ là trong lòng giữ lấy dục sẽ làm chính mình phóng

không ra thù mà bị thương nàng.

Nàng biết trong lòng hấn sợ hãi? Không, nàng sẽ không biết, bằng không nàng cũng sẽ không làm ra chuyện điên cuồng như vậy.....

Thạch Hạo Nhiên quay người, lấy di động, thân thủ chuẩn bị bắt đc, nhưng một cái tay nhỏ bé so với hấn còn nhanh hơn.

“Muốn làm thôi?” Giang Lăng Lục lười biếng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đưa điện thoại di động nắm chặt đặt ở trước ngực, mắt đẹp ngả ngón hướng hấn nói: “khoa học kỹ thuật thật ngu ngốc, cho dù lấy đi động cũng sẽ không dùng!” Chỉ sợ hấn thẹn quá thành giận đem điện thoại của nàng quăng đi.

Thạch Hạo Nhiên thờ dài, đối mặt vs nàng, hấn vĩnh viễn chỉ có thờ dài. “Lăng Lục, đừng náo loạn, ta sẽ không chịu cho ngươi uy hiếp đâu.”

“Ta biết.” Giang Lăng Lục đối vs hấn cười, khuôn mặt yêu kiều dựa trên ngực hấn, ngón tay họa qua mặt của hấn. “Ngươi không thèm để ý chính mình bị mất mặt cho người khác xem, nhưng là..... Ngươi để ý ta bị người khác nhìn đi?” Một câu nói ra của nàng, so với ai khác đều hiểu được hấn có bao nhiêu để ý.

Thạch Hạo Nhiên nín thở, bị nàng nói trúng, hấn là không thèm để ý chính mình, nhưng hấn lại để ý nàng.

Thấy hấn không nói, Giang Lăng Lục biết chính mình nói đúng rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười càng thêm sáng lạn. Nàng vui vẻ ngẩng đầu hôn cái miệng của hấn, về mặt đắc ý. “Ta chỉ biết ngươi không bỏ được ta, đầu gối, ngươi yêu thăm ta đúng hay không?”

Đúng, hấn là yêu thăm nàng!

Thạch Hạo Nhiên không phủ nhận, hấn bắt lấy tay nàng, về mặt còn thật sự. “Ngươi cái gì đều nói, cái gì cũng đều biết, sau đó thì sao? Ngươi đang chứng minh cái gì?”

“Chứng minh ngươi là của ta nha!” Giang Lăng Lục nâng lên cằm, đương nhiên nhìn hấn. “Ta đã nói rồi, ta thích ngươi.”

Không cho hấn cơ hội nói chuyện, nàng lại thêm vào một câu. “Ta biết ngươi không tin.”

“Ngươi muốn ta làm như thế nào ms tin tưởng ta?” Hấn nhìn nàng, khuôn mặt ôn trọng có chút bất đắc dĩ, cũng có một tia mệt mỏi. “tâm Của ngươi rất tự do!”

Nàng giống con chim nhỏ, muốn bay là bay, mà hần, mà hần như một cái cây, chỉ có thể nhìn nàng bay, ngẫu nhiên xa thênh thoảng xe ở lại nhánh cây nghỉ tạm, làm cho hần có cơ hội nhìn nàng.

“Người ở lại trần nhỏ, là vì bà người ở đây này, nhưng là bà của người luôn luôn rời đi, đến lúc đó, người cũng sẽ rời đi cái trần nhỏ này, sẽ không ở lại.”

“Ai nói?” Giang Lăng Lục tức giận nhìn hần, cánh môi khinh phiến, “Chỉ cần người đem ta giữ chặt, ta sẽ ở nha!”

“Cái gì?” Hần giật mình, ngây ngốc.

Giang Lăng Lục mất hướng lên, chịu không nổi, cho hần một cái nhìn sắc lém. “Đầu gỗ, nói người là đầu gỗ, người thật đúng là đầu gỗ! Sợ ta đi, người phải cố gắng gia tăng mị lực chính mình, làm cho ta vì người mà mê muội đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, như vậy ta sẽ không rời khỏi người!”

Dừng một chút, biết đầu óc của hần đầu gỗ nhất định không nghĩ ra, nàng nói rõ ràng một lần nữa.

“Ta nói thích người là thật sự, ít nhất hiện tại, “Ta thích người” Là thật, chỉ là về sau. .... Thạch Hạo Nhiên nhú mày.

“Mặt nhăn cái gì?” Giang Lăng Lục trừng hần, vì hần hoài nghi lời của nàng mà mất hứng. “Này cũng không phải không có khả năng, người cũng không phải không biết trần nhỏ này cũng có rất nhiều người thích người.”

Ngay cả Đan Tiểu Phù cũng đối hần sùng bái phải chết, còn đối thân thể hần chảy nước miếng.

Hừ, chảy tới chết đi! Đây thân thể là của nàng.

Giang Lăng Lục thực bá đạo hướng trên mặt hần hôn vài cái, nước miếng ẩm ướt lưu lại trên mặt hần, thân thể còn chưa đủ, còn tồn hơi.

nói: “Chắc, nghĩ như thế nào ta đều cảm thấy người rất dễ thay lòng đổi dạ.”

“Người đang nói linh tinh gì thế?” Thạch Hạo Nhiên bị lời nói kỳ quái của nàng biến thành dở khóc dở cười, rõ ràng là thực còn thật sự bịa chuyện.

“Sự thật nha!” Giang Lăng Lục vỗ miệng, do dự, cuối cùng vẫn là đưa tay lấy di động đến trước mặt hần quơ quơ. “Được rồi, ta thành thật với

ngươi! Nói chụp được cảnh giường chiếu là lừa gạt ngươi!”

Nàng thành thực thẳng thắn, không tính lấy việc này để uy hiếp hắn.

Thạch Hạo Nhiên lại giật mình, kinh ngạc vừa nghi hoặc nhìn nàng, “Vì

sao muốn nói cho ta biết?” Nàng không phải lấy cái này uy hiếp hắn

sao? Hơn nữa như vậy thành thực cũng không giống cá tính của nàng.

“Vì muốn cho ngươi bắt đầu tin tưởng ta nha!” Vì làm cho hắn có cảm

giác an toàn, làm cho hắn tin tưởng nàng, Giang Lăng Lục lần đầu đối

vs nam nhân thành thực.

“Ta biết ngươi không tin ta thích ngươi, cảm thấy ta chỉ là vì lòng tự

trọng mà quấy phá, tốt thôi, vậy để thời gian chứng minh đi! Nếu như

vậy, vì cho ngươi tin tưởng, ta phải thẳng thắn, từ nay về sau, ta sẽ

không nói dối ngươi nữa.” ngữ khí Của nàng mang điểm không đứng đắn,

nhưng là ánh mắt cũng rất thành thật.

“Như thế nào?” Giang Lăng Lục cắn cánh môi, dự đoán được khen ngợi,

khả trương nhìn hắn. “Muốn hay không thử một lần? Liên bắt đầu tin

tưởng ta.”

Thạch Hạo Nhiên gắt gao nhìn chăm chăm nàng, thấy nàng tuy cười, nhưng

hắn nhìn thấy khả trương trong mắt nàng, giống như sợ lời cụ tuyệt.

Như vậy, không có tự tin, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Do dự, tâm không khỏi dần dần ổn định, có lẽ, hắn nên thử một lần.

“Ta.....” Hắn nhếch môi.

“Phanh!” Cửa phòng vào lúc này lại bị dùng sức đá văng ra.

“Giang Lăng Lục! Ngươi, nữ nhân này nhanh rời khỏi giường anh trai ta!”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Thời khắc máu chót bị đánh gãy, Giang Lăng Lục thiếu chút nữa liền

văng lời thô tục, còn kém một chút..... Còn kém một chút, nàng cũng

sắp đem đầu gỗ nắm trong tay!

Kết quả..... Đồ Kiều Kiều! Nàng là nữ nhân rất đáng ghét!

Cánh cửa bị đá văng trong nháy mắt, Thạch Hạo Nhiên lập tức nắm lấy

chấn bồng phũ lên người mình và Giang Lăng Lục, cánh tay vững vàng giữ chặt, đem nàng ôm vào lòng.

Hắn bình tĩnh mặt, không hờn giận nhìn về phía em gái. “Kiều Kiều, quy tắc của em như vậy sao?” Ngay cả gõ cửa cũng ko, tự đá văng cửa xông vào giống như tên lưu manh vậy?

Nhìn đến anh trai trở mặt, Đồ Kiều Kiều cố kìm nén tức giận xuống dưới, nàng lùi lại, mỉm cười lấy lòng. “Anh, không phải, em chỉ là tức giận. ....” Nói còn chưa dứt lời, liền nhìn đến trên mặt Giang Lăng Lục tươi cười, nàng lập tức trùng đi qua.

“Giang Lăng Lục, mau rời khỏi anh của ta đi!”

“Kiều Kiều!” Thạch Hạo Nhiên không hờn giận nhú mày.

“Mặc kệ!” Đồ Kiều Kiều hai tay chống nạnh, “Ta cho các ngươi 3 phút đem quần áo mặc vào.” Nói xong, nàng dùng sức đóng cửa lại.

“Nha đầu kia, đều đã có chồng rồi mà tính cách vẫn như vậy!” Thạch Hạo Nhiên lắc đầu.

Giang Lăng Lục mới không để ý tới nàng, Kiều Kiều vừa đi ra, nàng lập tức truy vấn. “Uy, ngươi vừa rồi nói còn chưa hết.”

“Ta. ....”

“Uy! Còn hai phút nữa!” Ván cửa bị dùng sức đá mạnh hai cái.

Đồ — kiều — kiều!

Giang Lăng Lục nghiêng răng nghiêng lợi, Thạch Hạo Nhiên đẩy nàng ra, nhặt lên quần áo của nàng quăng tới. “Đem quần áo mặc vào đi! Thời gian vừa hết, Kiều Kiều sẽ lập tức vọt vào.”

“Nhưng mà. ....” Nàng còn không có nghe được điểm trọng yếu trong lời nói.

“1 phút Cuối cùng!” Ngoài cửa truyền đến cảnh cáo cuối cùng.

Giang! Giang Lăng Lục cũng phát hỏa, nhặt quần áo rất nhanh mặc vào, hai người quần áo vừa mới mặc, cửa phòng lập tức bị đá văng ra.

“Đồ Kiều Kiều, ngươi loạn cái gì?” Giang Lăng Lục quay đầu khó chịu kêu lên.

Tuy rằng đang mang thai, nhưng Đồ Kiều Kiều một chút cũng không giống phụ nữ có thai, nàng bước nhanh tới trước mặt anh mình, ôm lấy cánh tay Thạch Hạo Nhiên. “Anh đừng đùa em”

Thấy em gái chạy nhanh như vậy, Thạch Hạo Nhiên trái tim như sắp rớt ra, vội vàng đỡ lấy Kiều Kiều, khuôn mặt mang theo trách cứ. “Kiều Kiều, em là phụ nữ có thai sao lại chạy nhanh như vậy?”

“Hồng hết cả cánh cửa của khách sạn rồi!” Giang Lăng Lục hừ lạnh.

Thạch Hạo Nhiên cũng trừng mắt nhìn, “Kiều Kiều. ....”

Đồ Kiều Kiều vội vàng ngăn anh trai lại, cau mày nhìn. “Anh, sao anh ko nói với em anh cùng Giang Lăng Lục làm lành rồi?”

“Anh. ....”

“Đúng, chúng tôi làm lành rồi.” Kỳ thật còn không có, còn thiếu bước cuối cùng, bất quá nàng biết Thạch Hạo Nhiên sẽ không phản đối, mặc kệ khi, mặt mũi của nàng vẫn quan trọng hơn. “Ta với anh của người chính thức ở cùng một chỗ.”

“Anh có phải như vậy ko?” Đồ Kiều Kiều không để ý tới nàng, đối mặt hỏi thẳng anh trai.

Thạch Hạo Nhiên nhìn về phía Giang Lăng Lục, thấy nàng trừng cảnh cáo hấn, lại thấy em gái thay đổi ngữ khí, hấn liền cảm thấy thái dương huyết ầm ầm đau. Tuy rằng em gái vì sợ hấn bị tổn thương nhưng nếu hấn phủ nhận, thật là làm khó Giang Lăng Lục. .... Nghĩ vậy, hấn liền gật đầu.

Thấy anh trai gật đầu, Đồ Kiều Kiều tức giận đến dậm chân. “Không đc! Em không muốn anh cùng tiểu lục ở cùng một chỗ!”

Nhìn thấy Thạch Hạo Nhiên gật đầu, Giang Lăng Lục đột nhiên cảm thấy nhất bụng hỏa bay đi, thái độ của nàng càng phục phịch, khuôn mặt nhỏ nhắn gọi lên nụ cười đắc ý. “Người dựa vào cái gì mà không cho phép?”

Đồ Kiều Kiều vẫn như cũ không để ý đến nàng, nóng lòng khuyên anh trai: “Anh, anh thật ngu ngốc!”

“Này, ai cho người mắng hấn?” Nghe Thạch Hạo Nhiên bị mắng, Giang Lăng Lục cũng không thích. “Đồ Kiều Kiều, người này sao lại bảo anh người là tên ngu ngốc, người ko biết tôn trọng bề trên à?”

Đầu gối chỉ có nàng được phép mắng nha, ko cho người khác cái quyền hạn đó!

“Người câm miệng!” Nàng cùng anh trai nói chuyện, đâu đến phiên Tiểu lục xen vào?

“Kiều Kiều, em là phụ nữ có thai, đừng kích động như vậy.” Thạch Hạo Nhiên nhú mày, sợ em gái động thai khí.

“Anh, việc như vậy sao em có thể ko tức giận cho đc?” Nàng tức giận đến hộc máu! “anh cũng ko phải ko biết cá tính của cô ấy, anh hiện tại cùng nàng ở một chỗ, không bao lâu sau nhất định sẽ bị nàng vứt bỏ!

Nàng làm sao có thể thích anh đc?”

“Đồ Kiều Kiều!” Giang Lăng Lục đột nhiên kêu tên nàng. “Người bắt mắt
mắt có thể trực tiếp nói vs ta. không cần đứng trước mặt Thạch Hạo
Nhiên chế nhạo ta!”

Đồ Kiều Kiều vội vàng cầm miệng, sợ lời nói chính mình trong làm tổn
thương anh trai, nàng sợ hãi cắn môi. “Anh, em xin lỗi, em ko
phải.....”

“Không liên quan, anh hiểu.” Thạch Hạo Nhiên mỉm cười, vuốt tóc em gái
“Anh biết em quan tâm anh, nhưng mà Kiều Kiều à, đây là chuyện của anh
và Tiểu Lục, em đừng nhúng tay vào.”

“Em làm sao ko thể nhúng tay vào?” Đồ Kiều Kiều trừng mắt nhìn Giang
Lăng Lục, “Giang Lăng Lục căn bản không thích hợp vs anh, anh, anh nên
cùng Tiểu Tĩnh ở cùng một chỗ, nàng thực sự thích anh, các người ở
cùng một chỗ mới thích hợp!”

“Kiều Kiều, em biết anh đối vs Tiểu Tĩnh là.....”

“Em biết, nhưng cảm tình có thể bồi dưỡng dần dần mà!” về mặt Đồ Kiều
Kiều cố chấp, không buông tay tiếp tục khuyên anh trai: “Anh tiểu Tĩnh
mới thực sự thích hợp với anh, cô ấy là nữ nhân tốt..!”

Đủ rồi! “nữ nhân tốt” Ba chữ làm cho Giang Lăng Lục không thể nhịn được nữa.

Nàng đi lên phía trước ôm lấy cánh tay Thạch Hạo Nhiên, nâng cằm cùng

Đồ Kiều Kiều biểu thị công khai. “Kiều Kiều, người hết hy vọng đi!

Người Anh người cùng nữ nhân tốt kia ko có duyên, hần đời này nhất
định ở cùng một chỗ với ta.” Hừ hừ, tức chết với bà bầu này, nàng dám
phá hư quan hệ của mình với Thạch Hạo Nhiên?

“Lăng Lục!” Nhìn đến nàng có ý muốn chọc giận em gái, Thạch Hạo Nhiên nhú mày.

Giang Lăng Lục hừ nhẹ một tiếng, không muốn làm cho hần tức giận,
ngoan ngoãn ngậm miệng, đứng im chải tóc.

Đồ Kiều Kiều cắn răng, ngẩng đầu nhìn anh trai, Thạch Hạo Nhiên trên
mặt mặc dù không hờn giận, nhưng là một chút cũng không bài xích tiếp
cận của Giang Lăng Lục, bỏ qua tính cách của Giang Lăng Lục. Không!

Nàng tuyệt không tán thành!

“Giang Lăng Lục, người đừng mơ tưởng, ta tuyệt đối sẽ không cho người
cùng anh trai ta ở cùng một chỗ!” Đồ Kiều Kiều lược quyết tâm, nói.

Giang Lăng Lục quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười. “Tốt , ta muốn

xem người dùng cách j ngăn cản!”

Hừ, đầu gỗ là của nàng, ai cũng đừng nghĩ phá hư!

Vì biểu thị công khai chủ quyền, Giang Lăng Lục quang minh chính đại
tuyên cáo cho toàn bộ trần nhỏ, Thạch Hạo Nhiên là nam nhân của nàng,
ai cũng đừng nghĩ cướp đoạt.

tuyên cáo Của nàng khiến cho cả trần nhỏ nhiệt liệt thảo luận –

nữ cảnh trưởng Lưu manh vs tiểu ngọt tâm Nhật Bản, trận chiến tranh
đoạt này không biết ai sẽ thắng đây?

Ha ha..... Đương nhiên là nàng, Giang Lăng Lục, bởi vì đầu gỗ lòng
đang ở trên người nàng nha!

Không cho con nhóc Nhật Bản có cơ hội gì tiếp cận Thạch Hạo Nhiên,
nàng mỗi ngày đều đến Đồ gia ăn cơm, đến buổi tối đương nhiên liền ném
đầu gỗ lên giường của nàng.

Về phần Đồ Kiều Kiều..... Hừ, nàng mới không sợ, mặc kệ tình anh em
giữa bọn họ, con nhóc Nhật Bản kia đều không thể trộm đi tâm Thạch Hạo
Nhiên. Bởi vì..... Đầu gỗ thực sự yêu nàng rồi.

Nghĩ vậy, Giang Lăng Lục liền cười đến sung sướng, nửa tháng trôi qua,
con nhóc Nhật Bản tựa hồ biết chính mình thua, cũng không quán quít
lấy đầu gỗ. tư vị Thắng lợi thực ngọt, hiện tại chỉ còn lại một trở
ngại duy nhất –

Giang Lăng Lục đi vào đạo quán Đồ gia, nhìn thấy bà bầu đang ngồi trên sô pha.

Đồ Kiều Kiều nâng mắt, nhũ mày nhìn nàng.“ thời gian Ăn cơm còn chưa
tối, tối nhà của ta làm gì?”

“Tìm nam nhân của ta.” Hai tay khoanh trước ngực, Giang Lăng Lục cũng
trả lời trực tiếp.

Đồ Kiều Kiều buông báo chí trên tay, tay nhỏ bé nhẹ vỗ về bụng mọt
mà, cúi đầu giống như đang suy tư cái gì.

Giang Lăng Lục nhún vai, bước đến sô pha đối diện Đồ Kiều Kiều ngồi
xuống, hai chân bắt chéo, ung dung nhìn nàng.“Muốn nói cái gì? Chúng
ta liền nói rõ ràng một lần đi!”

Đồ Kiều Kiều dương mày, khuôn mặt xinh đẹp khó có được nghiêm
túc.“Tiểu Lục, ta thấy người thực sự ko thích hợp vs anh của ta.”

Đối vs lời của nàng, Giang Lăng Lục một chút cũng không ngoài ý muốn,
nàng cười cười, nhưng ánh mắt cũng rất sắc bén.“Ta cũng thật sự muốn

cùng Thạch Hạo Nhiên ở cùng một chỗ.”

Đồ Kiều Kiều yên lặng nhìn nàng, “Vì sao?”

“Đương nhiên là vì thích hần!” Bằng không nàng ăn no không có chuyện gì sao?

“Thích đối với anh của ta là ko đủ.” Đồ Kiều Kiều thờ dài, “Ngươi anh của ta đối với ngươi không phải chỉ có thích.”

“Ta đương nhiên biết.” Nghĩ đến Thạch Hạo Nhiên, Giang Lăng Lục trên mặt cười càng sâu. “Ta đối hần cũng không phải chỉ có thích.”

“Nga?” Đồ Kiều Kiều kinh ngạc dương mâu. “Ngươi yêu anh trai của ta?”

“Ta nghĩ là như vậy!” Giang Lăng Lục trả lời không đứng đắn.

Mà nàng không chút để ý nên làm cho Đồ Kiều Kiều giận tái mặt. “Anh của ta bên cạnh ngươi lâu như vậy, trước kia ngươi không thích, hiện tại lại nói thích, vừa rồi còn nói có thể là yêu? Tiểu Lục, biến hóa của ngươi có hay không quá lớn? Cũng chính là bởi vì lòng tự trọng nữ nhân của ngươi. ....”

“Hần giống không khí.” Giang Lăng Lục thản nhiên đánh gãy lời của nàng, “tồn tại Của hần vs ta đã thành thói quen, tựa như không khí giống nhau, có thể tự do hô hấp là 1 loại thói quen, thẳng đến khi, hần không ở bên cạnh ta, ta mới phát hiện ta có thể tự do hô hấp không phải bởi vì không khí, mà là bởi vì hần.”

Nàng đứng dậy, tiêu sái đưa tay dứt vào túi, “Ta bị làm hư, ta cần hần sủng ta, hần không sủng ta, ta sẽ cảm thấy tịch mịch, ta sẽ cảm thấy khó chịu, ta sẽ nắm chặt hần, ngươi hỏi ta yêu hay không yêu hần? Ta nghĩ, ta thương hần.”

“Cả đời sao?” Sợ run một hồi lâu, Đồ Kiều Kiều mới mở miệng hỏi.

“Ai biết?” Giang Lăng Lục cười nhún vai. “Cả đời lâu như vậy, ai có thể nói trước đc j? Nhưng ít nhất hiện tại, giờ này khắc này, ta có thể nói cho ngươi, ta không thể không có hần.”

“Phải không?” Đồ Kiều Kiều đôi mắt che đậy, cánh môi cũng gọi lên.

“Như vậy ngươi vừa lòng sao? Tình anh em kết nghĩa.” Nói lời ghê tởm này, Giang Lăng Lục cũng hiểu được thực không được tự nhiên, nàng sờ sờ cái mũi, nhìn xem bốn phía. “Anh của ngươi đâu? Hôm nay đạo quán như thế nào im lặng như vậy?”

Kia 2 người Nhật Bản kia bình thường đều thực âm ỹ!

“Đi Nhật Bản.” Cầm lấy tờ báo, Đồ Kiều Kiều thanh thoi trả lời.

“Cái gì?” Giang Lăng Lục nhanh chóng trừng nòng “Ai đi Nhật Bản?”

“Tiểu Tĩnh, bọn họ phải đi về, ta gọi ta ca đi tiễn đưa, bắt quá.....”

Tiểu Tĩnh có nói nòng cùng anh mình đánh bắt tỉnh anh trai ta, cùng nhau đóng gói mang đi, nga, hộ chiếu của anh, ta cũng giao cho nòng.”

“Cái gì?” Giang Lăng Lục kinh sợ trừng mắt nhìn nòng “Đồ Kiều Kiều nguoi.....”

“Nga, bọn họ vừa mới xuất phát.” Đồ Kiều Kiều nhìn thời gian. “Không sai biệt lắm, có 5 phút, không biết xe chạy không.....”

Nói còn chưa dứt lời, Giang Lăng Lục liền xông ra ngoài.

“Hạo Nhiên đại ca thật sự không theo em đi Nhật Bản sao?” Hắc Xuyên

Tĩnh cầm lấy tay Thạch Hạo Nhiên, đau khổ cầu xin.

Thạch Hạo Nhiên cười nhẹ. “Anh sẽ không đi Nhật Bản cùng.”

Hắc Xuyên Tĩnh nhăn mặt mũi, không cam lòng lắm lắm, “Em không hiểu nữ nhân kia có j thích hợp với anh, ít nhất em so với nòng thích hợp vs anh hơn.”

Bộ dáng hài hước của nòng làm cho Thạch Hạo Nhiên nở nụ cười. “Tiểu Tĩnh, kỳ thật em không phải thật sự thích anh?”

“Cái gì?” Lời nói của hắn làm cho Hắc Xuyên Tĩnh sững sờ.

“Là mấy ngày nay, thái độ của Kiều Kiều đối vs Lăng Lục làm cho anh hoài nghi, đương nhiên còn có em.” Thạch Hạo Nhiên ôm lấy ôn nhu cười, con nguoi đen hiện lên cơ trí thần nhiên.

“Kiều Kiều cho tới bây giờ sẽ ko phải nữ nhân cứng rắn, cá tính yêu đùa giỡn của em ấy, nhưng là mấy ngày nay em ấy lại cùng Lăng Lục rất nhiệt ý, này cái không phải cá tính Kiều Kiều, em ấy nếu thật sự không nghĩ anh cùng Lăng Lục cùng một chỗ, em ấy chỉ biết lên phá hư, thậm chí sẽ không làm cho bất luận kẻ nào phát hiện.” Tuy rằng không thừa nhận, bắt quá hắn vẫn nhìn ra.

“Bởi vì thế cho nên anh hoài nghi, bởi vì hoài nghi nòng, cho nên anh nghĩ đến bị em ấy sẽ tìm đến em.” Hắn nhìn về phía Hắc Xuyên Tĩnh.

“Em?” Hắc Xuyên Tĩnh trong nháy mắt, khó hiểu chỉ vào chính mình.

“Nguoi tuy rằng nói thích ta, nhưng là chỉ có Lăng Lục mới có thể khiến ta tâm động, ta chỉ coi nguoi như 1 đứa em gái mà thôi.” Trước kia hắn không nghĩ nhiều lắm, nhưng hắn hoài nghi, hắn bắt đầu quan sát, cũng phát hiện có điểm kì quái.

“Hơn nữa ở Lăng Lục tuyên cáo ta cùng của nòng quan hệ, nòng đối với

ngươi khiêu khích nhử mày, ngươi tuy rằng mặt ngoài để ý, nhưng là ánh mắt của ngươi không có tức giận, hơn nữa ta phát hiện ngươi ở sau Kiều Kiều cười đến thực vui vẻ, bộ dáng quý khách vừa thực hiện được.”

Cái này, hẳn biết hẳn em gái của hẳn đang bày trò quỷ gì.

Lập tức hẳn không biết nên nói cái gì, không nghĩ tới em gái mình cũng đi bày mưu tính kế với cả anh trai, tưởng như tức giận, nhưng đó là sự quan tâm của em gái nên hẳn ko để ý.

Đối với lời của hẳn nói, Hắc Xuyên Tinh không thừa nhận cũng không phủ nhận, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn cười đến càng ngọt, “Hạo Nhiên đại ca, ta là thật sự thích ngươi.” Chính là nàng biết cường ép sẽ ko mang lại kết quả gì, mà đó cũng ko phải là tính cách của nàng, Hắc Xuyên Tinh chưa bao giờ cưỡng cầu ai.

Thạch Hạo Nhiên nở nụ cười, yêu thương vuốt đầu nàng.

“Thạch Hạo Nhiên—” Đột nhiên, một đạo tiếng hô truyền đến.

Thạch Hạo Nhiên quay đầu, chỉ thấy Giang Lăng Lục thở hồng hộc chạy tới, sau đó đẩy hẳn về phía sau.

“Lăng Lục, ngươi làm cái gì?” Động tác của nàng khiến hẳn ngạc nhiên.

Giang Lăng Lục thở phì phò, cảm nắng lên, hướng Hắc Xuyên Tinh hừ lạnh. “Con nhóc Nhật Bản kia, đừng làm càn, ta ko để ngươi đưa hẳn đi đâu!”

“Lăng Lục, ngươi đừng nháo.” Thạch Hạo Nhiên bị lời của nàng chọc cười, con ngươi ánh lên một chút ôn nhu, “Ta chỉ là đưa Tiểu Tinh lên xe.”

“Làm ơn đi đầu gối, chẳng lẽ không biết ngươi bị con nhóc Nhật Bản đánh bất tỉnh. ....”

Hắc Xuyên Tinh đột nhiên tiến lên bắt lấy Thạch Hạo Nhiên, ngẩng đầu dùng sức hướng bờ môi của hẳn hôn nhẹ.

Thạch Hạo Nhiên ngây ngẩn cả người, Giang Lăng Lục cũng ngạc nhiên, dừng lại.

“Hạo Nhiên đại ca, bye bye!” Hắc Xuyên Tinh chào hẳn, sau đó quay đầu nhìn về phía Giang Lăng Lục. “Hào hảo nắm chắc Hạo Nhiên đại ca, bằng không ta nhất định sẽ cưỡi anh ấy đi!”

Nói xong, nàng lên xe, sau đó hướng hai người vẫy tay, còn không tặng một cái hôn gió. “Hạo Nhiên đại ca, có rảnh muốn tới Nhật Bản nhớ tìm ta nha!”

Xe chạy dần xa, Giang Lăng Lục hồn hển trùng mắt nhìn Thạch Hạo

Nhiên. “Ngươi. .... Tên đầu gối này, ngươi làm sao không tránh ?”

“Ta không biết nàng như thế. ....”

“Câm miệng!” Nàng tức giận đến giờ chân, “Ngươi là không phải cố ý muốn

cho nàng giờ trò thân mật? Có phải hay không lần trước ở dòng suối nhỏ

không đủ, bây giờ còn tưởng nhớ đến người cũ?”

“Không phải. ....” Biết nàng đang ghen, Thạch Hạo Nhiên không khỏi nở nụ cười.

“Ngươi còn dám cười?” Nhìn hấn cười, Giang Lăng Lục càng nóng.

“Lăng. .... Ngộ!” Nàng đột nhiên xông lên liền dùng sức hôn cái miệng

của hấn, “Đáng giận, ta muốn tiêu độc!”

Nàng một bên gào thét, một bên dùng sức đánh gãy lời lẽ của hấn.

Mà hấn không phản kháng, dung túng cho cử chỉ bốc đồng của nàng. Dung

túng nàng sớm trở thành thói quen của hấn, hơn nữa nhìn thấy nàng

ghen, hấn không phủ nhận chính mình thực vui vẻ.

Nghĩ nàng nói thích, khuôn mặt không khỏi nổi lên một chút say lòng

cười thực ôn nhu.

Có lẽ, hấn có thể chờ mong, chờ của nàng thích biến thành yêu, lần

này, hấn nguyện ý đợi lát nữa dài một lần, chờ nàng nói thương

hấn. ....

Kết thúc

Giang Lăng Lục vội trộm đi đến cửa phòng Thạch Hạo Nhiên, chỉ thấy

đại nam nhân đang ôm trẻ con, cầm trong tay bình sữa, ôn nhu cho tiểu

hài tử uống sữa.

Nàng dừng lại cước bộ, tựa vào cạnh cửa, cánh môi hơi hơi gọi lên.

Nàng cùng hấn chung một chỗ đã hơn nửa năm, nàng cũng không cảm thấy

chán, cũng không lại ngại hấn buồn, tò mò, giống như phát hiện chính

mình thích hấn, liền ngay cả chính là hai người lẳng lặng ngồi ở cùng

nhau, nàng cũng hiểu được tâm tình tốt lắm, trong lòng thậm chí dâng

lên một loại cảm giác hạnh phúc, ôm hấn, dựa vào hấn, thân hấn, đều

làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc, loại cảm giác này nàng trước kia chưa

từng có quá.

Ngày lại trời đi, nàng lại phát hiện chính mình giống như càng ngày

càng thích hấn, liền ngay cả nhìn hấn, đều cảm thấy thực hạnh phúc.

Giống như hiện tại, nàng nhìn hấn bỏ bình sữa xuống, đem đứa bé con ôm

ở trong ngực, bàn tay nắm đen nhẹ vỗ lưng tiểu baby, làm cho tiểu baby đánh rắm cái bùm.

Rõ ràng là đại nam nhân, nhưng hần nhất cử nhất động đều rất nhẹ nhàng, trên mặt ôn nhu làm cho lòng của nàng rung động, trong lòng phỉếm thương một chút nhuyến ý.

Nàng đi vào phòng, “Kiều Kiều lại đem nữ nhi quăng cho người trông?”

“Em ấy có việc.” Thạch Hạo Nhiên mỉm cười, ngón tay bị đứa bé nắm lấy, cánh môi nho nhỏ đáng yêu ngáp, bộ dạng đáng yêu này làm cho hai người đều bật cười.

Thạch Hạo Nhiên đem đứa bé đặt lên giường, ôn nhu dỗ đứa bé ngủ.

Giang Lăng Lục nhìn động tác của hần, từ khi baby ra đời, nàng mới biết được hần thực rất thích trẻ con, tiểu baby cơ hồ đều do hần chăm sóc, mà hần cũng vô cùng vui vẻ.

Nhìn bóng dáng rộng rãi, nhìn hần sườn mặt ôn hòa, nàng không khỏi thốt ra: “Chúng ta cũng sinh một đứa đi!”

“Ân?” Thạch Hạo Nhiên ngạc nhiên quay đầu.

Giang Lăng Lục đỏ mặt, nói năng có chút lộn xộn, nhưng là lại không hối hận, “Ách. . . . .” Nàng không được tự nhiên vuốt cái mũi, ánh mắt nhìn loạn chung quanh.

“Bất quá, người muốn thế thì phải cầu hôn trước nha!” Nàng xấu hổ quẩn bỏ lại câu này, hoàn toàn không dám nhìn hần, xoay người bỏ chạy.

Xem bộ dáng thẹn thùng nàng rời đi, Thạch Hạo Nhiên không khỏi nở nụ cười, nói không nên lời thỏa mãn. Nửa năm qua, hần đem hết thấy những gì của nàng để vào trong mắt.

Hần biết, tuy rằng nàng không nói ra miệng, nhưng là ánh mắt của nàng nhất cử nhất động, đều ở nói cho hần — nàng thương hần.

Lúc này đây, hần đợi cho, đợi cho nàng yêu hần.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Phiên Ngoại: Chờ Đợi

Lúc đó chú ý tới anh, có thể là bởi vóc dáng anh rất cao.

Giữa một đám học sinh trung học, anh có cái vẻ tài trí hơn người, giữa một đồng giáo viên, anh như hạc trong bầy gà, lưng rất cao lại thẳng, khiến cô chú ý tới.

Trừ lần đó, cô còn phát hiện bờ vai anh rất vững chắc, áo sơ mi màu trắng chói mắt, khó đen khiến anh thoát nhìn rất cao trắng, cái làm cô chú nhất là mái tóc đen cắt cụt ngắn, làm anh có cái vẻ của một thiếu niên ngây ngô, đứng giữa những người cùng tuổi lại vẫn toát lên sự già dặn.

Cánh tay anh rất rắn chắc, bàn tay rất lớn, tay cô áp trên tay anh nhìn như tay trẻ con, cô nhìn anh không chớp mắt, đi thẳng ra trước cửa trường dạy.

Giữa cơn mưa phùn dai dẳng, tư thái của anh khiến cô chú ý.

Trầm ổn, tĩnh mịch, bốn phía đang âm ỹ, nhưng bầu không khí bao quang anh lại rất bình thản.

Tầm mắt của cô dừng chân ở đó một lát, rồi lặng lẽ dời đi, ngồi trên xe của bạn trai, ôm chặt thắt lưng anh ấy, chiếc xe gào thét phóng qua, lướt qua trước mặt anh, ngay cả nhìn anh cũng không ngoái lên.

Sau ngày đó, những lúc tan học Giang Lăng Lục thường lơ đãng chú ý tới anh.

Anh là học sinh trường bên cạnh, đó là một trường có tiếng, còn cô lại đến từ một ngôi trường tiếng tăm chẳng mấy tốt đẹp gì, hai người ở gần nhau, lại như cách xa cả bầu trời. Học sinh hai bên cũng hết sức hạn chế giao tiếp, trong lòng đều khinh thường đối phương, thỉnh thoảng còn xảy ra xung đột.

Những lúc đứng ở cửa chờ bạn trai, cô lại nhìn anh.

Dần dần, những chuyện về anh lan đến tai cô, không phải cô cố ý nghe ngóng, mà là vì anh rất nổi danh.

Mới mười bảy tuổi, đã là quán quân võ thuật cả nước, thanh danh truyền khắp các tỉnh, chuyện về anh còn được đưa lên báo.

Cô biết được anh là người của trấn Hoa Đào, trấn nhỏ này cô có biết, cách nơi này không xa, nhưng bầu không khí lại khác xa.

Hoa Đào là trấn phồn vinh nhất trong tỉnh, thôn cô ở lại hẻo lánh, số dân không vượt quá trăm người, đất đai cằn cỗi không đáng nhắc tới.

Cô còn nghe nói lúc anh bảy tuổi đã được đạo quán Đồ gia thu dưỡng, nuôi nấng thành người kế nghiệp, tuy rằng là cô nhi, nhưng cha mẹ nuôi

đối với anh vô cùng tốt, coi anh như con đẻ.

Anh lớn lên giữa đạo quán, là đại sư huynh được mọi người kính trọng, thành tích ở trường cũng vô cùng tốt, được hiệu trưởng khen ngợi, người người yêu mến.

Thật là một người may mắn!

Giang Lăng Lục hơi nĩa mai nghĩ, thân nhiên nhìn hình bóng cao lớn đang đi ra cửa, đối phương rất trầm ổn, có người nói tạm biệt với anh anh chỉ gật đầu mỉm cười, trừ lần đó ra, ánh mắt chưa từng chuyển qua một ai.

Ha, là một người giỏi giang, nên có thể khinh thường không thèm nhìn người khác?

Giang Lăng Lục thu hồi tầm mắt, khước miệng vẫn nĩa mai bĩu môi.

Một người may mắn như vậy, thực làm người ta phải ghen tị, cùng là cô nhi, so với cô anh lại hạnh phúc hơn nhiều.

Cô chưa từng nhìn thấy ba mẹ, được bà ngoại nuôi lớn từ nhỏ, chỉ nghe nói mẹ cô bỏ trốn theo người ta, ba cô là con ma men, sớm đã chết, mấy tin đồn này cô nghe được từ miệng người trong thôn, những người đó nói thế nào cô cũng mặc kệ, gần đây cô đã không còn muốn nghe.

Cuộc sống của cô quá bần cùng, bà ngoại chỉ có thể dựa vào việc đi nhặt rác để nuôi dưỡng cô, đối với việc học hành cô cũng không có hứng thú, nhưng bà ngoại lại cứ bắt cô đọc sách, nói thế nào cũng không chịu cho cô đi làm thuê.

Cô cũng đã chán ghét cái thôn này rồi, mỗi lần bắt gặp những ánh mắt kì thị, cô chỉ thấy chán ghét, thế nên luôn lang thang cùng bạn trao ở ngoài, rất muốn mới về nhà.

Cô không phải học sinh ngoan gì, thanh danh ở trường cũng không quá tốt, đánh nhau hút thuốc đều đã từng, còn chưa liệt vào hạng đàn chị, nhưng cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu.

A! Đúng rồi, cô nhớ một đàn chị trong trường cũng là người trấn Hoa

Đào, quan hệ với người đó cũng không tồi.

“Sư huynh!”

Mới nghĩ tới đây, ở cửa đã lao ra một bóng người, lao thẳng tới bên người đó.

Cô giương mắt nhìn qua, chỉ thấy đàn chị nổi danh trong trường đang sùng bái lôi kéo tay người đó, vui vẻ nói chuyện, mà anh lại cúi đầu, cực kỳ kiên nhẫn lắng nghe, ánh mắt vẫn yên tĩnh như trước, nhưng lại

hiều thêm một tia dịu dàng.

Sự dịu dàng đó làm khoé mắt cô hơi co lại.

“Tiểu Lục.” Bạn trai ngừng xe đến trước người cô.

Cô thu hồi tầm mắt, ngồi trên xe máy, xe chạy qua ven đường, mà ánh mắt người đó vẫn dừng lại trên người cô gái kia.

Từ hôm đó, cô không còn phóng tầm mắt tới anh nữa.

Càng nhìn càng thấy chướng mắt, không biết vì sao, mỗi khi nhìn thấy anh, tâm trạng cô lại rất kém, thôi thì đành nhắm mắt làm ngơ, bỏ thói quen đứng ở cửa chờ bạn trai.

Một ngày, cô thấy không thoải mái, sắc mặt trắng bệch rời khỏi trường học, bạn trai chưa tới đón, một mình cô bước đi, bụng âm ỉ đau, đau đến mức cô toát mồ hôi lạnh.

Thở sâu, cô ôm bụng tựa vào tường, từ từ nhắm hai mắt nhẹ nhàng hít thở.

Hôm nay ăn phải đồ gì sao?

Cô nhớ là không có mà! Nhưng thời gian sinh lý..... Cô từng sờ, đột nhiên nhớ ra kỳ kinh nguyệt của mình hình như đến chậm, ngày đó của cô thường rất chuẩn, lần này lại muộn tới nửa tháng.

Nghĩ vậy, mồ hôi lạnh trên người càng nhiều.

“Bạn học, bạn không khoẻ à?”

Giọng nói trầm thấp từ phía trên truyền đến, lập tức cô cảm nhận được sự ấm áp đang tiến tới gần.

Cô run run mở mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt ôn hoà, cặp mắt yên tĩnh đó đang nhìn cô chăm chú, trong mắt có một ánh quan tâm.

“Sắc mặt bạn kém quá, có khoẻ không?”

Không khoẻ! Cô đau đến phát điên, nhìn tư thái anh thoải mái, làm cô thấy thực khó chịu, mà vì khó chịu, nên cô càng đau.

Kính ngạc nhìn anh, cô thầm nghĩ trong lòng.

Thấy cô không nói lời nào, sắc mặt đối phương vẫn không đổi, vẫn ôn hoà như vậy, ngay cả mày cũng không nhíu, “Muốn mình mang đi gặp bác sĩ không?”

Cô bấu môi, làn môi trắng nhợt hơi nhếch. “Không.”

“Nhưng.....”

“Mình mang thai.” Có thể! Mặc dù chưa chứng thực, nhưng cô cố ý nói như vậy, muốn nhìn xem phản ứng của anh như thế nào.

Sắc mặt anh lại vẫn bình tĩnh, như thể đang nghe cô nói câu “Thời tiết tốt thật”, một chút biến hóa cũng không có.

Không kịp nghĩ, cô không nhịn được thốt ra một câu. “Bạn muốn kết hôn với mình sao?”

Lần này, cô thấy ánh mắt anh hiện lên chút kinh ngạc, bèn nở nụ cười.

Rốt cục, sự yên tĩnh kia cũng tiêu tan.

“Minh thấy là.....”

“Được!”

Hả? Cô ngẩng đầu, sự kinh ngạc hiện rõ trên mặt.

“Minh cưới bạn.”

Cô trừng mắt nhìn anh, cặp con ngươi đó vẫn bình tĩnh, không dậy nổi một tia gợn sóng.

“Bạn.....” Cô nghĩ là mình bị đau đến choáng váng, thành ra nghe lầm.

Ai ngờ, anh lại lặp lại. “Minh cưới bạn.”

Mở lớn miệng, Giang Lăng Lục nghi ngờ anh có bệnh, đang muốn mở miệng, bụng lại đột nhiên đau nhức, cô cắn răng, đau đến mức thở không nổi, trước mắt tối sầm, ngã xuống.

Trước lúc ngất đi, trong đầu còn vang vọng câu nói kia của anh –

“Minh cưới bạn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ nàng kinh ngạc, ngay cả hấn cũng bị lời nói chính mình dọa, nhưng là không biết tại sao, hấn cũng không hỏi hận chính mình nói ra lời này, thậm chí lại lặp lại thêm một lần nữa.

Mà hấn còn chưa kịp đợi cho của nàng hồi phục tinh thần, liền hôn phớt qua nàng.

Hấn ôm nàng đến bệnh viện, nghe bác sĩ nàng bị viêm đại tràng, cũng không có j nguy hiểm lắm, hấn mới nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó kinh nguyệt của nàng đến, hấn đỏ mặt, nhờ y tá giúp nàng xử lí.

Hấn giúp nàng nằm viện, gọi điện thoại cho ba má, bảo ba má ko cần lo lắng, mà hấn một bên trông chừng nàng.

Đến buổi tối, nàng tỉnh lại.

Hấn cùng nàng nói chuyện, nhìn ra được trên mặt nàng không được tự nhiên, nhưng hấn làm như không thấy, cố ý ngồi ở bên người nàng, chiếu cố nàng.

Tranh luận mãi vs hấn, nàng lại nhắm mắt ngủ, nhưng ngủ cũng không an ổn.

“Ba..... Mẹ.....” Nàng vô thức kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn có điểm bất an, như là lo lắng tìm cái gì, giống như đứa trẻ đầy bất lực.

Hắn tiến lên, nhẹ vỗ về mặt của nàng, nhẹ giọng trấn an nàng “đừng sợ, ta ở đây.”

“Ba mẹ.....” Nàng như muốn bắt đc cái gì đó, mà hắn vững vàng cầm tay nàng, một tay kia đặt nhẹ lên trán nàng “Ngoan, ngủ đi!”

Như cảm nhận được ôn nhu của hắn, nàng thôi nói lời vô nghĩa, an ổn ngủ.

Nhìn như vậy nàng, trong lòng hắn không khỏi nổi lên một chút mềm mại, trong nháy mắt, hắn đột nhiên hiểu được chính mình vì sao để ý nàng.

Là trong mắt nàng có cảm giác tịch mịch? Tuy rằng nàng che giấu rất khá, nhưng cùng là cô nhi, hắn thấy rõ sự tịch mịch của nàng, bảy tuổi hắn cũng trải qua sự tịch mịch này.

tịch mịch trong mắt Nàng câu động tâm của hắn, làm cho hắn chú ý đến nàng, sau đó dần dần để ý, tại một khắc kia, nàng lộ ra yếu ớt, làm cho tâm của hắn toàn bộ mềm đi.

Nghĩ đến chính mình nói muốn kết hôn vs nàng, hắn không khỏi nở nụ cười.

Lời này là thật, chứng tỏ hắn đã thích nàng từ trước, tâm hắn nhất quyết, nhưng là hắn không vội. Bọn họ còn nhỏ, mà nàng, vẫn chưa đối vs hắn tâm động.

Mà hắn có thể chờ đợi, chờ nàng lớn lên, chờ nàng sáng tỏ, chờ nàng cảm nhận hắn.

Hắn bắt đầu bảo vệ nàng, yên lặng.

Hai người lần đầu tiên phát sinh quan hệ, khi nàng say, đột nhiên hôn hắn, mà hắn bởi vì việc nàng phải rời đi, trong lòng không khỏi buồn, phóng túng chính mình uống liền mấy chén, lý trí cũng nhiễm mấy phần men say.

Say rượu tỉnh lại, nhìn đến ảo não của nàng cùng kinh ngạc, hắn không hé răng, vì nàng tìm một lý do chính đáng.

Đối vs nàng mà nói đó là điều ngoài ý muốn ko đáng nhắc tới, nhưng đối vs hắn cũng là lần đầu tiên đáng quý trọng, hắn ôm chính mình thích cô gái.

Sau đó, nàng rời khỏi trần nhỏ. Nàng nghĩ nhất định sẽ trở về, mà hắn cũng chờ nàng trở về, hắn thường lui tới, ở phía sau nàng chờ đợi.

Thẳng đến khi nàng thật sự quyết định cư trú ở trần nhỏ này, trong

lòng hấn không nói hết đc vui mừng, hấn biết nàng lần này trở về, sẽ không rời đi nữa.

Nhưng hấn không nghĩ tới nàng lại uống rượu, mà lần này, bởi vì nàng quyết định ở trần nhỏ công tác, tin tức này làm cho hấn đã quên đi hạn chế, cũng uống say, đến khi tỉnh lại, hai người lại cùng nhau nằm ở trên giường.

Lần này, hấn nhìn đến trên mặt nàng ảo não, mà trong lòng hấn cũng có không nói nổi cái gì.

Tại sao có thể như vậy..... Xem ra về sau hấn thật sự không thể gặp mặt nàng.

Hấn không tiếng động rời khỏi giường, đang suy nghĩ nên như thế nào mở miệng, nàng liền chủ động trước.

Nàng nói với hấn –

Lên giường là ngoài ý muốn.

Nghe được lời của nàng, trong lòng hấn âm trầm, biết trong lòng nàng vẫn đang không có hấn, khuôn mặt có chút cô đơn, chính là hấn đưa lưng về phía nàng, nàng không phát hiện ra.

Hấn theo ý nàng, đối vs nàng, hấn đều dung túng.

Ai ngờ nàng lại đưa ra yêu cầu làm bạn giường, hấn kinh ngạc nhìn

nàng, nhìn nàng ngấm thân thể hiện rõ khát vọng.

Sau đó, hấn ở trong lòng cười khổ.

Nữ nhân này không thích hấn, lại thích thân thể hấn!

Hấn nên cự tuyệt sao? Nếu cự tuyệt hấn tiếp cận nàng như thế nào đây?

Hấn chất phác, không dùng ngôn từ hoa mỹ, mà nàng lại ko hề để ý tới hấn.

Nhận thức vài năm này, nàng luôn cách hấn rất xa, rất ít chủ động cùng hấn tiếp cận.

Có lẽ, đây là một cơ hội.

Hấn nghĩ, đáp ứng đề nghị của nàng, ai ngờ bốn năm trôi qua, hai người trừ bỏ tiếp xúc thân thể, tình cảm vẫn đang không có tiến triển — nữ nhân này thừa hưởng hết sự ôn nhu của hấn, cũng không báo đáp lại!

Mà hấn, chờ rất nhiều năm, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, còn như vậy nữa, nàng vẫn sẽ không thuộc về hấn, của nàng ánh mắt giống nhau không có hấn.

Có lẽ, hấn không nên lại dung túng nàng, không nên ngốc nghếch chờ đợi.

Hắn chủ động chấm dứt, lãnh đạm cùng nàng tạo khoảng cách, không hề cho nàng yêu thương của hắn.

Lần này, hắn không hề chờ đợi, hắn lựa chọn buông tay. Sau đó, chờ nàng đuổi theo, chờ nàng bắt lấy hắn.

Nhìn xem cùng tay hắn nắm lấy tay nàng, Thạch Hạo Nhiên mỉm cười.

“Cười cái gì?” Giang Lăng Lục liếc hắn một cái.

“Không có gì.” Hắn lắc đầu, định buông tay nàng ra.

Nàng cũng không cho hắn rời đi, tay nhỏ bé dùng sức cầm lấy của hắn, mi tâm khinh chơn, cảm phục phịch, thực bá đạo nâng lên. “Đừng nghĩ ta sẽ buông tay ngươi.”

“Ngươi nắm tay ta như vậy, ăn thịt nướng như thế nào?” vẻ mặt Của hắn rất là bất đắc dĩ, chính là ánh mắt cũng rất dung túng, cũng không còn muốn giẫy khỏi tay nàng.

Nàng liếc mắt một cái, thực tự nhiên trả lời: “Ta dứt cho ngươi nha!”

Nói xong liền xoa bóp một miếng thịt đưa tới miệng hắn.

Nàng còn ghi hận đại hội thịt nướng năm trước, hắn cùng tiểu Tĩnh vô cùng thân thiết trước mặt nàng?

Xem bộ dáng của nàng, Thạch Hạo Nhiên chỉ biết nàng còn nhớ chuyện năm trước, nhưng hắn không nói ra miệng, theo ý của nàng, sau đó nhìn nàng vừa lòng nở nụ cười, hắn cũng nở nụ cười.

Dung túng nàng, yêu nàng, sủng nàng, sớm trở thành thói quen của hắn.

Giống như hắn nói, nàng không buông tay, hắn cũng không buông tay.

Cánh xuân dào dạt, hắn ôm nàng vào trong ngực — cả đời bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Gỗ, Em Nghĩ Em Yêu Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.